KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 4.11.2013
COM(2013) 759 final

2013/0369 (NLE)

Wniosek

# ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY

**nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej**

# UZASADNIENIE

## 1. KONTEKST WNIOSKU

### Podstawa i cele wniosku

Niniejszy wniosek dotyczy stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 i art. 14 ust. 1, w odniesieniu do przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

### Kontekst ogólny

Niniejszy wniosek zostaje przedstawiony w kontekście wykonania rozporządzenia podstawowego i jest wynikiem dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z wymogami merytorycznymi i proceduralnymi określonymi w rozporządzeniu podstawowym.

### Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

W dniu 6 września 2012 r. Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

W dniu 1 marca 2013 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

W dniu 4 czerwca 2013 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 513/2013 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej. Rozporządzenie to zostało następnie zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 748/2013 z dnia 2 sierpnia 2013 r.

Decyzją 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. Komisja przyjęła zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

### Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Nie dotyczy.

## 2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

### Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Zainteresowane strony objęte postępowaniem miały możliwość obrony swoich interesów podczas dochodzenia, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego.

### Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

### Ocena skutków

Niniejszy wniosek wynika z wykonania rozporządzenia podstawowego.

Rozporządzenie podstawowe nie przewiduje ogólnej oceny skutków, ale zawiera wyczerpujący wykaz wymogów, które muszą zostać ocenione.

## 3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

### Krótki opis proponowanych działań

Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i następnie przyjęła zobowiązanie zaproponowane w związku z tym przywozem.

Załączony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady jest oparty na ostatecznych ustaleniach, które potwierdziły występowanie dumpingu wyrządzającego szkodę oraz to, że wprowadzenie środków nie jest sprzeczne z ogólnym interesem Unii. Mimo zmian w zakresie definicji produktu na etapie końcowym (w wyniku wyłączenia płytek z zakresu definicji produktu) i niewielkich korekt ostatecznych stawek celnych potwierdzono ogólne tymczasowe ustalenia. Przewiduje się, że zobowiązanie będzie miało zastosowanie w okresie obowiązywania środków tymczasowych i ostatecznych.

Występuje się zatem do Rady o przyjęcie załączonego wniosku dotyczącego rozporządzenia, które powinno zostać opublikowane najpóźniej dnia 5 grudnia 2013 r.

### Podstawa prawna

Niniejszy wniosek dotyczy stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej.

### Zasada pomocniczości

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii. Zasada pomocniczości nie ma zatem zastosowania.

### Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Formę działania opisano w wyżej wspomnianym rozporządzeniu podstawowym; wyklucza ona podejmowanie decyzji na poziomie krajowym.

Wskazówki dotyczące zminimalizowania obciążenia finansowego i administracyjnego Unii, rządów krajowych, władz regionalnych i lokalnych, podmiotów gospodarczych i obywateli oraz uczynienia go proporcjonalnym do celów wniosku nie mają zastosowania.

**Wybór instrumentów**

Proponowane instrumenty: rozporządzenie.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów:

w rozporządzeniu podstawowym nie przewiduje się innych możliwości.

## 4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii.

2013/0369 (NLE)

Wniosek

**ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY**

**nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej[1] („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 ust. 4 i art. 14 ust. 1,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską, po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

## A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

(1) Rozporządzeniem (UE) nr 513/2013[2] („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”) Komisja Europejska („Komisja”) nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „państwo, którego dotyczy postępowanie”).

(2) Postępowanie wszczęto w następstwie skargi złożonej w dniu 25 lipca 2012 r. przez EU ProSun („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących ponad 25 % całkowitej unijnej produkcji modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów. Skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na dumping wymienionego produktu oraz wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające uzasadnienie do wszczęcia postępowania.

2. Rejestracja

(3) Jak wspomniano w motywie 3 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w następstwie wniosku skarżącego popartego wymaganymi dowodami Komisja przyjęła w dniu 1 marca 2013 r. rozporządzenie (UE) nr 182/2013[3] poddające rejestracji przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej z dniem 6 marca 2013 r. Rozporządzeniem w sprawie ceł

[1] Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.
[2] Dz.U. L 513 z 5.6.2013, s. 5.
[3] Dz.U. L 61 z 5.3.2013, s. 2.

tymczasowych zakończono rejestrację przywozu do celów dochodzenia antydumpingowego zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ponieważ tymczasowe cło antydumpingowe zapewniło ochronę przed przywozem towarów po cenach dumpingowych.

(4) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że decyzja dotycząca rejestracji przywozu była bezpodstawna, ponieważ nie spełniono warunków wynikających z art. 14 ust 5 rozporządzenia podstawowego. Argumentów tych nie poparto jednak udokumentowanymi informacjami. W chwili podejmowania decyzji dotyczącej rejestrowania przywozu Komisja posiadała wystarczające dowody *prima facie* uzasadniające potrzebę rejestracji przywozu, dotyczące w szczególności gwałtownego wzrostu w kategoriach zarówno bezwzględnej wielkości przywozów, jak i udziału w rynku. Z tego względu argumenty w tej kwestii trzeba było odrzucić.

3. Przyjęcie zobowiązania w odniesieniu do ceł tymczasowych

(5) Decyzją 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r.[4] Komisja przyjęła zobowiązanie złożone przez producentów eksportujących wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, „CCCME").

4. Dalsze postępowanie

(6) Po powiadomieniu o istotnych faktach i wnioskach, na podstawie których podjęto decyzję o wprowadzeniu tymczasowych środków antydumpingowych („ujawnienie tymczasowych ustaleń"), rząd Chińskiej Republiki Ludowej („rząd ChRL") i kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia w formie pisemnej, przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie, uzyskały taką możliwość. Stowarzyszenie na rzecz Przystępnej Energii Słonecznej (Association for Affordable Solar Energy, „AFASE") reprezentujące podmioty działające na rynkach niższego i wyższego szczebla oraz jeden importer wnioskowali o przesłuchanie i zostali wysłuchani z udziałem rzecznika praw stron Dyrekcji Generalnej ds. Handlu.

(7) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach tymczasowe ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

(8) Oprócz tego na terenie następujących przedsiębiorstw odbyły się wizyty weryfikacyjne:

(i) podmioty działające na rynku niższego szczebla

– Jayme de la Costa, Pedroso, Portugalia;

– Sunedison Spain Construction, Madryt, Hiszpania;

(ii) niezależny konsultant

– Europressedienst, Bonn, Niemcy.

(9) AFASE zakwestionowało podstawę prawną wizyty przeprowadzonej na terenie Europressedienst, ponieważ podmiot ten nie jest zainteresowaną stroną w dochodzeniu, a zatem nie podlega art. 16 rozporządzenia podstawowego. Jak

[4] Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 26.

wspomniano w motywach 99 i 120 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Europressedienst dostarczył informacje na temat wskaźników makroekonomicznych. Wyjaśnia się, że Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną na miejscu w siedzibie Europressedienst w imię zasady dobrej administracji, aby potwierdzić solidność i prawidłowość danych, na których oparła swoje ustalenia.

(10) Rząd ChRL ponownie stwierdził, że jego prawo do obrony w odniesieniu do dostępu do dokumentów udostępnionych zainteresowanym stronom do wglądu zostało naruszone, ponieważ (i) w dokumentach bez klauzuli poufności brakowało informacji bez przedstawienia „ważnej przyczyny" lub przedłożenia wystarczająco szczegółowych streszczeń lub w wyjątkowych przypadkach powodów nieprzedłożenia streszczenia bez klauzuli poufności, (ii) brakowało wersji bez klauzuli poufności wszystkich odpowiedzi producenta unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz (iii) opóźnienia w udostępnieniu zainteresowanym stronom wersji bez klauzuli poufności odpowiedzi producentów unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu były nadmierne.

(11) (i) W odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym w dokumentach udostępnionych do wglądu brakowało informacji, zainteresowana strona nie sprecyzowała, o jakie informacje jej chodzi. (ii) Jej argument, zgodnie z którym nie udostępniono wersji bez klauzuli poufności wszystkich odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, był nieprawdziwy. (iii) Jeżeli chodzi o opóźnienia w udostępnieniu odpowiedzi bez klauzuli poufności objętych próbą producentów unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu, wyjaśniono zainteresowanej stronie, że kwestionariusze dodano do dokumentów bez klauzuli poufności dopiero po sprawdzeniu kompletności i zasadności ich streszczeń. W celu zapewnienia producentom unijnym prawa do anonimowości, upewniono się również, że w wersjach kwestionariuszy bez klauzuli poufności rzeczywiście nie ujawniono tożsamości zainteresowanego producenta unijnego. W niektórych przypadkach strony przedkładające wersje bez klauzuli poufności musiały je odpowiednio poprawić zanim można je było udostępnić innym zainteresowanym stronom.

(12) W każdym przypadku uznaje się, że w żaden sposób nie wpłynęło to na prawo zainteresowanych stron do obrony. Komisja dała wszystkim zainteresowanym stronom możliwość odniesienia się do informacji zawartych w dokumentach udostępnionych do wglądu w czasie umożliwiającym uwzględnienie ich uwag, w przypadku gdy uzasadniono je i umotywowano przed wyciągnięciem jakichkolwiek wniosków w ramach dochodzenia. Zainteresowana strona miała pełną możliwość przedstawienia swoich uwag w odniesieniu do kwestionariuszy objętych próbą producentów unijnych także po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń. W związku z tym, nawet jeżeli ujawnienia ustaleń i dostęp do dokumentów udostępnionych zainteresowanym stronom do wglądu oparto na różnych przepisach prawnych, należy zauważyć, że zainteresowane strony miały wiele możliwości przedstawienia swoich uwag w odniesieniu do wszystkich informacji udostępnionych przez każdą ze stron w ramach dochodzenia. W związku z tym powyższy argument trzeba było odrzucić.

(13) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których planowano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, a także ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła

tymczasowego („ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.

(14) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

5. Przyjęcie zobowiązania w związku z cłami ostatecznymi

(15) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń Komisja otrzymała zmienione zobowiązanie złożone przez producentów eksportujących wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych obejmujące również równoległe dochodzenie antysubsydyjne. Decyzją 2013/XXX/UE z dnia XX grudnia 2013 r. Komisja potwierdziła przyjęcie przedmiotowego zobowiązania.

6. Strony, których dotyczy postępowanie

*a) Kontrola wyrywkowa producentów unijnych*

(16) Po wprowadzeniu środków tymczasowych niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że nadmierne korzystanie z zasady poufności uniemożliwia im komentowanie doboru próby producentów unijnych, a tym samym odpowiednie korzystanie z ich prawa do obrony. Komisja poruszyła już tę kwestię w motywie 9 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponieważ nie przekazano żadnych nowych informacji w tej kwestii, wnioski zawarte w motywie 9 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

(17) Rząd ChRL ponownie wysunął argument, że korzystanie z zasady poufności nazw skarżących oraz objętych próbą producentów unijnych nie jest uzasadnione. Jak stwierdzono w motywie 9 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, producenci unijni zwrócili się o poufne traktowanie ich nazw z obawy przed retorsjami handlowymi. Komisja uznała te wnioski za wystarczająco uzasadnione, aby je przyjąć. Informacje przedłożone Komisji w celu uzasadnienia obaw przed retorsjami handlowymi nie mogą być ujawniane stronom trzecim, ponieważ takie ujawnienie mogłoby podważać celowość wniosku o zachowanie poufności. Ponadto w przypadku gdy, jak poinformował rząd ChRL, producent unijny zrewidował swoje stanowisko i ujawnił swoją tożsamość, składając wniosek do Trybunału o wszczęcie sprawy przeciwko rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, nie istnieją już powody do ujawniania informacji, na podstawie których zapewniono anonimowość, ponieważ tożsamość została ujawniona.

(18) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że informacje, na których opierał się dobór próby, nie były wiarygodne, nie przedstawiła jednak żadnych nowych dowodów w tym zakresie. Argument ten został zatem odrzucony.

(19) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME ponownie wysunęła argumenty na temat metod stosowanych do doboru tymczasowej próby producentów unijnych. Twierdzi ona w szczególności, że instytucje nie wzięły pod uwagę 120 producentów. Komisja poruszyła już tę kwestię w motywie 9 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto instytucje zweryfikowały działalność przedsiębiorstw przedstawionych w przedmiotowym wykazie. Okazało się, że wykaz obejmuje głównie instalatorów, dystrybutorów, importerów powiązanych oraz producentów eksportujących w Chinach, na Tajwanie i w Indiach. W związku z tym nie mogła ona wykazać, że instytucje przeoczyły znaczącą liczbę producentów unijnych. Ponadto CCCME nie zakwestionowała całkowitej produkcji unijnej, podając alternatywne dane liczbowe, ani nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że reprezentatywność próby mogłaby

zostać naruszona, ponieważ gdyby Komisja posiadała wiedzę na ten temat, żaden z domniemanych dodatkowych producentów unijnych nie zostałby wybrany do próby.

(20) Po wyłączeniu płytek z definicji produktu objętego postępowaniem, a zatem z zakresu tego postępowania jak przytoczono w motywie 32 poniżej, próba końcowa składała się z ośmiu producentów unijnych. Wobec braku innych uwag w sprawie kontroli wyrywkowej producentów unijnych ustalenia w motywach 7–10 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone, zgodnie z powyższymi zmianami.

*b) Kontrola wyrywkowa niepowiązanych importerów*

(21) Po wprowadzeniu środków tymczasowych, jak wspomniano w motywie 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja skontaktowała się z dodatkowymi importerami, którzy już współpracowali w ramach tego dochodzenia na etapie jego wszczęcia, przekazując podstawowe informacje na temat swojej działalności związanej z produktem objętym dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem, jak określono w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Celem skontaktowania się z tymi podmiotami było ustalenie, czy można zwiększyć wielkość próby importerów niepowiązanych. Sześć przedsiębiorstw, które kwalifikowały się do grupy importerów niepowiązanych zajmujących się obrotem produktem objętym postępowaniem (tj. nabywających i odsprzedających go), zgłosiło się i wyraziło wolę dalszej współpracy przy dochodzeniu. Spośród tych sześciu podmiotów pięć udzieliło odpowiedzi w terminie. Spośród pięciu otrzymanych odpowiedzi tylko trzy zawierały wystarczająco dużo informacji, aby umożliwić dokonanie wnikliwej oceny. Na tej podstawie próba importerów niepowiązanych została powiększona i objęła czterech importerów w odniesieniu do modułów, na których przypada około 2–5 % całkowitego przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie. Biorąc pod uwagę strukturę grupy importerów niepowiązanych, z których większość stanowiły małe i średnie przedsiębiorstwa, nie było możliwości, aby w próbie reprezentowany był większy udział ze względu na ograniczone zasoby, jakimi dysponowały instytucje.

(22) Wobec braku innych uwag w sprawie kontroli wyrywkowej importerów niepowiązanych powyższe zmienione motywy 11 i 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

*c) Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących*

(23) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń szereg przedsiębiorstw nieobjętych próbą przedstawiło uwagi, twierdząc, że ich sytuacja jest inna niż przedsiębiorstw objętych próbą. Przedsiębiorstwa te argumentowały, że w rezultacie powinny korzystać z indywidualnej stawki celnej zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Z powodu dużej liczby współpracujących przedsiębiorstw (często grup przedsiębiorstw) nie było jednak możliwe indywidualne zbadanie wszystkich przedsiębiorstw. W związku z tym zgodnie z art. 9 ust. 6 przedmiotowe przedsiębiorstwa objęte są średnią ważoną stawki celnej dla przedsiębiorstw objętych próbą.

(24) Wobec braku innych uwag w sprawie kontroli wyrywkowej producentów eksportujących motywy 13 i 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

7. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

(25) Jak wskazano w motywie 19 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza

tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od 2009 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

## B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Wprowadzenie

(26) Jak wskazano w motywach 20–49 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, tymczasowo zdefiniowanym produktem objętym postępowaniem są moduły lub panele fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego oraz ogniwa i płytki w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzące lub wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej. Grubość ogniw i płytek nie przekracza 400 mikrometrów. Produkt ten jest obecnie objęty kodami CN ex 3818 00 10, ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 i ex 8541 40 90 („produkt objęty postępowaniem”).

(27) Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:

- przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory,
- cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne,
- produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego.

2. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

2.1. Wyłączenie płytek

(28) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zainteresowane strony twierdziły, że płytki należy usunąć z zakresu definicji produktu, ponieważ płytki nie mają takich samych podstawowych właściwości fizycznych, chemicznych i technicznych jak ogniwa i moduły. Oprócz argumentów przedstawionych na etapie wstępnym wysunięto dwa dodatkowe argumenty w tej kwestii po ujawnieniu tymczasowych ustaleń.

(29) Po pierwsze, zainteresowane strony twierdziły, że płytki można wykorzystywać do innych celów niż produkcja ogniw, przede wszystkim do produkcji układów scalonych i innych mikrourządzeń. W tej kwestii należy zauważyć, że nie wszystkie płytki wchodzą w zakres definicji produktu objętego przedmiotowym dochodzeniem, która ogranicza się do „płytek w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego”, oraz iż „grubość [wspomnianych] płytek nie przekracza 400 mikrometrów”. Chociaż płytki z pewnością mają inne zastosowania, to przedmiotowe dochodzenie nigdy nie obejmowało płytek wykorzystywanych do wytwarzania innych produktów, takich jak układy scalone. Ponadto żadni producenci, importerzy ani użytkownicy będący uczestnikami rynku wspomnianych innych rodzajów płytek nie zgłosili zarzutów, że ich płytki będą podlegać rejestracji lub tymczasowym cłom antydumpingowym. W związku z tym potwierdza się, że wspomniane inne rodzaje płytek nie wchodzą w zakres definicji produktu objętego przedmiotowym dochodzeniem. Jednocześnie wskazuje to na fakt, że płytki niekoniecznie muszą mieć to samo zastosowanie końcowe co ogniwa i moduły.

(30) Po drugie, zainteresowane strony twierdziły, że nieprzetworzone płytki nie posiadają żadnych kluczowych właściwości elektrycznych, które odróżniają ogniwa słoneczne i moduły fotowoltaiczne od pozostałych produktów. W szczególności płytki nie mają zdolności generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, co jest kluczową funkcją ogniw i modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego.

(31) Przedmiotowy argument można przyjąć. Rzeczywiście po dalszej weryfikacji i wbrew temu, co stwierdzono w motywie 36 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym „moduły, ogniwa i płytki mają takie samo zastosowanie końcowe, tj. przetwarzanie światła słonecznego na energię elektryczną", dopiero po przetworzeniu w ogniwo płytka zyskuje funkcję generowania energii elektrycznej.

(32) Z uwagi na odmienne podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, zdefiniowane w trakcie dochodzenia między innymi jako funkcja generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, podsumowując, stwierdza się, że płytki należy wyłączyć z definicji produktu objętego postępowaniem, a tym samym z zakresu przedmiotowego dochodzenia.

2.2. Odrębne dochodzenia w odniesieniu do ogniw i modułów

(33) Zainteresowane strony ponownie stwierdziły, że ogniwa i moduły nie są jednym produktem, a zatem powinny być oceniane oddzielnie, powtarzając przede wszystkim argumenty już uwzględnione w motywach 27–39 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W przeciwieństwie do płytek ogniwa i moduły mają jednak tę samą podstawową właściwość, tj. zdolność generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

(34) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że pojedyncze ogniwa nie mogą wytwarzać energii elektrycznej. W tym celu muszą one być rzekomo wbudowane w moduły. Każde pojedyncze ogniwo ma jednak zdolność generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego zazwyczaj na poziomie około 4 W. Chociaż przedmiotowa moc może być niewystarczająca do większości zastosowań wymagających montażu wielu ogniw w moduły, nie zmienia to faktu, że już pojedyncze ogniwo ma zdolność generowania energii elektrycznej.

(35) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że brak możliwości ustalenia wartości normalnej w odniesieniu do modułów na podstawie wartości normalnej w odniesieniu do ogniw, jak opisano w motywie 100 poniżej, wskazuje, iż modułów i ogniw nie można uznawać za jeden produkt.

(36) W tej kwestii należy zauważyć, że w ramach większości dochodzeń antydumpingowych, w tym w ramach obecnego dochodzenia, porównuje się wartość normalną i ceny eksportowe na podstawie rodzajów produktów. Dokonuje się tego z uwagi na fakt, że często bardzo szeroki zakres rodzajów produktów ma takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne lub chemiczne, co często prowadzi do sytuacji, w których definicja „produktu objętego postępowaniem" obejmuje rodzaje produktów o znacząco różnych kosztach i cenach. Sam fakt, że nie ma możliwości ustalenia wartości normalnej w odniesieniu do pewnego rodzaju produktów na podstawie wartości normalnej innego rodzaju produktów, nie oznacza, iż przedmiotowych rodzajów produktów nie można uznawać za jeden produkt. Jak opisano w motywie 32 powyżej, zarówno ogniwa, jak i moduły mają takie same podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, między innymi funkcję generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego.

(37) Ponadto argumentowano, że gdyby ogniwa i moduły były jednym produktem z niewielkimi różnicami, dostosowanie cen ogniw w celu ustalenia cen modułów nie powinno być trudne. W tej kwestii zauważa się, że nie istnieje żadne wymaganie, aby miedzy różnymi rodzajami produktu objętego postępowaniem występowały jedynie niewielkie różnice. Przeciwnie, wystarczy, że różne rodzaje produktu objętego postępowaniem mają takie same podstawowe właściwości fizyczne, techniczne lub chemiczne. W przedmiotowej sprawie dotyczy to modułów i ogniw, między innymi ich funkcji generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego.

(38) Ta sama strona twierdziła ponadto, że ogniwa nie stanowią po prostu innego rodzaju modułów, ale zupełnie różny produkt. W rezultacie ogniwo jest kluczowym elementem modułu. Jako kluczowy element ogniwo oczywiście nie jest „zupełnie różnym produktem", ponieważ moduły i ogniwa mają takie same podstawowe właściwości generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego, jak wskazano w motywie 32 powyżej.

(39) Ta sama strona twierdziła ponadto, że podczas doboru próby producentów unijnych i eksporterów chińskich brano pod uwagę różnicę między ogniwami a modułami. W związku z tym należy ustanowić różne stawki celne w odniesieniu do modułów i ogniw. W tej kwestii potwierdzono, że rzeczywiście podczas kontroli wyrywkowej producentów unijnych i eksporterów chińskich brano pod uwagę różnicę między modułami a ogniwami, jak wskazano w motywach 10 i 14 rozporządzania w sprawie ceł tymczasowych. Postąpiono jednak w ten sposób jedynie w celu zapewnienia reprezentatywności próby i nie oznacza to, że ogniw i modułów nie należy uznawać za jeden produkt objęty postępowaniem ani że należy ustanowić odrębne stawki celne w odniesieniu do ogniw i modułów. W rzeczywistości w celu zapewnienia reprezentatywności próby w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktów istotne jest dokonanie rozróżnienia między ogniwami a modułami podczas doboru próby. Co więcej, z uwagi na istnienie pewnego stopnia niepewności w odniesieniu do kwestii, czy ogniwa i moduły należy uznawać za jeden produkt czy za dwa odrębne produkty, konieczne było zapewnienie reprezentatywności w odniesieniu do obu możliwych rezultatów.

(40) Ponadto argumentowano, że motyw 100 poniżej, zgodnie z którym koszty przetwarzania dotyczące modułów są znaczące, jest sprzeczny z motywem 32 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym stwierdzono, iż wartość dodana nie koncentruje się na jednym konkretnym etapie procesu produkcji. W tej kwestii przypomina się, że w motywie 100 wyjaśniono również, iż różnica kosztów między ogniwami a modułami wynosi 34 %, co oznacza, że 66 % wartości modułów stanowią ogniwa. Stwierdza się zatem, że wartość dodana nie koncentruje się na jednym konkretnym etapie procesu produkcji.

(41) Według producentów eksportujących fakt, że zobowiązanie nakłada różne minimalne ceny importowe i wielkości przywozu w odniesieniu do ogniw i modułów, rzekomo stanowi potwierdzenie tego, iż moduły i ogniwa są odrębnymi produktami wymagającymi dwóch odrębnych dochodzeń. Różne minimalne ceny importowe stanowią jedynie wskazanie, że ogniwa i moduły stanowią różne grupy rodzajów produktów sprzedawane po różnych cenach. W związku z tym konieczne jest określenie różnych cen, aby minimalne ceny importowe miały znaczenie.

(42) Ponadto fakt, że ogniwa i moduły stanowią odrębne grupy rodzajów produktów, nie ma sam w sobie znaczenia w odniesieniu do definicji produktu objętego postępowaniem. W odniesieniu do definicji produktu objętego postępowaniem

wystarczy, że przedmiotowe produkty mają takie same podstawowe właściwości i zastosowania końcowe, jak w przypadku modułów i ogniw, co opisano odpowiednio w motywach 32 i 48.

(43) Rząd ChRL twierdził, że ocena kwestii, czy ogniwa i moduły są jednym produktem objętym postępowaniem, nie dotyczy szeregu kryteriów zdefiniowanych przez Organ Apelacyjny w sprawie *EC – Asbestos*[5]. Wspomniane kryteria wykorzystuje się jednak do definiowania „produktu podobnego", a nie produktu objętego postępowaniem. Innymi słowy, przedmiotowe kryteria należy wykorzystywać do definiowania produktu podobnego, na przykład produktu podobnego wytwarzanego przez przemysł unijny, który następnie porównuje się do produktu objętego postępowaniem wywożonego przez chińskich producentów eksportujących. Kryteria te nie mają zastosowania przy definiowaniu produktu objętego postępowaniem. W każdym przypadku instytucje zauważają, że stosowanie kryteriów wykorzystanych w *EC – Asbestos* do definiowania produktu objętego postępowaniem w przedmiotowej sprawie nie przyniesie innego rezultatu. Pierwsze i drugie kryterium (odpowiednio właściwości, charakter i jakość zastosowań końcowych) są takie same jak kryteria dotyczące właściwości fizycznych, chemicznych i technicznych oraz zastosowań końcowych zastosowane we wcześniejszych motywach. Trzecie kryterium (upodobania i nawyki konsumentów) nie jest tak naprawdę przydatne w przedmiotowej sprawie, ponieważ ogniwa są kluczowym elementem modułów; jeżeli chodzi o czwarte kryterium, klasyfikację taryfową, zauważa się, że zarówno ogniwa, jak i moduły można zgłosić pod pozycją taryfową 8541 40 90, chociaż pozycje taryfowe pod pozycją 8501 dotyczą generatorów elektrycznych w ogóle, a nie produktów wykorzystujących energię słoneczną w szczególności.

(44) Inna zainteresowana strona wysunęła argument, zgodnie z którym obiektywne stosowanie kryteriów opracowanych przez Trybunał Sprawiedliwości w poprzednich sprawach[6] rzekomo prowadzi do stwierdzenia, że moduły i ogniwa są różnymi produktami. W tej kwestii należy zauważyć, że Trybunał wskazał jedynie szereg kryteriów, które można wziąć pod uwagę – nie ma obowiązku stosowania wszystkich kryteriów we wszystkich sprawach, ponieważ nie wszystkie z nich muszą być odpowiednie. Wspomniane kryteria oceniono w motywach 27–39 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w których stwierdzono, że szereg kryteriów nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie. W sprawie Brosmann oceny kwestii, czy różne rodzaje butów stanowią „produkt objęty postępowaniem", również dokonano na podstawie tylko trzech kryteriów, które uznano za odpowiednie. Z uwagi na fakt, że zainteresowane strony nie podały żadnego powodu, dla którego obiektywne stosowanie wspomnianych kryteriów miałoby doprowadzić do stwierdzenia, iż moduły i ogniwa są różnymi produktami, przedmiotowego argumentu nie można przyjąć.

(45) Ponadto przypomina się, że ogniwa i moduły mają te same podstawowe zastosowania końcowe, tj. są sprzedawane w celu wbudowania w systemy fotowoltaiczne. Jak wskazano w motywie 28 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wydajność modułów jest bezpośrednio związana z wydajnością ogniw.

---

5 Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Środki wspólnotowe dotyczące azbestu i produktów zawierających azbest, WT/DS135/AB/R, przyjęte dnia 5 kwietnia 2001 r.

6 Wyrok w sprawie T-401/06 Brosmann Footwear (HK) Ltd i inni przeciwko Radzie; wyrok w sprawie T-314/06 Whirlpool Europe przeciwko Radzie.

(46) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że z uwagi na wyłączenie płytek z zakresu definicji produktu oraz z powodu znacznego przetwarzania dokonywanego w celu wytworzenia modułów z ogniw, odparto również argument, zgodnie z którym ogniwa i moduły mają takie same zastosowania końcowe. Przedmiotowa strona twierdziła również, że ocena kwestii, czy moduły i ogniwa mają takie same zastosowania końcowe, opiera się na założeniu, iż proces produkcji płytek, modułów i ogniw jest taki sam.

(47) Po pierwsze, błędne jest stwierdzenie, że ocena, zgodnie z którą moduły i ogniwa mają takie samo zastosowanie końcowe, opiera się na procesie produkcji. Chociaż oba stwierdzenia rzeczywiście występują w tym samym motywie 36 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, nie oznacza to, że jeden wniosek oparto na innym założeniu. Stosując słowo „ponadto" oddzielające przedmiotowe dwa stwierdzenia, sprecyzowano, że drugie stwierdzenie nie opiera się na pierwszym. Co więcej, wspomniane dwa stwierdzenia odnoszą się do odrębnych kwestii w ramach części „Zastosowanie końcowe i zamienność". Pierwsze stwierdzenie odnoszące się do procesu produkcji dotyczy zamienności, natomiast drugie – zastosowania końcowego. W związku z tym błędne jest podstawowe założenie, zgodnie z którym ocena kwestii, czy moduły i ogniwa mają takie same zastosowania końcowe, opiera się na założeniu, iż proces produkcji płytek, modułów i ogniw jest taki sam.

(48) W odniesieniu do faktycznego zastosowania końcowego ogniw i modułów zainteresowane strony nie kwestionują faktu, że moduły i ogniwa są sprzedawane w celu wbudowania w systemy fotowoltaiczne. Potwierdza się zatem stwierdzenie, że moduły i ogniwa mają takie samo zastosowanie końcowe.

2.3. Ogniwa mono- i polikrystaliczne

(49) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że w Unii nie produkuje się ogniw monokrystalicznych i że jej wywóz ogniw monokrystalicznych nie stanowi konkurencji dla przemysłu unijnego. W ramach dochodzenia wykazano jednak, że w Unii produkowano ogniwa monokrystaliczne. Argument ten został zatem odrzucony. W każdym przypadku Sąd orzekł w sprawie Brosmann, że „jeśli chodzi o argumenty oparte na istnieniu braku produkcji wspólnotowej tego rodzaju obuwia, należy stwierdzić, że nie są one decydujące".

2.4. Klauzula „wysyłane z"

(50) Zainteresowane strony twierdziły, że rozszerzenie zakresu dochodzenia na produkty „wysyłane z" ChRL, mimo iż dochodzenie wszczęto wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzących z ChRL, było nieuzasadnione.

(51) Towary wysyłane z ChRL były już jednak objęte zakresem postępowania na etapie jego wszczęcia. W punkcie 5 zawiadomienia o wszczęciu postępowania[7] stwierdza się, że „spółki, które wysyłają produkt objęty postępowaniem z Chińskiej Republiki Ludowej, lecz które uznają, że część lub nawet całość tego wywozu nie ma swojego pochodzenia celnego w Chińskiej Republice Ludowej, są proszone o wzięcie udziału w dochodzeniu i dostarczenie wszelkich istotnych informacji". Jest zatem oczywiste, że wszystkie przedsiębiorstwa wysyłające towary z ChRL miały możliwość podjęcia współpracy w tym dochodzeniu. Ponadto ponieważ produkt objęty dochodzeniem często zawiera elementy i części pochodzące z innych państw, w punkcie 5

[7] Dz.U. C 269 z 6.9.2012, s. 5.

zawiadomienia o wszczęciu postępowania ogłoszono, że „można przyjąć przepisy szczegółowe” dotyczące tej kwestii.

(52) W związku z tym uznano, że wszystkie podmioty gospodarcze objęte postępowaniem zostały należycie poinformowane o możliwości zastosowania w stosownych przypadkach przepisów szczegółowych w odniesieniu do towarów wysyłanych z ChRL oraz iż zostały one zaproszone do współpracy w ramach dochodzenia. Tym samym zakres dochodzenia nie został rozszerzony na produkty „wysyłane z ChRL”, ponieważ były one nim objęte od samego początku.

(53) Po ujawnieniu ustaleń zainteresowane strony twierdziły, że niezależnie od przepisów określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, o których mowa w motywie 51 powyżej, w ramach dochodzenia ograniczono się do towarów pochodzących z ChRL i nie dokonywano oceny wpływu towarów wysyłanych z ChRL.

(54) W tej kwestii zauważa się, że aby w ramach dochodzenia zapewnić ocenę wszystkich produktów wysyłanych z ChRL, a nie tylko towarów pochodzących z ChRL, podjęto następujące kroki:

- Wszystkie przedsiębiorstwa, które wysyłają produkt objęty postępowaniem z ChRL, proszono o wzięcie udziału w dochodzeniu niezależnie od pochodzenia towarów.
- W załączniku A do zawiadomienia o wszczęciu postępowania eksporterów poproszono o zgłaszanie informacji dotyczących wszystkich produktów wytwarzanych przez dane przedsiębiorstwo. Przedmiotowe informacje nie ograniczały się do towarów pochodzących z ChRL.
- Na podstawie wspomnianych informacji dotyczących całego wywozu do UE niezależnie od pochodzenia towarów dobrano reprezentatywną próbę.
- Producenci objęci próbą otrzymali kwestionariusz dla „producentów eksportujących do Unii Europejskiej”, a ChRL określano jako „państwo, którego dotyczy postępowanie”, a nie jako „państwo pochodzenia”. W związku z tym jasne było, że wszystkie towary niezależnie od ich pochodzenia były objęte dochodzeniem.

(55) Na tej podstawie stwierdzono, że przedmiotowe dochodzenie obejmowało wszystkie produkty pochodzące lub wysyłane z ChRL oraz iż ustalenia w ramach dochodzenia, w tym dotyczące dumpingu i powstałej szkody, obejmują wszystkie towary pochodzące lub wysyłane z ChRL.

(56) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zainteresowane strony wysunęły argument, że skarga zawierała jedynie dowody *prima facie* dotyczące przywozu paneli fotowoltaicznych pochodzących z ChRL, a nie towarów wysyłanych z ChRL. W tej kwestii należy wyjaśnić, że skarga rzeczywiście obejmowała towary „z ChRL”, co można zauważyć na opatrzonej pieczęcią stronie tytułowej przedłożonej przez stronę skarżącą. Przed przedmiotową stroną w dokumentach znajduje się inna strona, na której rzeczywiście zastosowano sformułowanie „pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej”. Wspomniana sprawa nie stanowiła jednak części dokumentu złożonego przez skarżącego, ale została dodana jako strona tytułowa przez służby Komisji, które zastosowały nazwę dochodzenia zamiast powtórzyć tytuł skargi. W związku z tym uznaje się, że skarga obejmowała wszystkie towary z ChRL niezależnie od tego, czy pochodziły z ChRL czy też nie.

(57) Chińscy producenci eksportujący twierdzili ponadto, że nie można w racjonalny sposób oczekiwać od producentów eksportujących w państwach trzecich, aby wiedzieli, iż ich produkty również mogą być objęte zakresem dochodzenia. W tej kwestii zauważa się, że przedmiotowe środki nie mają zastosowania do towarów przewożonych w tranzycie w rozumieniu art. V GATT. W związku z tym przedmiotowe środki nie mają wpływu na producentów eksportujących, którzy nie prowadzą działalności w ChRL. Ponadto żaden producent eksportujący w państwie trzecim nie zgłosił się, podnosząc kwestię objęcia wywożonych przez niego produktów cłem antydumpingowym.

(58) Ci sami producenci eksportujący twierdzili, że producentów eksportujących w państwach trzecich nie poproszono o zgłaszanie się i nie dano im możliwości wykazania, iż ich produkty nie są przywożone po cenach dumpingowych. Instytucje uznają, że przedmiotowe środki nie mają wpływu na wspomnianych producentów eksportujących nieprowadzących działalności w ChRL, ponieważ ich towary, jeżeli byłyby wysyłane z ChRL, byłyby przewożone w tranzycie. Wszystkich innych producentów eksportujących poinformowano za pomocą zawiadomienia o wszczęciu postępowania, że ich działalność jest objęta zakresem dochodzenia.

(59) Według rządu ChRL, mimo iż art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zezwala na odstępstwo od zasady, zgodnie z którą państwo wywozu jest państwem pochodzenia, wspomnianego artykułu nie można zastosować w przedmiotowej sprawie. Na poparcie tego argumentu stwierdził on, że nie istnieje żadna kompletna analiza na temat tego, czy państwo wywozu może być państwem pośrednim. Instytucje nie zgadzają się z tą interpretacją art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Żadna ze stron nie kwestionuje istnienia znaczącej produkcji w ChRL. Kwestia, czy ChRL jest państwem pochodzenia wyrobów gotowych, zależy od kilku czynników. W analizie dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii przeprowadzonej przez instytucje odniesiono się do przedmiotowej produkcji, niezależnie od kwestii, czy wywożone wyroby gotowe mają swoje pochodzenie celne w ChRL. Z uwagi silne przesłanki przemawiające za tym, że nie wszystkie produkty, które co najmniej częściowo wytworzono w ChRL, uznano by za mające swoje pochodzenie celne w ChRL, instytucje postanowiły, iż konieczne jest objęcie zakresem dochodzenia także produktów, w odniesieniu do których ChRL jest jedynie państwem pośrednim.

(60) Rząd ChRL twierdził ponadto, że ponieważ żadnemu eksporterowi chińskiemu nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych, nie istnieją żadne porównywalne ceny paneli fotowoltaicznych w ChRL, a zatem ChRL nie można uznać za państwo pośrednie. W tej kwestii zauważono jednak, że trzy warunki określone w art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego podano jedynie jako przykłady i nie wszystkie warunki muszą mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach. W przedmiotowej sprawie, ponieważ żadnemu eksporterowi chińskiemu nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych, porównywalną cenę trzeba było ustalić w państwie analogicznym, a zatem przedmiotowa porównywalna cena jest niezależna od tego, czy ChRL uznaje się za państwo pochodzenia czy też państwo pośrednie. W związku z tym kwestia, czy „w przedmiotowym państwie" istnieje porównywalna cena, jest nieistotna, ponieważ w obecnej sprawie porównywanej ceny nie ustalono „w przedmiotowym państwie", ale w państwie analogicznym.

2.5. Ładowarki solarne

(61) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zainteresowane strony stwierdziły również, że definicja „przenośnych ładowarek solarnych składających się z mniej niż sześciu

ogniw" jest zbyt wąska i należy ją rozszerzyć na produkty pełniące podobną funkcję, które się są objęte tą definicją, takie jak produkty o podobnym rozmiarze, składające się z większej liczby mniejszych ogniw.

(62) Ponadto zainteresowane strony twierdziły, że definicja „produktów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego trwale wbudowanych do urządzeń elektrycznych" jest zbyt wąska, ponieważ wykluczone są jedynie kompletne urządzenia elektryczne, podczas gdy elementy fotowoltaiczne, które mają być wbudowane do urządzeń elektrycznych, niekoniecznie są wyłączone z zakresu tej definicji.

(63) Rzeczywiście w analizie powyższych argumentów wykazano, że stosowniejsze jest dodanie do wyłączenia takich produktów kryterium na podstawie standardu technicznego. W szczególności ustalono, że w definicjach następującej normy w sposób bardziej odpowiedni określa się produkty, które należy wyłączyć z zakresu środków: norma międzynarodowa IEC 61730-1, klasy zastosowań, klasa C: ograniczone napięcie, zastosowania przy ograniczonej mocy (s. 13)[8].

(64) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń otrzymano uwagi dotyczące wyłączenia na podstawie normy międzynarodowej wspomnianej powyżej. Twierdzono, że zamiast odnosić się do normy, bardziej stosowne byłoby zdefiniowanie wyłączenia na podstawie napięcia wyjściowego i mocy wyjściowej jako „modułów lub paneli z napięciem wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego i mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W wyłącznie do stosowania bezpośrednio jako ładowarki do baterii w systemach o takich samych właściwościach pod względem napięcia i mocy". Argument ten można było przyjąć i ostatecznie wyłączenie określono zgodnie ze wspomnianą definicją.

2.6. Moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem

(65) Inna zainteresowana strona twierdziła, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z zakresu definicji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ łączą one funkcje modułu fotowoltaicznego z funkcją dachówek lub łupków dachowych. Z tego względu nie byłyby bezpośrednio zamienne ze standardowym modułem fotowoltaicznym.

(66) W ramach dochodzenia wykazano jednak, że zarówno standardowe moduły, jak i moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem muszą spełniać te same normy dotyczące energii elektrycznej. Ponadto chociaż modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem nie można po prostu zastąpić standardowym modułem, to mogą one zostać zastąpione standardowym modułem wraz z dachówkami lub łupkami dachowymi. W związku z tym produkty te mają taką samą podstawową właściwość techniczną generowania energii elektrycznej ze światła słonecznego. Dodatkowa funkcja (w innym wypadku zapewniana przez pokrycie dachowe) nie została uznana za istotną i nie gwarantuje wyłączenia modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem z zakresu definicji produktu.

(67) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona twierdziła, że brak wzajemnej zamienności między modułami fotowoltaicznymi zintegrowanymi z dachem a standardowymi modułami fotowoltaicznymi wskazuje, że przedmiotowe moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z zakresu środków,

[8] Nr ref. CEI/IEC 61730-1:2004.

odnosząc się ogólnie do sprawy obuwia[9] i w szczególności do obuwia sportowego „STAF" o szczególnej technologii. Powody wyłączenia obuwia STAF były jednak liczne i w sprawie Brosmann[10] Sąd nie uznał samego braku wzajemnej zamienności za wystarczającą przyczynę, co potwierdziło, że bardzo różne produkty takie jak buty miejskie i buty turystyczne rzeczywiście można uznać za produkt objęty postępowaniem w ramach jednego postepowania antydumpingowego, mimo ich różnic.

(68) Ponadto zainteresowana strona twierdziła, że brak produkcji w Unii oraz fakt, iż przedmiotowa zainteresowana strona posiada prawa własności intelektualnej, rzekomo stanowią potwierdzenie tego, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem są innowacyjne i różne od każdego innego produktu. Odnosząc się ponownie do sprawy obuwia przywołanej przez zainteresowaną stronę, Sąd orzekł jednak w sprawie Brosmann, że „[j]eśli chodzi o argumenty oparte na (…) braku produkcji wspólnotowej tego rodzaju obuwia i istnienia patentu, należy stwierdzić, że nie są one decydujące"[11]. W rezultacie we wspomnianej sprawie obuwie produkowane przy zastosowaniu opatentowanej technologii zostało uznane za produkt objęty dochodzeniem.

(69) Zainteresowana strona wysunęła również argument, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem należy wyłączyć z definicji produktu objętego dochodzeniem, ponieważ są sprzedawane po cenach znacznie wyższych niż standardowe moduły. W sprawie obuwia obuwie STAF powyżej pewnej ceny również było wyłączone z definicji produktu objętego dochodzeniem. W tej kwestii należy zauważyć, że moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem rzeczywiście łączą funkcje modułu fotowoltaicznego z funkcją dachówek lub łupków dachowych, jak wskazano w motywie 66 powyżej. Bezpośrednie porównanie cen nie ma zatem znaczenia, ponieważ dodatkowa funkcja naturalnie prowadzi do wyższych cen.

(70) W odpowiedzi na tę uwagę zainteresowana strona stwierdziła, że na podstawie wspomnianej argumentacji nigdy nie można by powołać się na różnice w cenach jako dodatkowy wskaźnik uzasadniający wyłączenie z zakresu definicji produktu. Przedmiotowa interpretacja jest jednak zbyt daleko idąca. W poprzednim motywie stwierdzono po prostu, że w tym konkretnym przypadku, gdy moduły fotowoltaiczne zintegrowane z dachem łączą funkcje produktu objętego postępowaniem oraz innego produktu (w tym przypadku dachówek lub łupków dachowych), cena w oczywisty sposób nie ma znaczenia. W żadnym wypadku nie oznacza to, że w innych przypadkach różnica w cenach nie może stanowić przydatnego wskaźnika pozwalającego ustalić, czy dany produkt należy wyłączyć z definicji produktu objętego postępowaniem.

(71) Ponadto zainteresowana strona twierdziła, że jej dostawcy modułów fotowoltaicznych zintegrowanych z dachem należy udzielić dostępu do zobowiązania dotyczącego ceny minimalnej. Wydaje się jednak, że wspomniany chiński eksporter nie współpracował w ramach dochodzenia, a zatem jako strona niewspółpracująca nie kwalifikuje się do

---

9 Obuwie ze skórzanymi cholewkami pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu, rozporządzenie Komisji (WE) nr 553/2006 z dnia 23 marca 2006 (tymczasowe);
rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 (ostateczne).

10 Wyrok w sprawie T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd. przeciwko Radzie Unii Europejskiej, pkt 133.

11 Wyrok w sprawie T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd. przeciwko Radzie Unii Europejskiej, pkt 135.

udziału w zobowiązaniu. W związku z tym przedmiotowego wniosku nie można przyjąć.

3. Wniosek

(72) W związku z powyższym zakres definicji produktów ostatecznie określa się jako moduły lub panele fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego oraz ogniwa w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzące lub wysyłane z ChRL, chyba że stanowią one produkt przewożony w tranzycie w rozumieniu art. V GATT. Grubość ogniw nie przekracza 400 mikrometrów. Produkt ten jest obecnie objęty kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 i ex 8541 40 90.

(73) Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:

– przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory;

– cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne;

– produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego.

– moduły lub panele o napięciu wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego oraz mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W, wyłącznie jako urządzenia do bezpośredniego ładowania akumulatorów w systemach o takiej samej charakterystyce napięcia i mocy.

(74) Po wyłączeniu płytek analiza została zmieniona poprzez wykluczenie danych i analiz dotyczących płytek, chyba że wskazano inaczej. Biorąc pod uwagę fakt, że w OD płytki stanowiły tylko mały odsetek przywozu produktu objętego postępowaniem w Unii (około 2 % pod względem wartości), uważa się, że wyłączenie płytek ma nieistotny wpływ na ustalenia, o ile jakikolwiek wpływ istnieje. Wszystkie uwagi zainteresowanych stron zostały uwzględnione, lecz wszelkie odniesienia do płytek, nawet jeżeli zostały zgłoszone, zostały wyłączone. W związku z tym wszystkie odniesienia i związane z nimi dane dotyczące płytek przedstawione w motywach rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych nie mają już zastosowania, nawet jeżeli stosowne motywy są potwierdzone w niniejszym rozporządzeniu.

(75) W związku z tym wnioski tymczasowe, zmienione zgodnie z motywami 26–74 powyżej, zostały ostatecznie potwierdzone. Do celów niniejszego postępowania i zgodnie ze stałą praktyką stwierdza się, że wszystkie rodzaje produktu objętego postępowaniem powinny być uznawane za jeden produkt.

## C. DUMPING

1. Chińska Republika Ludowa

1.1. Traktowanie na zasadach rynkowych („MET”)

(76) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zainteresowane strony stwierdziły, że rozstrzygnięcie w sprawie MET nastąpiło za późno, tj. po upływie trzech miesięcy określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego i że w związku z tym dochodzenie należy niezwłocznie zakończyć.

(77) W tej kwestii strony te argumentowały, że zmiana rozporządzenia podstawowego[12] jakoby przedłużająca termin rozstrzygnięcia w sprawie MET do ośmiu miesięcy weszła w życie dopiero po upływie trzymiesięcznego terminu, który wcześniej miał zastosowanie. Zmiana ta miałaby zastosowanie wyłącznie do przyszłych i toczących się dochodzeń, w ramach których termin rozstrzygnięcia w sprawie MET jeszcze w tym czasie nie upłynął.

(78) Artykuł 2 instrumentu zmieniającego rozporządzenie podstawowe wyraźnie stanowi, że „[n]iniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich nowych dochodzeń oraz do wszystkich dochodzeń będących w toku w dniu 15 grudnia 2012 r.”. Przedmiotowy artykuł ani nawet całe rozporządzenie nie zawiera żadnej wzmianki o ograniczeniu przepisów do dochodzeń, „w ramach których termin rozstrzygnięcia w sprawie MET jeszcze w tym czasie nie upłynął”, o którym to ograniczeniu wspominają zainteresowane strony. W związku z tym nie można przyjąć tego argumentu.

(79) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka zainteresowanych stron ponownie wysunęło argument, że rozstrzygnięcie w sprawie MET nastąpiło za późno, nie kwestionując faktu, iż zmiana rozporządzenia podstawowego, o której mowa w motywie 78 powyżej, ma zastosowanie do „wszystkich dochodzeń będących w toku”, co obejmuje obecne dochodzenie. W związku z tym ostatecznie stwierdzono, że rozstrzygnięcie w sprawie MET nie nastąpiło za późno.

(80) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że nie należało odmawiać przyznania MET, ponieważ trzy przedsiębiorstwa, które zaprzestały działalności w 2011 r., nie posiadały jednego pełnego zestawu podstawowej dokumentacji księgowej. W szczególności poddano w wątpliwość kwestię tego, zgodnie z którym standardem rachunkowości przedsiębiorstwo, które zaprzestało działalności, powinno jednak sporządzić taką dokumentację księgową.

(81) W tej kwestii należy zauważyć, że w standardach rachunkowości nie określa się, od których przedsiębiorstw wymaga się sporządzania sprawozdań finansowych – w standardach rachunkowości definiuje się sposób, w jaki należy sporządzać te sprawozdania. W przypadku ChRL jest to „Standard Rachunkowości dla Przedsiębiorstw Gospodarczych: Standard Podstawowy”, w którym w art. 4 stwierdza się, że „przedsiębiorstwo sporządza sprawozdania finansowe”. Jest to obowiązek i przedsiębiorstwa, które zaprzestały działalności, nie są z niego wyłączone.

(82) Ponadto, mimo że przedmiotowe przedsiębiorstwa zaprzestały działalności, w dalszym ciągu posiadały one aktywa (w tym grunty, budynki, maszyny i zapasy) i zobowiązania oraz istniały jako podmioty prawne co najmniej do początku 2013 r. W związku z tym uznaje się, że wspomniane przedsiębiorstwa były zobowiązane do opublikowania ewidencji księgowej za 2011 r., a jej brak stanowi naruszenie kryterium 2.

(83) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń eksporterzy twierdzili również, że korzyści uzyskane z preferencyjnego systemu podatkowego lub preferencyjnych systemów podatkowych i dotacji nie stanowią znaczącego odsetka ich obrotów, co jest rzekomo potwierdzone przez równoległe dochodzenie antysubsydyjne.

(84) W tej kwestii przypomina się, że do wspomnianego argumentu odniesiono się już w motywie 65 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Podkreślono, że w

[12] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r., Dz.U. L 344 z 14.12.2012, s. 1.

szczególności z uwagi na charakter przedmiotowych korzyści, całkowita korzyść otrzymana w OD nie na znaczenia dla oceny kwestii, czy zakłócenie jest „znaczące". Argument zostaje zatem odrzucony.

(85) Wobec braku innych uwag w sprawie traktowania na zasadach rynkowych wszystkie ustalenia zawarte w motywach 50–69 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.2. Indywidualne badanie

(86) Jak wskazano w motywie 70 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wnioski o indywidualne badanie zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego zostały złożone przez osiemnastu współpracujących producentów eksportujących lub grupy producentów eksportujących nieobjętych próbą. W przedmiotowej sprawie próba już składała się z siedmiu grup przedsiębiorstw, które to grupy zazwyczaj składają się z szeregu producentów eksportujących, powiązanych handlowców i powiązanych importerów w Unii i państwach trzecich. Indywidualne badanie 18 dodatkowych (grup) producentów eksportujących poza siedmioma grupami producentów eksportujących objętych próbą byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

(87) Wobec braku innych uwag w sprawie indywidualnego badania wszystkie ustalenia zawarte w motywach 70–71 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.3. Państwo analogiczne

(88) Zainteresowane strony zauważyły, że ze względu na przepisy dotyczące stosowania materiałów miejscowego pochodzenia w odniesieniu do projektów w ramach „Jawaharlal Nehru National Solar Mission" („JNNSM") Indie nie są odpowiednim państwem analogicznym. Jedna strona twierdziła, że wymagany udział procentowy materiałów miejscowego pochodzenia wynosi 75 %, natomiast inna strona utrzymywała, że producenci indyjscy mogą nakładać wyższe ceny na moduły pochodzące w 100 % z produkcji krajowej. Ponadto strony twierdziły, że takie wymogi znacznie podnoszą ceny produktów lokalnych. Na poparcie tego argumentu przedstawiono artykuł z prasy indyjskiej[13]. Przedmiotowy artykuł opublikowano jednak prawie rok po zakończeniu OD i nie przedstawiono żadnego dowodu na jego wpływ w OD.

(89) Ten sam artykuł zawierał jednak stwierdzenie, że indyjski przemysł fotowoltaiczny boryka się z „silną konkurencją ze strony producentów zachodnich i chińskich". Potwierdza to stały wzrost przywozu do Indii, jak stwierdzono w motywie 92 poniżej. Chociaż wymogi stosowania materiałów miejscowego pochodzenia rzeczywiście mogą mieć pewien wpływ na indyjski rynek krajowy, mimo tego można wyciągnąć jasny wniosek, że rynek indyjski jest rynkiem konkurencyjnym, na którym skutecznie konkurują ze sobą liczne przedsiębiorstwa indyjskie i zagraniczne.

(90) Ponadto zgodnie z informacjami opublikowanymi przez JRC[14] od 2015 r. rozpocznie się realizacja większości projektów w ramach JNNSM. Wartość docelowa w odniesieniu do systemów fotowoltaicznych podłączanych do sieci w ramach JNNSM za 2012 r. faktycznie wynosiła jedynie 50 MW w porównaniu do łącznej zdolności

[13] Firstpost z dnia 12 czerwca 2013 r.

[14] Sprawozdanie naukowe i polityczne JRC, sprawozdanie na temat statusu sektora fotowoltaicznego z 2012 r., s. 14.

przesyłowej instalacji podłączonych do sieci w Indiach przekraczającej 1 GW już w czerwcu 2012 r. Wskazuje to, że w OD znaczenie JNNSM w odniesieniu do instalacji wykorzystujących energię słoneczną w Indiach ogółem wynosiło mniej niż 5 %, a zatem wpływ JNNSM i jej wymogów stosowania materiałów miejscowego pochodzenia, jeżeli istniały już w OD, którego to faktu zainteresowane strony nie ustaliły, był w najlepszym wypadku bardzo ograniczony. W OD większość instalacji znajdowała się w stanie Gudźarat (około 65 %) i była objęta krajowymi strategiami wsparcia.

(91) Zainteresowane strony twierdziły, że rynek indyjski w OD był *de facto* chroniony przed przywozem z różnych źródeł, w tym z ChRL, ponieważ od początku 2012 r. spodziewane było wszczęcie dochodzenia antydumpingowego. Co więcej, Indie wszczęły dochodzenie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu ogniw i modułów fotowoltaicznych z ChRL, Malezji, Tajwanu i Stanów Zjednoczonych w dniu 23 listopada 2012 r., tj. tylko pięć miesięcy po zakończeniu OD.

(92) Tego zarzutu nie potwierdzają jednak zmiany przywozu ogniw i modułów fotowoltaicznych zgłoszone w indyjskich danych statystycznych dotyczących handlu[15]:

| Wartości w mln USD | Kwiecień 2010 r. – marzec 2011 r. | Kwiecień 2011 r. – marzec 2012 r. | Kwiecień 2012 r. – marzec 2013 r. |
|---|---|---|---|
| ChRL | 77,33 | 577,24 | 371,72 |
| Indeks | 100 | 746 | 481 |
| Razem | 252,63 | 1 348,48 | 827,07 |
| Indeks | 100 | 534 | 327 |

(93) Z powyższej tabeli wynika, że przywóz ogniw i modułów fotowoltaicznych radykalnie wzrósł o ponad 600 % w odniesieniu do ChRL i ogółem o ponad 400 % w okresie od 2010/2011 r. do 2011/2012 r. Następnie wartość przywozu nieco spadła, ale obniżyły się też ceny ogniw i modułów fotowoltaicznych. Rzeczywiście spadek wartości przywozu pomiędzy 2011/2012 r. a 2012/2013 r. odpowiada spadkowi cen zgłoszonemu przez wyspecjalizowanych konsultantów, takich jak pvXchange, w odniesieniu do tego samego okresu, co prowadzi do wniosku, że wielkości przywozu pozostawały dość stabilne pomiędzy 2011/2012 r. a 2012/2013 r. W związku z tym stwierdzono, że w OD rynek indyjski nie był *de facto* chroniony przed przywozem z różnych źródeł, w tym z ChRL.

(94) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Chińskiej Republiki Ludowej stwierdził, że w dniu 6 lutego 2013 r. Stany Zjednoczone zwróciły się do Indii z prośbą o konsultacje dotyczące wymogów stosowania materiałów miejscowego pochodzenia

[15] Indyjskie statystyki przywozowe, kod towaru 8541 40 11 – ogniwa słoneczne/ogniwa fotowoltaiczne, połączone w module/panelu lub nie. Wartości podane są dla indyjskiego roku obrotowego, tj. dla okresu od kwietnia do marca. Informacje na temat wielkości podane są w sztukach, ale ogniwa i moduły przedstawione są razem. Ponieważ wartość modułu jest zwykle około 100 razy większa niż wartość ogniwa, informacji na temat wielkości nie uważa się za wiarygodne.

JNNSM na podstawie procedur rozstrzygania sporów w ramach WTO. Skutkiem przedmiotowych przepisów dotyczących stosowania materiałów miejscowego pochodzenia w połączeniu z dochodzeniem antydumpingowym, o którym mowa w motywie 91 powyżej, był rzekomo spadek o 38 % pod względem wartości w okresie od kwietnia 2012 r. do marca 2013 r. w porównaniu do roku poprzedniego, w przeciwieństwie do wzrostu w poprzednich latach.

(95) W tej kwestii zauważono, że spadek pod względem wartości spowodowany jest raczej spadkiem cen niż spadkiem wielkości przywozu. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zainteresowana strona przedłożyła informacje na temat kształtowania się wielkości przywozu ogniw i modułów fotowoltaicznych na rynek indyjski w okresie od 2010 r. do marca 2013 r. Przedmiotowe dane wskazują na stały wzrost wielkości przywozu modułów i ogniw fotowoltaicznych na rynek indyjski. W związku z tym stwierdzono, że rynek indyjski nie był *de facto* chroniony z uwagi na spodziewane dochodzenie antydumpingowe oraz iż zarzucane, ale nie udowodnione, a w każdym razie w najlepszym wypadku niewielkie skutki wymogów stosowania materiałów miejscowego pochodzenia w ramach JNNSM, o których mowa w motywie 90 powyżej, nie powstrzymały stałego wzrostu wielkości przywozu.

(96) Co więcej, wskazuje się, że okres od kwietnia 2012 r. do marca 2013 r., w którym występowały rzekome skutki JNNSM na przywóz do Indii, przypada głównie po OD. W związku z tym wszelki możliwy wpływ tego rzekomego spadku na OD może być jedynie niewielki.

(97) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że przedsiębiorstwo Tata Power Solar („Tata") dopiero niedawno weszło na rynek i w związku z tym nie jest odpowiednim producentem z państwa analogicznego. W tym kontekście należy zauważyć, że przedsiębiorstwo to, wcześniej noszące nazwę „Tata BP Solar", produkuje moduły fotowoltaiczne od 1989 r. i w związku z tym nie może być uważane za przedsiębiorstwo, które dopiero niedawno weszło na rynek. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez inną zainteresowaną stronę przedsiębiorstwo Tata w rzeczywistości weszło na rynek znacznie wcześniej niż pięciu największych chińskich eksporterów objętych próbą.

(98) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Tajwan będzie odpowiedniejszym państwem analogicznym niż Indie, ponieważ rozmiar tajwańskich przedsiębiorstw jest bardziej zbliżony do rozmiaru chińskich eksporterów, ponadto tajwańscy producenci zaangażowani są we współpracę. Również inne zainteresowane strony kwestionowały to, czy Indie byłyby stosownym państwem analogicznym, biorąc pod uwagę porównywalny mały rozmiar przedsiębiorstwa Tata, lecz nie zaproponowały odpowiedniejszego podmiotu.

(99) Tajwańskie przedsiębiorstwa faktycznie współpracowały. Jedno przedsiębiorstwo współpracowało w pełni, natomiast inne współpracowało tylko częściowo. Jedyne w pełni współpracujące przedsiębiorstwo tajwańskie jest jednak mniejsze niż Tata, w szczególności pod względem sprzedaży i produkcji modułów, które stanowią około 90 % sprzedaży produktu objętego postępowaniem, podczas gdy przedsiębiorstwo Tata sprzedaje znacznie więcej tego produktu niż wspomniane przedsiębiorstwo tajwańskie, którego sprzedaż w tym zakresie jest zaledwie nieznaczna, o czym mowa w motywie 76 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter zapytał, czy zwrócono się do częściowo współpracującego przedsiębiorstwa tajwańskiego o dostarczenie brakujących informacji. W tej kwestii odesłano go do motywu 76 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym

wyjaśniono, że Tajwanu nie można uznać za państwo analogiczne, ponieważ współpracujące przedsiębiorstwa tajwańskie produkowały niemal wyłącznie ogniwa, a wywozy z Chin dotyczą głównie modułów. Dotyczy to również wspomnianego częściowo współpracującego producenta tajwańskiego. Z uwagi na fakt, że przedmiotowego producenta uznano już z tego powodu za nieodpowiedniego, nie uznano za stosowne, by zwrócić się do niego z prośbą o przedłożenie dodatkowych informacji.

(100) Ta sama zainteresowana strona twierdziła, że niemal całkowity brak sprzedaży modułów jako taki nie dyskwalifikuje Tajwanu jako państwa analogicznego, ponieważ koszty przetwarzania ogniw w moduły można ustalić bez szczególnego trudu. Nie zostało to jednak poparte żadnymi faktami w ramach dochodzenia. Produkcja modułu z ogniw wymaga wielu etapów procesu produkcji, w trakcie których powstaje istotna część wartości dodanej modułu. Jak wskazano w motywie 137 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w OD średnia różnica ceny między ogniwami a modułami wyniosła 555,92 EUR, czyli 54 %, podczas gdy średnia różnica kosztu wyniosła 377,99 EUR, czyli 34 %. Oznaczałoby to, że znacząca część możliwej tajwańskiej wartości normalnej w odniesieniu do modułów musiałaby być oparta na korektach kosztów przetwarzania, czego nie można uznać za rozwiązanie rozsądniejsze niż wybór państwa, w którym dla większości produktu objętego postępowaniem wartość normalną można oprzeć na krajowych cenach sprzedaży. W związku z tym uznaje się, że Indie wybrano jako państwo analogiczne w racjonalny sposób, biorąc pod uwagę dostępne wiarygodne informacje.

(101) Inna zainteresowana strona twierdziła, że nie uzasadniono, dlaczego za odpowiednie państwo analogiczne nie uznano Stanów Zjednoczonych. Do tego zagadnienia odniesiono się w motywie 74 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, gdzie wyraźnie stwierdzono, „że Stany Zjednoczone nie są odpowiednim państwem analogicznym, głównie z uwagi na fakt, że rynek Stanów Zjednoczonych był chroniony przed przywozem z Chin przez część okresu objętego dochodzeniem w drodze zastosowania środków antydumpingowych i antysubsydyjnych”. Ponieważ nie otrzymano żadnych uwag na temat ochrony rynku Stanów Zjednoczonych jako takiej, stanowisko w tej kwestii pozostaje niezmienione.

(102) Zainteresowane strony twierdziły, że wynik obliczeń dumpingu jest zafałszowany z powodu różnic w korzyściach skali pomiędzy producentami chińskimi a producentem indyjskim. W związku z tym sprawdzono, czy rzeczywiście istnieje korelacja między wielkością produkcji przedsiębiorstwa a jego marginesem dumpingu.

(103) Wśród siedmiu grup przedsiębiorstw objętych próbą istnieją dwie grupy przedsiębiorstw średniej wielkości (Jinzhou Yangguang i Delsolar) oraz pięć grup dużych przedsiębiorstw (JingAo, LDK, Suntech, Trina i Yingli). Spośród średnich przedsiębiorstw Jinzhou Yangguang ma najniższy margines, a Delsolar najwyższy. Marginesy pięciu większych przedsiębiorstw znajdują się między oboma tymi marginesami. To wyraźnie pokazuje brak jakiejkolwiek korelacji między korzyściami skali a marginesem dumpingu. W związku z tym uznaje się, że wynik obliczeń dumpingu nie jest zafałszowany z powodu różnic w korzyściach skali pomiędzy producentami chińskimi a producentem indyjskim.

(104) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń zainteresowane strony twierdziły, że brak jakiejkolwiek korelacji między korzyściami skali a marginesem dumpingu nie wskazuje na fakt, iż korzyści skali nie mają żadnego wpływu na porównywalność cen. W sytuacji, gdy margines dumpingu opiera się na identycznej wartości normalnej w

odniesieniu do wszystkich eksporterów, jak w przedmiotowej sprawie, na margines dumpingu największy wpływ mają ceny eksportowe. W związku z tym brak jakiejkolwiek korelacji między korzyściami skali a marginesem dumpingu w równym stopniu wskazuje na brak jakiejkolwiek korelacji między korzyściami skali a cenami sprzedaży. W związku z tym stwierdzono, że różnice w korzyściach skali nie wpływają na porównywalność cen w przedmiotowej sprawie.

(105) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że producent z państwa analogicznego miał bardzo wysokie ceny sprzedaży krajowej, rzekomo znacznie wyższe od cen sprzedaży przemysłu unijnego, ponieważ margines dumpingu znacznie przekracza margines podcięcia. Twierdzenie to oparto na porównaniu indyjskiej wartości normalnej z cenami sprzedaży przemysłu unijnego. Porównanie to jest jednak błędne, ponieważ indyjska wartość normalna opiera się wyłącznie na sprzedaży z zyskiem. Zwłaszcza w sytuacji, gdy przemysł unijny generuje straty, nie jest zaskoczeniem fakt, że ceny sprzedaży z zyskiem w Indiach są wyższe od średniej ceny stosowanej przez przemysł unijny. W związku z tym fakt, że indyjska wartość normalna przekracza średnie ceny stosowanej przez przemysł unijny, nie dowodzi, że wybór Indii jako państwa analogicznego jest nieuzasadniony.

(106) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że ceny przedsiębiorstwa Tata są zafałszowane, ponieważ jest ono związane z przedsiębiorstwem energetycznym Tata Power. Rzekomo umożliwia to przedsiębiorstwu Tata pobieranie wyższych opłat w obszarach obsługiwanych przez Tata Power. Nie przedstawiono jednak żadnych potwierdzających dowodów ani żadnej kwantyfikacji przedmiotowego rzekomego wpływu. W związku z tym argumentu tego nie można było przyjąć.

(107) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że Tata jest przedsiębiorstwem niekonkurencyjnym z wysokimi kosztami produkcji i cenami sprzedaży, co rzekomo było powodem, dla którego przedsiębiorstwo BP Solar wycofało się ze wspólnego przedsięwzięcia w grudniu 2011 r. Na poparcie tego twierdzenia zacytowano artykuł prasowy, w którym stwierdzono, że „wycofanie się przedsiębiorstwa BP z sektora energetyki słonecznej po prawie czterech dekadach wskazuje, jak konkurencyjny stał się ten rynek i jak wielu jest na nim graczy". We wspomnianym artykule nie wskazano jednak, że przedsiębiorstwo Tata jest niekonkurencyjne, dotyczył on natomiast ogólnej sytuacji na rynku paneli fotowoltaicznych, odnosząc się do „bezwzględnej konkurencji panującej w tym sektorze" oraz do faktu, iż „wiele przedsiębiorstw na całym świecie zamknęło fabryki, zwolniło setki pracowników i złożyło wnioski o ogłoszenie upadłości". W związku z tym przedmiotowy artykuł prasowy nie może świadczyć o tym, że Tata jest przedsiębiorstwem niekonkurencyjnym z wysokimi kosztami produkcji i cenami sprzedaży.

(108) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden eksporter twierdził, że przedsiębiorstwa Tata nie uwzględniono jako części indyjskiego przemysłu krajowego w ramach toczącego się indyjskiego postępowania antydumpingowego, o którym mowa w motywie 91 powyżej, z uwagi na jego znaczący przywóz ogniw. Chociaż potwierdzono, że Tata rzeczywiście nie jest częścią indyjskiego przemysłu krajowego w ramach toczącego się indyjskiego postępowania antydumpingowego, nie oznacza to automatycznie, iż Tata nie jest odpowiednim producentem z państwa analogicznego. Wartość normalną oparto wyłącznie na ogniwach i modułach produkowanych przez przedsiębiorstwo Tata w Indiach, a nie na przywożonych towarach. Fakt, że przywożone części wykorzystywano do wytwarzania niektórych produktów, nie oznacza, że wyliczona na tej podstawie wartość normalna nie jest reprezentatywna w

odniesieniu do Indii, tym bardziej z uwagi na fakt, iż w głównej mierze opiera się ona na cenach sprzedaży, a nie na kosztach.

(109) Rząd Chińskiej Republiki Ludowej twierdził, że sprzedaż modułów przedsiębiorstwa Tata stanowi rzekomo jedynie 0,3 % chińskiego wywozu do UE i nie można uznawać jej za reprezentatywną, odnosząc się do wyroku Trybunału w sprawie Detlef Nölle[16]. W tym przypadku Trybunał uznał, że kiedy całkowita produkcja w danym państwie stanowi jedynie 1,25 % wielkości wywozu do UE, wskazuje to, iż rynek uznaje się za reprezentatywny w niewielkim stopniu. W przedmiotowej sprawie rząd Chińskiej Republiki Ludowej nie porównał całkowitej produkcji w Indiach z całkowitym chińskim wywozem, a jedynie produkcję jednego indyjskiego przedsiębiorstwa z łącznym wywozem wszystkich chińskich eksporterów. Wspomniane porównanie zawiera jednak poważne błędy, ponieważ na konkurencyjnym rynku, na którym działa wielu uczestników, wielkości odnoszące się tylko do jednego producenta nie stanowią przesłanek świadczących o reprezentatywności całego rynku. Ponadto nie jest to również porównanie, jakiego dokonano w sprawie Detlef Nölle, gdzie całkowitą produkcję państwa porównano z całkowitym wywozem. Zgodnie z informacjami przedłożonymi przez Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych przywidywano, że produkcja w Indiach przekroczy 2 GW przed końcem 2012 r., tj. krótko po zakończeniu OD. Taka produkcja byłaby równa 14 % chińskiego wywozu do UE, znacznie przewyższając wartość progową na poziomie 5 %, o której mowa w wyroku w sprawie Detlef Nölle.

(110) Po ujawnieniu ustaleń jedna z zainteresowanych stron odnosiła się do faktu, że przedsiębiorstwu Tata brak integracji na rynkach wyższego szczebla i musi ono pozyskiwać płytki od stron trzecich. Brak przedmiotowej integracji pionowej na rynkach wyższego szczebla rzekomo prowadzi do wzrostu kosztów w porównaniu do zintegrowanych pionowo producentów chińskich. Argument ten nie był jednak uzasadniony. W szczególności całkowity koszt przedsiębiorstwa Tata byłby wyższy tylko, jeżeli jego cena nabycia w odniesieniu do płytek przewyższałaby koszt produkcji płytki, który jest niepewny z uwagi na fakt, iż przedsiębiorstwa z sektora energetyki słonecznej ponosiły straty w OD. Ponadto nawet duzi zintegrowani pionowo producenci chińscy często nabywali znaczące ilości płytek od niezależnych dostawców, co stanowi potwierdzenie wniosku, że brak integracji pionowej w zakresie płytek niekoniecznie prowadzi do wyższych kosztów modułów i ogniw.

(111) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że państwo analogiczne jest niekonkurencyjne. Przedmiotowy argument jest poparty faktem, że w 2013 r. poziom produkcji ogniw słonecznych w Indiach pozostaje niski od 5 lat. W sprawozdaniu cytowanym przez wspomnianą zainteresowaną stronę wskazano jednak, że w OD poziom indyjskiej produkcji ogniw w dalszym ciągu był wysoki i zbliżał się do odnotowanego szczytu. Znaczący spadek produkcji nastąpił po OD, a zatem nie miał żadnego wpływu na wyniki dochodzenia.

(112) Innym argumentem wysuniętym na poparcie stwierdzenia, że państwo analogiczne jest niekonkurencyjne, jest dochodzenie antydumpingowe, o którym mowa w motywie 91 powyżej. Instytucje zauważają, że przedmiotowe dochodzenie nadal jest w toku, a zatem nie można na jego podstawie wyciągnąć żadnych wniosków. Ogólnie rzecz biorąc, dochodzenia antydumpingowe nie wskazują na brak konkurencyjności, ale na

[16] Wyrok w sprawie C-16/90, *Detlef Nölle vs Hauptzollamt Bremen-Freihafen,* Rec. I-5163.

fakt, że przemysł krajowy uznaje, iż doświadcza nieuczciwych praktyk handlowych ze strony konkurentów mających siedziby w państwach trzecich.

(113) Podsumowując, Komisja uważa, że wybór Indii jako państwa analogicznego nie jest bezzasadny.

(114) Wobec braku innych uwag w sprawie państwa analogicznego wszystkie ustalenia zawarte w motywach 72–77 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.4. Wartość normalna

(115) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron stwierdziła, że indyjskie przedsiębiorstwa sprzedają głównie moduły wyspowe (typu *off-grid*), które mają wyższe ceny i koszty niż sprzedawane przez chińskich eksporterów moduły podłączane do sieci energetycznej. Twierdzono ponadto, że moduły wyspowe zazwyczaj mają mniejszą moc wyjściową niż moduły podłączane do sieci.

(116) W związku z tym należy zauważyć, że ustalono różne wartości normalne w odniesieniu do modułów „standardowej wielkości" złożonych z więcej niż 36 ogniw, które to moduły są zazwyczaj podłączane do sieci, oraz w odniesieniu do mniejszych modułów, złożonych z maksymalnie 36 ogniw, które są zwykle używane bez podłączania do sieci energetycznej. Uznaje się zatem, że ustalono odpowiednią wartość normalną dla wszystkich rodzajów produktów, w tym modułów wyspowych i modułów podłączanych do sieci.

(117) Inna zainteresowana strona stwierdziła, że Tata prowadzi również działalność jako podmiot realizujący projekty oraz że w związku z tym sprzedaż prowadzona przez to przedsiębiorstwo nie jest porównywalna ze sprzedażą modułów wyłącznie przez chińskich producentów eksportujących. W tym względzie należy zauważyć, że porównanie krajowych cen indyjskich i chińskich cen eksportowych dotyczyło wyłącznie sprzedaży modułów, a sprzedaż kompletnych projektów lub zintegrowanych rozwiązań nie została wykorzystana do ustalenia wartości normalnej, ponieważ nie została uznana za porównywalną.

(118) Wobec braku innych uwag w sprawie wartości normalnej wszystkie ustalenia zawarte w motywach 78–86 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.5. Cena eksportowa

(119) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektórzy eksporterzy objęci próbą przedstawili uwagi na temat drugorzędnych kwestii dotyczących ceny eksportowej zastosowanej w celu ustalenia marginesu dumpingu. W uzasadnionych przypadkach uwagi te zostały uwzględnione i doprowadziły do niewielkiej korekty marginesu dumpingu przedsiębiorstw objętych postępowaniem.

(120) Wobec braku innych uwag w sprawie ceny eksportowej wszystkie ustalenia zawarte w motywach 87–89 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.6. Porównanie

(121) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektórzy eksporterzy objęci próbą przedstawili uwagi na temat drugorzędnych kwestii dotyczących ulg zastosowanych w celu porównania cen eksportowych. W uzasadnionych przypadkach uwagi te zostały uwzględnione i doprowadziły do niewielkiej korekty marginesu dumpingu przedsiębiorstw objętych postępowaniem.

(122) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń odkryto błąd pisarski prowadzący do nieprawidłowej korekty wartości normalnej w odniesieniu do frachtu krajowego. Błąd ten został skorygowany, czego skutkiem było nieznaczne zmniejszenie marginesu dumpingu.

(123) Po ujawnieniu ustaleń jedna zainteresowana strona twierdziła, że dostosowanie poziomu handlu mogło być uzasadnione, ponieważ przedmiotowa strona nie prowadzi sprzedaży bezpośrednio instalatorom, ale odsprzedawcom i dystrybutorom. Wspomniana strona zwróciła się z prośbą o szczegółowe informacje na temat kanałów sprzedaży producenta z państwa analogicznego, których nie można było udzielić z uwagi na ochronę informacji poufnych. Jako alternatywę bazę klientów producenta z państwa analogicznego podzielono na różne kategorie według wielkości sprzedaży, co wykazało, iż dostosowanie poziomu handlu nie było uzasadnione.

(124) W odpowiedzi na przedmiotową analizę zainteresowana strona przyznała, że różnica w wielkościach sprzedaży skutkowałaby różnicami w cenach, ale podtrzymała ona swój argument, zgodnie z którym miałaby ona stosować wobec instalatorów ceny wyższe niż w stosunku do dystrybutorów/odsprzedawców, nawet jeżeli instalator nabyłby podobną ilość co dystrybutor/odsprzedawca. Przedmiotowy argument nie był jednak uzasadniony i w związku z tym nie można go było uwzględnić.

(125) Wobec braku innych uwag w sprawie ceny eksportowej wszystkie ustalenia zawarte w motywach 90–92 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

1.7. Marginesy dumpingu

(126) Jeden producent eksportujący objęty próbą wnioskował o pełne ujawnienie jego obliczeń dumpingu, twierdząc, że w przeciwnym wypadku nie będzie mógł przedstawić uwag na temat ich dokładności. Z uwagi na fakt, że wspominanemu przedsiębiorstwu nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych, jego wartość normalną oparto na danych z Indii jako państwa analogicznego. Biorąc pod uwagę, że tylko jeden producent w państwie analogicznym w pełni współpracował w ramach dochodzenia, nie można ujawnić informacji z państwa analogicznego na poziomie rodzaju produktów w celu ochrony poufnych informacji. W związku z tym argument ten należy odrzucić.

(127) W przypadku przedsiębiorstw objętych próbą średnią ważoną wartość normalną każdego rodzaju produktu podobnego ustaloną dla państwa analogicznego porównano ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego rodzaju produktu objętego postępowaniem zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego.

(128) Średni ważony margines dumpingu współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą obliczono zgodnie z przepisami art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z powyższym margines ten został ustalony na podstawie marginesu ustalonego dla objętych próbą producentów eksportujących.

(129) Na tej podstawie ostateczny margines dumpingu dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą ustalono na poziomie 88,1 %.

(130) W odniesieniu do wszystkich pozostałych producentów eksportujących w ChRL marginesy dumpingu ustalono na podstawie dostępnych faktów zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. W tym celu ustalono najpierw poziom współpracy poprzez porównanie wielkości wywozu do Unii zgłoszonego przez współpracujących producentów eksportujących z wielkością chińskiego wywozu, jak ustalono w motywie 167.

(131) W związku z tym, że współpraca stanowiła ponad 80 % chińskiego wywozu do Unii, poziom współpracy można uznać za wysoki. Ponieważ nie ma powodu, aby uznać, że jakikolwiek producent eksportujący celowo odstąpił od współpracy, rezydualny margines dumpingu ustalono na poziomie objętego próbą przedsiębiorstwa o najwyższym marginesie dumpingu. Uznano to za stosowne, ponieważ nie istniały wskazania, iż przedsiębiorstwa niewspółpracujące stosowały dumping na niższym poziomie, a także w celu zapewnienia skuteczności wszelkich środków.

(132) Na tej podstawie ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

| Przedsiębiorstwo | Margines dumpingu |
|---|---|
| Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd<br>Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd<br>Changzhou Youze Technology Co. Ltd<br>Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd<br>Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd | 90,3 % |
| Delsolar (Wujiang) Ltd | 111,5 % |
| Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd | 91,9 % |
| JingAo Solar Co. Ltd<br>Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd<br>JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd<br>Hefei JA Solar Technology Co. Ltd<br>Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd | 97,5 % |
| Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd<br>Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd<br>Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd | 53,8 % |
| Wuxi Suntech Power Co. Ltd<br>Suntech Power Co. Ltd<br>Wuxi Sun-Shine Power Co. Ltd<br>Luoyang Suntech Power Co. Ltd<br>Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd<br>Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd | 73,2 % |
| Yingli Energy (China) Co. Ltd<br>Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd | 93,3 % |

| | |
|---|---|
| Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd | |
| Inne przedsiębiorstwa współpracujące (załącznik I, załącznik II) | 88,1 % |
| Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa | 111,5 % |

## D. SZKODA

1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

(133) Produkt podobny był wytwarzany przez około 215 producentów w Unii. Instytucje zweryfikowały twierdzenia zainteresowanych stron, jakoby liczba ta była większa; weryfikacja ta wykazała, że domniemani inni producenci byli w rzeczywistości głównie producentami eksportującymi, związanymi z nimi importerami, dystrybutorami i instalatorami.

(134) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron zakwestionowało fakt, że dane przekazane przez Europressedienst, niezależny podmiot zajmujący się konsultingiem („konsultant”), zostały wykorzystane do ustalenia między innymi produkcji unijnej, unijnych mocy produkcyjnych oraz innych makroekonomicznych wskaźników szkody w odniesieniu do przemysłu unijnego i danych dotyczących przywozu. Strony te zakwestionowały niezależność konsultanta, twierdząc, że jest on powiązany ze skarżącym. Domagały się również wyjaśnienia podstawy, na jakiej konsultant został wybrany przez Komisję, i zakwestionowały jego wiedzę fachową w zakresie gromadzenia danych ekonomicznych dotyczących sektora fotowoltaicznego. W związku z tym twierdzono, że Komisja powinna była oprzeć swoje ustalenia na danych pochodzących z innych dostępnych źródeł, w szczególności ze znanych instytucji badawczych. Wreszcie AFASE odwołało się do najlepszych praktyk w zakresie przedstawiania danych gospodarczych lub zbierania danych w postępowaniach dotyczących stosowania art. 101 i 102 TFUE oraz w sprawach dotyczących łączenia przedsiębiorstw, aby zakwestionować wiarygodność danych przekazanych przez konsultanta.

(135) W odniesieniu do rzekomych powiązań między konsultantem a skarżącym odpowiednie zainteresowane strony nie przedstawiły żadnych dowodów wskazujących, że takie powiązania istniały. Podobnie dochodzenie nie przyniosło dowodów potwierdzających relacje wykraczające poza charakter czysto handlowy. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że istniały przesłanki, iż dowody *prima facie* przedstawione w skardze przez skarżącego, przedsiębiorstwo unijne, opierały się na danych dostarczonych przez tego samego konsultanta. Chociaż należy przyznać, że ustalenia dotyczące niektórych wskaźników były rzeczywiście podobne do dowodów zawartych w skardze, nie musi to oznaczać, że ustaleń tych dokonano na podstawie tylko jednego źródła. W tej kwestii w skardze podano różne wykorzystane źródła.

(136) Jak wyjaśniono w motywie 99 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wykorzystanie tych danych dostarczonych przez konsultanta Komisja uznała za właściwe w ramach przedmiotowego dochodzenia ze względu na niedostępność w innych publicznych źródłach niezbędnych danych makroekonomicznych obejmujących cały rynek unijny, jak również danych dotyczących przywozu. Przed wyborem Europressedienst Komisja oceniła metodykę gromadzenia istotnych danych przez konsultanta, a także zdolność konsultanta do dostarczenia niezbędnych danych oddzielnie dla wszystkich rodzajów produktów oraz dla całego okresu badanego.

(137) Ponadto w trakcie dochodzenia dane przekazane przez konsultanta były w miarę możliwości weryfikowane z innymi dostępnymi źródłami i zostały potwierdzone. Pod tym względem należy zwrócić uwagę, że na rynku istnieje kilka przedsiębiorstw badawczych specjalizujących się w gromadzeniu danych statystycznych dotyczących sektora fotowoltaicznego i że zgłoszone dane liczbowe prawie nigdy nie są identyczne. Wynika to z faktu, że wszystkie instytuty badawcze mają trudność z uzyskaniem precyzyjnych danych liczbowych i dlatego zgłoszone wskaźniki rynkowe dla sektora fotowoltaicznego zawsze będą opierały się na oszacowaniach - niezależnie od dostawcy takich danych liczbowych W tym kontekście weryfikacja przeprowadzona przez Komisję obejmowała porównywanie tendencji w zakresie danych otrzymanych od konsultanta z tendencjami w zakresie takich samych danych dotyczących takich samych zagadnień, opublikowanych przez inne podmioty badawcze, Wspólne Centrum Badawcze („JRC”) Komisji i Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Fotowoltaicznego („EPIA”), jeżeli dane takie były dostępne. W wyniku weryfikacji nie dostrzeżono żadnych istotnych różnic, ponieważ tendencje w zakresie wskaźników, w odniesieniu do których przeprowadzono weryfikację, były podobne. Dlatego ustalenia tymczasowe nie opierały się wyłącznie na danych przekazanych przez konsultanta, ale również na przeprowadzonej przez Komisję własnej analizie i ocenie tych danych. Ponadto, jak wspomniano w motywie 9 powyżej, po wprowadzeniu tymczasowych środków w siedzibie konsultanta przeprowadzono wizytę weryfikacyjną. Komisja przeprowadziła kontrolę na miejscu w siedzibie konsultanta, aby zweryfikować wiarygodność metodyki i dostarczonych danych. Kontrola na miejscu przeprowadzona została jako działanie następcze w odniesieniu do weryfikacji danych przez Komisję. Miała na celu uzyskanie dodatkowej pewności w odniesieniu do wiarygodności i jakości danych oraz powiązanej metodyki. Weryfikację na miejscu uznano za właściwą z punktu widzenia zasady dobrej administracji, mimo że dane nie zostały dostarczone przez zainteresowaną stronę, a przez konsultanta. W rezultacie Komisja uzyskała dalsze zapewnienie o wiarygodności danych przekazanych przez konsultanta.

(138) Jedna strona twierdziła, że metodyka weryfikacji zastosowana przez Komisję nie została wystarczająco szczegółowo wyjaśniona, i wnioskowała o ujawnienie innych źródeł wykorzystanych na potrzeby weryfikacji. Strona ta utrzymywała ponadto, że zastosowana metodyka była w każdym razie nieprawidłowa w tym zakresie, że porównane zostały wyłącznie tendencje z różnych źródeł, a nie wartości bezwzględne.

(139) Jeśli chodzi o inne źródła wykorzystywane do weryfikacji danych dostarczonych przez konsultanta, były nimi sprawozdania dotyczące podobnych zagadnień opublikowane przez JRC i EPIA. W odniesieniu do porównania danych z innymi źródłami należy zauważyć, że wykazały one nie tylko podobne tendencje, lecz również podobne wielkości. Dlatego uznano, że zastosowana metodyka była odpowiednia, i zarzuty w tym zakresie zostały odrzucone.

(140) Jeżeli chodzi o wiedzę specjalistyczną konsultanta, należy zauważyć, że jego główna działalność polega na gromadzeniu danych związanych z sektorem fotowoltaicznym i rozwijaniu uaktualnianej bazy danych przedsiębiorstw działających na rynku fotowoltaicznym. Dane te są publikowane w specjalistycznych czasopismach dla branży fotowoltaicznej, jak również wykorzystywane przez poszczególne przedsiębiorstwa, na potrzeby których konsultant prowadzi specjalistyczne badania. Bazy danych opracowane przez Europressedienst są regularnie aktualizowane i ponownie publikowane. Ponadto konsultant ma kilkuletnie doświadczenie w tym sektorze. Ujmując rzecz precyzyjniej, metodyka stosowana przez konsultanta polega na gromadzeniu, weryfikowaniu i agregowaniu informacji przy użyciu różnych źródeł dostępnych na rynku. W tym celu konsultant gromadzi dane poprzez standardowe kwestionariusze wysyłane do przedsiębiorstw wymienionych w bazie danych lub w rozmowach telefonicznych, szczególnie w przypadku producentów unijnych, lub w trakcie specjalistycznych targów, zwłaszcza w przypadku producentów z państw trzecich. Jeżeli informacji nie można uzyskać wspomnianymi kanałami, Europressedienst sprawdza sprawozdania finansowe przedsiębiorstw z sektora fotowoltaicznego lub swobodnie współpracuje z innymi instytutami badawczymi w celu uzyskania lub zweryfikowania danych. Zweryfikowano i potwierdzono, że konsultant korzystał z tych źródeł w ramach swojej zwykłej działalności. W świetle powyższego uznano, że należy skorzystać z usług Europressedienst w przedmiotowym dochodzeniu, i argumenty stron w tej kwestii zostały odrzucone.

(141) W odniesieniu do wydanych przez odpowiednie służby Komisji najlepszych praktyk w zakresie przedstawiania danych gospodarczych należy poczynić następujące uwagi. Po pierwsze, jest to dokument, który nie może angażować Komisji, ponieważ nie został przyjęty przez kolegium, a opublikowany przez właściwe służby w celu dostarczenia stronom zaleceń dotyczących sposobu prezentowania danych gospodarczych. Po drugie, najlepsze praktyki dotyczą przedstawiania analiz i danych gospodarczych wykorzystanych w niektórych postępowaniach dotyczących konkurencji zgodnie z art. 101 i 102 TFUE oraz w sprawach dotyczących łączenia przedsiębiorstw. Mających zastosowanie zasad, standardów dowodowych i uprawnień kontrolnych Komisji w tych postępowaniach dotyczących konkurencji nie można porównywać z postępowaniami w zakresie ochrony handlu, do których stosuje się zupełnie inny zbiór przepisów.

(142) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron zakwestionowało metodykę zastosowaną przez konsultanta, twierdząc, że nie spełnia uznanych standardów naukowych. Jak jednak wspomniano w motywie 137 powyżej, metodyka ta została oceniona, a uzyskane dane sprawdzono krzyżowo i zweryfikowano, i w efekcie uznano je za zgodne z innymi opublikowanymi danymi, a więc za odpowiednio wiarygodne. Określone punkty poruszone przez zainteresowane strony, głównie AFASE, zostały wyjaśnione i udostępnione w aktach dochodzenia otwartych do wglądu dla zainteresowanych stron.

(143) CCCME stwierdziła, że metodyka agregowania danych nie została wyjaśniona. Argument ten został odrzucony, ponieważ istotne informacje zostały udostępnione wszystkim zainteresowanych stronom w aktach dochodzenia otwartych do wglądu.

(144) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron powtórzyło swoje wątpliwości dotyczące konsultanta wybranego przez Komisję i jakości przekazanych danych. W tym zakresie twierdzono, że dane dostarczone przez konsultanta można zamówić i zakupić na zasadzie *ad hoc*, aby spełnić wyraźnie określone wymogi potencjalnych klientów, a zatem dane te mogą być nieobiektywne. Poza tym CCCME

zakwestionowała to, czy dane zgromadzone przez konsultanta można uznać za dowody w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ dane w dużej mierze opierały się na przypuszczeniach i oszacowaniach. Ponadto twierdzono, że dostarczone dane nie były w wystarczającym stopniu poparte dowodami zawartymi w aktach oraz że nie miały charakteru potwierdzającego, obiektywnego i weryfikowalnego.

(145) W kontekście tych twierdzeń należy odnieść się do motywów 136–137 powyżej, gdzie podano dodatkowe informacje na temat wyboru konsultanta. Ponadto należy zauważyć, że Komisja zatrudniła konsultanta na podstawie najlepszych dostępnych w tamtym czasie informacji, w pełni zgodnie z rozporządzeniem finansowym Komisji mającym zastosowanie do przedmiotowej procedury. Ponadto trzeba przypomnieć, że zdolność konsultanta do dostarczenia wszelkich potrzebnych danych we właściwym czasie miała ogromne znaczenie, ponieważ Komisję obowiązywały ustawowe terminy publikacji tymczasowych ustaleń w ramach trwającego dochodzenia.

(146) W odniesieniu do jakości dostarczonych danych i tego, czy można uznać je za dowody zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak wspomniano powyżej w motywie 137, zbadano metodykę gromadzenia danych przez konsultanta i oceniono, że charakteryzowała się ona zadowalającą jakością. Ponadto, jak również wspomniano powyżej w tym samym motywie, dane dostarczone przez konsultanta zostały zweryfikowane z innymi źródłami, jeżeli istniała taka możliwość, i uznano je za dość dokładne. W końcu należy zauważyć, że konsultant posiada jedną bazę danych, która jest regularnie aktualizowana, niezależnie do potrzeb i żądań klientów. Ta sama baza danych jest wykorzystywana do agregowania danych statystycznym na temat sektora fotowoltaicznego i dostarczania ich różnym klientom, dlatego zarzut, że dane nie są obiektywne, musiał zostać odrzucony.

(147) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron stwierdziła, że Komisja nie ujawniła źródeł, zastosowanej metodyki i przedsiębiorstw, z którymi konsultant współpracował, aby skompilować dostarczone dane makroekonomiczne. Inna zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że metodyka zastosowana przez konsultanta wskazuje na niedokładne wyniki. Kilka zainteresowanych stron zwróciło się o dodatkowe informacje dotyczące metodyki zastosowanej przez konsultanta, takie jak: średni wskaźnik odpowiedzi udzielonych na kwestionariusze/wywiady, odsetek danych zgromadzonych za pośrednictwem poszczególnych kanałów, sposób weryfikacji tych danych, przybliżenia/założenia wykorzystane do wygenerowania danych, liczba przedsiębiorstw, dla których dokonano przybliżeń, a także przynajmniej zakres liczby pracowników zatrudnionych przez konsultanta.

(148) W odniesieniu do tych argumentów należy zauważyć, że po wprowadzeniu tymczasowych ustaleń Komisja przekazała zainteresowanym stronom metodykę i źródła wykorzystane przez konsultanta do zagregowania danych oraz odpowiedziała na konkretne pytania zadane w odniesieniu do tego zagadnienia przez zainteresowane strony po ujawnieniu tymczasowych ustaleń. Dodatkowe wnioski o udzielenie informacji, które po ujawnieniu ostatecznych ustaleń złożyły zainteresowane strony objęte postępowaniem, uznaje się za uwzględnione poprzez udostępnienie informacji po nałożeniu ceł tymczasowych w zakresie, w jakim zezwalały na to ograniczenia wynikające z wymogu zachowania poufności. Ponadto należy podkreślić, że Komisja zweryfikowała na miejscu sposób, w jaki konsultant gromadził i agregował dane, a także odpowiednie założenia stanowiące podstawę agregowania danych. Rezultaty weryfikacji były zadowalające i Komisja uzyskała zapewnienie o zasadności

podstawowych założeń i o jakości danych dostarczonych przez konsultanta. Ponadto strony nie kwestionowały danych jako takich.

(149) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń inna strona wnioskowała o wyjaśnienia dotyczące liczby producentów unijnych uwzględnionych przez konsultanta przy gromadzeniu przez niego danych oraz pokrywania się tych producentów z około 215 producentami unijnymi znanymi Komisji. W związku z tym wyjaśnia się, że producenci unijni uwzględnieni przez konsultanta w większości są tymi samymi producentami, którzy reprezentują przemysł unijny w dochodzeniu, o którym mowa w motywie 133 powyżej.

(150) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że Komisja przeprowadziła analizę szkody w sposób niespójny, ponieważ przeprowadziła ją oddzielnie dla modułów i ogniw, podczas gdy obliczenia szkody i marginesu dumpingu zostały ustalone jako średnia ważona w odniesieniu do modułów i ogniw razem. W tej kwestii należy zauważyć, że chociaż wskaźniki zaprezentowano oddzielnie dla każdego rodzaju produktu, to wnioski wyciągnięte dla każdego wskaźnika odnoszą się do całości produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym, pojedynczym produktem, a zatem marginesy dumpingu oraz poziom usuwający szkodę były określane na tej właśnie podstawie. W związku z tym argument ten został odrzucony.

(151) W końcu inna strona twierdziła, że obliczenie wartości wskaźników makroekonomicznych w OD było błędnie oparte na zwykłej średniej z lat 2011 i 2012, ponieważ taka metodyka nie jest obiektywna i nie prowadziłaby do uzyskania wyników odzwierciedlających rzeczywistość w OD. Wyjaśnia się, że zwykła średnia danych wykorzystana była wyłącznie w przypadku, gdy w danych okresach występowały podobne tendencje. Jeżeli tendencje były różne, metodyka była odpowiednio dostosowywana poprzez uwzględnienie realiów rynkowych. Wspomniana zainteresowana strona nie sprecyzowała, w jakim zakresie wyniki zastosowanej metodyki nie odzwierciedlałyby realiów rynkowych. Dlatego argumenty te zostały odrzucone.

(152) Na podstawie powyższego i wobec braku innych uwag w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 98–101 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

2. Określenie właściwego rynku unijnego

(153) Kilka stron twierdziło, że szkodę należy oceniać oddzielnie dla rynku sprzedaży wewnętrznej i dla wolnego rynku. Jedna ze stron twierdziła, że dane dotyczące ogniw przeznaczonych na użytek własny należy wyłączyć z oceny szkody na tej podstawie, że przywóz towarów po cenach dumpingowych nie miał na nie wpływu.

(154) Jak wspomniano w motywie 105 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w odniesieniu do całkowitej działalności sektora unijnego, tj. wraz z użytkiem własnym, należy zbadać konsumpcję, wielkość sprzedaży, produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wzrost, inwestycje, zapasy, zatrudnienie, wydajność, przepływy pieniężne, zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskania kapitału oraz rozmiar marginesu dumpingu, ponieważ konkurencja ze strony przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, w równym stopniu wpłynęła na produkcję przeznaczoną na rynek sprzedaży wewnętrznej.

(155) Dochodzenie wykazało zatem, że wskutek presji cenowej wywieranej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych zintegrowani pionowo producenci unijni byli

zmuszeni do przywozu produktów (ogniw) po cenach dumpingowych i do zaprzestania wytwarzania tych produktów po kosztach wyższych od cen importowych. Ponadto w toku dochodzenia wykazano również, że na wolnym rynku i na rynku sprzedaży wewnętrznej panowały podobne tendencje cenowe, co również wskazuje na to, że przywóz objęty postępowaniem miał na nie jednakowy wpływ.

(156) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron ponownie wysunęło argument, że Komisja nie przeprowadziła odpowiedniej i uzasadnionej analizy rynku sprzedaży wewnętrznej ani nie uzasadniła, dlaczego nie przeprowadzono oddzielnej analizy. Jedna ze stron twierdziła, że nie przekazano żadnych informacji dotyczących znaczenia produkcji unijnej przeznaczonej do użytku własnego. Ponadto twierdzono, że motyw 106 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stanowi, iż ceny na rynku sprzedaży wewnętrznej nie zawsze odzwierciedlają ceny rynkowe, co stoi w sprzeczności z wnioskami określonymi w motywie 155 powyżej, że wolny rynek i rynek sprzedaży wewnętrznej charakteryzowały się podobnymi trendami cenowymi.

(157) Po pierwsze należy zauważyć, że w motywie 105 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedstawiono przyczyny, dla których zbadanie wskaźników szkody (z wyjątkiem rentowności) uznano za właściwe w odniesieniu do całej działalności przemysłu unijnego, łącznie z użytkiem własnym. W tym względzie należy przypomnieć, jak określono w tym samym motywie, że dochodzenie wykazało, iż konkurencja ze strony przywozu z ChRL w równym stopniu wpłynęła na produkcję przeznaczoną na użytek własny, co jako takie nie zostało zakwestionowane przez zainteresowane strony objęte postępowaniem. Dlatego argument, że nie udzielono żadnych wyjaśnień co do powodów nieprzeprowadzenia oddzielnej analizy, musiał zostać odrzucony. Podobnie, jak to wynika z niniejszego wniosku, trzeba było również odrzucić twierdzenie, że należało przeprowadzić odrębną analizę rynku sprzedaży wewnętrznej.

(158) Po drugie, chociaż na podstawie powyższego znaczenie produkcji unijnej przeznaczonej na użytek własny nie było uważane za istotny element, należy zauważyć, że unijna produkcja ogniw przeznaczonych na użytek własny stanowiła około połowy całej produkcji w OD. Na koniec należy wyjaśnić, iż fakt, że ceny na rynku sprzedaży wewnętrznej nie odzwierciedlają cen na wolnym rynku, niekoniecznie stoi w sprzeczności z faktem, że ceny te charakteryzują się tymi samym trendami, ponieważ nadal mogą znajdować się na różnych poziomach lub ruchy cenowe mogą być na wyższym lub niższym poziomie i w ten sposób przedstawiać inny obraz. W związku z powyższym argumenty dotyczące rynku sprzedaży wewnętrznej zostały odrzucone.

(159) Strony objęte postępowaniem nie przekazały żadnych informacji, które mogłyby podważyć ustalenia dotyczące określenia rynku unijnego. Na tej podstawie przedmiotowe argumenty zostały odrzucone, a ustalenia zawarte w motywach 102–106 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3. Konsumpcja w Unii

(160) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że dane dotyczące konsumpcji unijnej produktu objętego dochodzeniem znacznie różnią się w zależności od wykorzystanego źródła. Ta strona utrzymywała, że wiarygodne dane można ustalić tylko na podstawie informacji zebranych od wyspecjalizowanych instytucji lub ośrodków badawczych. W świetle wyjaśnień i wniosków zawartych w motywach 134–152 powyżej w odniesieniu do wiarygodności wykorzystanych w dochodzeniu danych, które dostarczył konsultant, argument ten został odrzucony.

(161) Ta sama strona argumentowała, że konsumpcji unijnej nie powinno się ustalać po prostu poprzez zsumowanie dostępnych unijnych mocy produkcyjnych w odniesieniu do modułów oraz że należy odliczyć konsumpcję modułów na potrzeby własnych projektów przemysłu unijnego. Argument ten został odrzucony, ponieważ konsumpcję modułów ustalono na podstawie nowo powstałych mocy produkcyjnych w Unii. Jest to powszechna praktyka ustalania konsumpcji modułów. W odniesieniu do ogniw konsumpcję określono na podstawie unijnej produkcji modułów.

(162) Inna strona argumentowała, że w opisanej przez konsultanta metodyce przyznaje się, że istnieją trudności w ustaleniu wiarygodnych danych liczbowych dotyczących konsumpcji. Ponadto twierdzono, że dane dotyczące przywozu, a także sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego opierały się albo na nieweryfikowalnych szacunkach, albo na niepełnych danych, i że weryfikacja przez Komisję nie była wystarczająca do wyciągnięcia wniosku, że dane te były rzeczywiście wiarygodne i dokładne.

(163) Jak już wspomniano powyżej w motywach 136 i 137, Komisja zweryfikowała jakość danych i metodykę zastosowaną do ich zgromadzenia w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu, na podstawie której uznano, że zastosowana metodyka była odpowiednia oraz że wyniki są dokładne i odpowiednio wiarygodne. Argument ten został zatem odrzucony.

(164) Na tej podstawie i wobec braku innych uwag w sprawie konsumpcji w Unii motywy 107–109 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

4. Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie

4.1. Wielkość i udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie

(165) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że dane dotyczące wielkości przywozu produktu objętego dochodzeniem znacznie różnią się w zależności od wykorzystanego źródła. Ta strona utrzymywała, że wiarygodne dane można ustalić tylko na podstawie informacji zebranych od wyspecjalizowanych instytucji lub ośrodków badawczych. W świetle wyjaśnień i wniosków zawartych w motywach 134–152 powyżej w odniesieniu do wiarygodności wykorzystanych w dochodzeniu danych, które dostarczył konsultant, argument ten został odrzucony.

(166) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała metodykę ustalania całkowitej wartości przywozu z ChRL, twierdząc, że opierała się ona na transakcjach przeprowadzonych na poziomie cen CIF przed ocleniem i dlatego jest wątpliwe, czy transakcje te dotyczyły towarów przeznaczonych do konsumpcji w Unii. W odniesieniu do tego argumentu należy wyjaśnić, że całkowita wartość przywozu z ChRL przekazana przez konsultanta nie została wykorzystana w ustaleniach tymczasowych i ostatecznych oraz że w trakcie dochodzenia ustalono wyłącznie wielkość przywozu i ceny importowe, co przedstawiono w motywach 110–113 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Jako że metodyka ustalania cen importowych jako taka nie została zakwestionowana przez zainteresowaną stronę objętą podstępowaniem, należy odnieść się do stosownych ustaleń zawartych w motywach 113–117 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oraz w motywach 168–176 poniżej. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

(167) Na tej podstawie i wobec braku innych uwag w sprawie przywozu z ChRL produktu objętego postępowaniem motywy 110–112 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

4.2. Ceny przywozu i podcięcie cenowe

(168) Jeden współpracujący niepowiązany importer twierdził, że ceny importowe należy określić na podstawie przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii. Dane przekazane podczas dochodzenia przez tego importera dotyczyły tylko części łącznego przywozu do Unii i nie pozwalały na wyciągnięcie konstruktywnych wniosków co do średnich cen importowych całości przywozu z ChRL w całym rozpatrywanym okresie obejmującym kilka lat. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(169) Inna strona twierdziła, że metodyka ustalania cen nie została wyjaśniona, w szczególności jeżeli chodzi o sposób łączenia i uzgadniania danych z różnych źródeł. Ponadto przywołano argument, że koszty przywozu powinny opierać się raczej na zweryfikowanych informacjach zgromadzonych w trakcie dochodzenia niż na oszacowaniach.

(170) Uznaje się, że metodyka udostępniona zainteresowanym stronom jest wystarczająco kompletna, aby zrozumieć, w jaki sposób ustalono dane liczbowe. W odniesieniu do kosztu przywozu należy wyjaśnić, że dokonano korekty cen na miejscu, aby uzyskać ceny CIF. Dokonane oszacowanie potwierdzone zostało za pomocą danych zgromadzonych w trakcie dochodzenia.

(171) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron zwróciło się o bardziej szczegółowe informacje na temat wyliczeń dotyczących podcięcia cenowego niż te podane już w motywie 116 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. O ile pozwalał na to poufny charakter takich informacji oraz zważywszy na fakt, że producentom Unii zapewniono anonimowość, dodatkowe informacje zostały przekazane poprzez ujawnienie dwustronne.

(172) Zgodnie z decyzją o wyłączeniu płytek z zakresu produktów (zob. motywy 28–32 powyżej) produkty te zostały również wyłączone z obliczeń podcięcia cenowego. Co więcej, nastąpiły pewne korekty cen CIF podanych przez zainteresowane strony. Ze względu na fakt, że próba importerów niepowiązanych została zmieniona z powodów wyjaśnionych w motywie 21, zastosowano średnie koszty ponoszone po przywozie odnoszące się do nowej próby importerów, jeżeli dane te były dostępne i kompletne.

(173) Porównania skorygowanych cen dokonano z rozróżnieniem na rodzaje produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio dostosowanych oraz po odliczeniu rabatów i zniżek. Wynik porównania, wyrażony jako wartość procentowa obrotów objętych próbą producentów unijnych w okresie objętym dochodzeniem, wykazał średnie ważone marginesy podcięcia cenowego w wysokości 19,8–32,1 % dla modułów, 4–28,5 % dla ogniw oraz 8–29 % w ujęciu ogólnym dla produktu objętego postępowaniem.

(174) Należy zauważyć, że w przypadku jednego producenta eksportującego objętego próbą ustalono ujemne podcięcie cenowe w odniesieniu do ogniw. Wywożone ilości nie były jednak znaczące, zatem nie można ich uznać za reprezentatywne.

(175) Jeden producent eksportujący objęty próbą zakwestionował źródło zmiany ogniw monokrystalicznych na ogniwa polikrystaliczne, jednak nie uzasadnił tego argumentu. Nie przedstawiono żadnych nowych informacji ani dowodów, twierdzenie to zostało zatem odrzucone.

(176) Wobec braku innych uwag w sprawie cen importowych z ChRL oraz obliczeń podcięcia cenowego wyżej zmienione motywy 113–117 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

5.1. Zagadnienia ogólne

(177) Niektóre strony kwestionowały ogólną wiarygodność makroekonomicznych wskaźników szkody użytych przez Komisję dla celów przedmiotowego dochodzenia. Argumentowały, że tendencje ustalone dla szeregu tych wskaźników odbiegały od tendencji dla tych samych wskaźników ustalonych dla producentów unijnych objętych próbą. Odniesiono się przy tym do produkcji unijnej, wydajności, sprzedaży, średnich kosztów pracy i zatrudnienia.

(178) Jak wspomniano w motywie 121 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wskaźniki makroekonomiczne określono w odniesieniu do wszystkich producentów w Unii. W przypadku gdy te same dane są zestawiane w odniesieniu do poszczególnych producentów unijnych lub grup producentów unijnych (tj. producentów unijnych objętych próbą), tendencje niekoniecznie są identyczne, ponieważ w takim porównaniu nie jest uwzględniana np. waga każdego rozpatrywanego przedsiębiorstwa. Dlatego wyniki porównania wskaźników makroekonomicznych dla wszystkich producentów unijnych i wskaźników dla producentów unijnych objętych próbą niekoniecznie są istotne i nie pozwalają na wyciągnięcie wniosku, że któryś z tych zbiorów danych jest niewiarygodny. W każdym wypadku, gdy porównuje się tendencje wskaźników makroekonomicznych przemysłu unijnego z tak samo skonsolidowanymi wskaźnikami dotyczącymi producentów unijnych objętych próbą, można zauważyć różnice w tendencjach w odniesieniu do kilku wskaźników, takich jak: produkcja, moce produkcyjne, wielkość sprzedaży, zatrudnienie i wydajność przemysłu unijnego, między 2011 r. a OD. W przypadku wszystkich tych wskaźników producenci unijni objęci próbą osiągali lepsze wyniki niż przemysł unijny ogółem. Wynika to z faktu, że w OD wielu producentów unijnych nieobjętych próbą zaprzestało produkcji lub stało się niewypłacalnych, a tym samym mieli negatywny wpływ na wskaźniki makroekonomiczne obliczone na poziomie Unii. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

(179) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wniosek sformułowany w motywie 153 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym analiza sytuacji przemysłu unijnego wykazała wyraźne tendencje spadkowe w odniesieniu do wszystkich głównych wskaźników szkody, oparty był na danych przekazanych przez konsultanta. W tym kontekście należy wyjaśnić, że z jednej strony wskaźniki makroekonomiczne wymienione w tabelach od 4-a do 6-c w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych opierały się na danych uzyskanych od konsultanta i w miarę możliwości porównanych z innymi dostępnymi źródłami. Z drugiej strony wskaźniki makroekonomiczne wymienione w tabelach od 7-a do 11-c w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych opierały się na danych zgromadzonych od producentów unijnych objętych próbą i zweryfikowanych na miejscu przez Komisję. Należy też zauważyć, że czynniki decydujące dla szkody poniesionej przez przemysł unijny, takie jak: poziom rentowności przemysłu unijnego, średnie ceny sprzedaży w Unii, a także obliczenia podcięć cenowych, opierały się na danych zgromadzonych od producentów unijnych objętych próbą i producentów eksportujących, które to dane zweryfikowano na miejscu. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

(180) Wobec braku innych uwag w sprawie ogólnej metodyki oceny sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego motywy 118–123 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.2. Wskaźniki makroekonomiczne

5.2.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

(181) AFASE stwierdziło, że wielkość produkcji określona dla modułów w motywie 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i moce produkcyjne przemysłu unijnego określone dla modułów i ogniw w tym samym motywie są oszacowane zbyt wysoko, i przekazało dane z innych źródeł (tj. EPIA, IMS i BNEF), które wskazują na niższe wielkości.

(182) Wielkość produkcji określona w motywie 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych opiera się na informacjach obejmujących zarówno spółki giełdowe, jak i spółki nienotowane na rynku regulowanym. Zmiany w produkcji unijnej określone w motywie 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych są zgodne ze zmianami konsumpcji unijnej przedstawionymi w motywie 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Przekazane przez AFASE dane dotyczące wielkości produkcji wskazują natomiast na odmienne tendencje w odniesieniu do konsumpcji unijnej określonej w motywie 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i do danych statystycznych dotyczących konsumpcji unijnej opublikowanych przez EPIA.

(183) W odniesieniu do mocy produkcyjnych dochodzenie wykazało, że ustalenia przedstawione w motywie 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych obejmowały moce produkcyjne przedsiębiorstw, które w OD złożyły wnioski o upadłość lub zaprzestały produkcji, a jednocześnie nie sprzedały swoich zakładów i maszyn, a więc mogły bardzo szybko wznowić produkcję. Jak wspomniano powyżej w motywie 182, dane liczbowe podane w motywie 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych obejmowały dane otrzymane od spółek nienotowanych na rynku regulowanym.

(184) Wreszcie, jak wspomniano powyżej w motywie 137, dane przekazane przez niezależnego konsultanta zostały zweryfikowane i uznano je za dość dokładne. Na podstawie powyższego dane przekazane przez AFASE i opierające się na innych dostępnych źródłach uznano za niekoniecznie sprzeczne z ustaleniami tymczasowymi.

(185) W każdym razie zaakceptowanie danych liczbowych przekazanych przez AFASE nie miałoby wpływu na ogólne ustalenie, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę, ponieważ negatywne tendencje odnoszące się do tych wskaźników, tj. dotyczące produkcji unijnej i unijnych mocy produkcyjnych, byłyby jeszcze bardziej widoczne.

(186) Jeden współpracujący niepowiązany importer twierdził, że wielkość produkcji, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych należy określić na podstawie danych pochodzących wyłącznie od producentów unijnych objętych próbą. Ponieważ jednak są to wskaźniki makroekonomiczne, należy je określić na poziomie wszystkich producentów unijnych, aby nakreślić znaczący i kompletny obraz sytuacji przemysłu unijnego. Argument ten został zatem odrzucony.

(187) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron zwróciła się do Komisji o wyjaśnienie sposobu obliczenia przez konsultanta rocznej produkcji unijnej. Inna strona zwróciła się do Komisji o dalsze wyjaśnienia dotyczące uzgodnienia różnych dostępnych danych dotyczących całkowitych unijnych mocy produkcyjnych. Inna strona zasugerowała, że dane dotyczące całości unijnej produkcji i całkowitych unijnych mocy produkcyjnych należało uzyskać od producentów unijnych wybranych do próby, ponieważ dałoby to bardziej wiarygodne rezultaty. W tym kontekście twierdzono, że publicznie dostępne dane były nieprecyzyjne ze względu na poufny charakter tych danych oraz że każdy ośrodek badawczy lub konsultant musiał oprzeć swoją analizę na szeregu szacunków i założeń.

(188) Należy wyjaśnić, że roczna produkcja unijna została obliczona na podstawie danych liczbowych zgłoszonych konsultantowi przez producentów unijnych. W przypadku niemożności uzyskania danych dotyczących rocznej produkcji określonego producenta unijnego dla konkretnego roku oszacowano ją poprzez zastosowanie wskaźnika wykorzystania mocy produkcyjnych z lat poprzednich do nowych mocy produkcyjnych w danym roku. Instytucje porównały również dane liczbowe uzyskane przez konsultanta z danymi liczbowymi zgłoszonymi w odpowiedziach przedsiębiorstw unijnych na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczącym pozycji przed wszczęciem postępowania. Obie wartości są podobne.

(189) W odniesieniu do wniosku o dalsze wyjaśnienia co do uzgodnienia różnych dostępnych danych dotyczących unijnych mocy produkcyjnych należy zauważyć, że informacje te zostały już udostępnione w aktach dochodzenia otwartych do wglądu dla zainteresowanych stron. Dlatego argument ten został odrzucony.

(190) Wreszcie unijna produkcja i unijne moce produkcyjne są wskaźnikami makroekonomicznymi i dlatego trzeba je ustalić raczej na poziomie całego przemysłu unijnego niż na poziomie producentów unijnych objętych próbą.

(191) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron argumentowała, że metodyka wykorzystana do zgromadzenia danych dotyczących produkcji (przede wszystkim wywiady i wizyty w miejscach produkcji) nie zapewnia wiarygodnych wyników ze względu na poufny charakter tych danych oraz - w konsekwencji – z powodu niechęci przedsiębiorstw do ich ujawniania. Dlatego metodyki tej nie można uznać za odpowiednią. Zostało to rzekomo potwierdzone przez fakt, że mimo wykorzystania przez konsultanta znacznie większej liczby producentów unijnych niż wzięta pod uwagę przez Komisję w trakcie badania pozycji na etapie wszczęcia postępowania, całkowita wielkość produkcji ustalona przez konsultanta jest niższa od całkowitej wielkości produkcji ustalonej przez Komisję dla celów zbadania pozycji. Ponadto strona ta twierdziła, że w konsekwencji informacji związanych z tym wskaźnikiem szkody nie można uznać za dowody w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego.

(192) Po pierwsze, należy wyjaśnić, że liczba producentów uwzględnionych przez konsultanta z jednej strony, a przez Komisję z drugiej była w dużej mierze zbliżona, dlatego argument, że wyniki były niespójne, musiał zostać odrzucony. Ponadto przypomina się, że dane zgromadzone przez konsultanta zostały w miarę możliwości zweryfikowane z innymi źródłami i ustalono, że szacunki były wystarczająco wiarygodne. Dlatego potwierdza się, że informacje na temat danych dotyczących produkcji przekazane przez konsultanta uznane zostały za dowody w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia podstawowego.

(193) Wobec braku innych uwag dotyczących produkcji, mocy produkcyjnych i ich wykorzystania potwierdza się motywy 124–128 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

(194) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że udział w rynku przemysłu unijnego w odniesieniu do modułów wynosił w 2009 r. już tylko 19 % oraz że spadku o 6 punktów procentowych w okresie badanym nie można uznać za szkodę.

(195) Spadek udziału w rynku o 6 punktów procentowych w okresie badanym należy rozpatrywać w kontekście wzrostu unijnej konsumpcji modułów o ponad 200 % w tym samym okresie. Przemysł unijny nie mógł odnieść korzyści ze wzrostu

konsumpcji, wręcz przeciwnie, nawet w scenariuszu zwiększonej konsumpcji nie można było odpowiednio zwiększyć wielkości sprzedaży i doszło do utraty udziału w rynku. W związku z tym argument ten należało odrzucić.

(196) Jedna ze stron argumentowała, że metodyka wykorzystana do zgromadzenia danych dotyczących sprzedaży (przede wszystkim wywiady i wizyty w miejscach produkcji) nie zapewnia wiarygodnych wyników ze względu na poufny charakter tych danych oraz - w konsekwencji – z powodu niechęci przedsiębiorstw do ich ujawniania. Dlatego metodyki tej nie można uznać za odpowiednią. Podobnie danych tych nie można uznać za dowody w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Jak wspomniano w motywie 137 powyżej, dane zgromadzone przez konsultanta zostały w miarę możliwości zweryfikowane z innymi źródłami i ustalono, że szacunki były wystarczająco wiarygodne. Dlatego potwierdza się, że informacje na temat danych dotyczących sprzedaży przekazane przez konsultanta uznane zostały za dowody w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

(197) Wobec braku innych uwag w sprawie wielkość sprzedaży przemysłu unijnego i jego udziału w rynku motywy 129–131 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.2.3. Zatrudnienie i wydajność

(198) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że metodyka ustalania całkowitego zatrudnienia w Unii w okresie badanym była nieprawidłowa. Strona ta utrzymywała, że ilekroć niedostępny był wskaźnik zatrudnienia dotyczący określonego producenta unijnego, zamiast tego brano pod uwagę średnie zatrudnienie dotyczące tych producentów unijnych, w przypadku których informacje te były dostępne. Dane te należy odrzucić, ponieważ metodyka określania całkowitego zatrudnienia była odmienna, tj. w przypadku gdy dla określonego producenta unijnego niedostępne były dane dotyczące zatrudnienia, wartości te szacowano na podstawie danych dla tego samego przedsiębiorstwa z lat ubiegłych. Jak wspomniano powyżej w motywie 137, metodyka ta została zweryfikowana i uznana za racjonalną. W związku z tym argument ten został odrzucony.

(199) Wobec braku innych uwag w sprawie zatrudnienia w przemyśle unijnym i wydajności tego przemysłu motywy 132–134 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.2.4. Rozmiar marginesu dumpingu i poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

(200) Wobec braku innych uwag w tym zakresie motywy 135–136 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

5.3.1. Ceny i czynniki oddziałujące na ceny

(201) Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała ustalenia, że spadek średnich cen sprzedaży miał druzgocący wpływ na rentowność przemysłu unijnego. Twierdziła, że średni koszt dla przemysłu unijnego zmniejszył się w równym stopniu i dlatego spadek ceny jest naturalny. Jak jednak opisano w motywie 138 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w dochodzeniu ustalono, że cena sprzedaży przemysłu unijnego spadła nawet bardziej niż średni koszt produkcji, a tym samym taki spadek kosztów nie był odzwierciedlony w rentowności przemysłu unijnego. Dlatego też potwierdza się, że spadek cen sprzedaży przemysłu unijnego miał druzgocący wpływ na rentowność przemysłu unijnego. Argumenty w tej kwestii zostały odrzucone.

(202) Inna strona zakwestionowała wniosek zawarty w motywie 138 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym ceny w OD znajdowały się na poziomie niemożliwym do utrzymania w dłuższej perspektywie. Strona ta twierdziła, że o tym zadecydowałyby mechanizmy rynkowe. Ta sama strona sprzeciwiła się również wnioskowi zawartemu w tym samym motywie, zgodnie z którym przemysł unijny nie był zdolny do wykorzystania obniżenia kosztów wynikającego z presji cenowej wywieranej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych. W tym kontekście instytucje zwracają uwagę na następujący fakt: „poziom niemożliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie" odnosi się do faktu, że przemysł unijny sprzedawał produkty ze stratą, a tym samym w dłuższej perspektywie nie mógłby przetrwać. Dlatego kwestia tego, czy poziom cen jest możliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie, jest wyłącznie kwestią relacji między kosztami produkcji a cenami. Poprzez „niezdolność do wykorzystania obniżenia kosztów" odniesiono się do faktu, że koszty spadały wolniej niż ceny. Oba te stwierdzenia są poparte dowodami zawartymi w motywie 138 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(203) Wobec braku innych uwag w sprawie średnich cen sprzedaży w przemyśle unijnym motywy 137 i 138 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3.2. Koszty pracy

(204) Ta sama zainteresowana strona twierdziła, że w przeciwieństwie do tego, co stwierdzono w motywie 140 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w okresie badanym nie doszło do inflacji i dlatego ogólny wzrost kosztów pracy nie mógł być spowodowany tym czynnikiem.

(205) Wbrew temu, co twierdziła ta zainteresowana strona, w toku dochodzenia ujawniono, że w okresie badanym wystąpiła inflacja i że wzrost kosztów pracy - ograniczony do modułów - można wyjaśnić różnymi czynnikami, przy czym jednym z nich jest inflacja.

(206) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana wzrostem kosztów pracy przy jednoczesnym spadku wydajności. Po pierwsze należy jednak zauważyć, że koszty pracy pozostały stabilne w przypadku ogniw, podczas gdy wydajność wzrosła zarówno w odniesieniu do ogniw, jak i do modułów. Dlatego wzrost tej drugiej wartości można wyjaśnić wzrostem wydajności. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że koszty pracy nie stanowią istotnej części kosztu produkcji, jak już wspomniano w motywie 203 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(207) Na tej podstawie ustalenia zawarte w motywach 139 i 140 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3.3. Zapasy

(208) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wzrost poziomu zapasów w okresie badanym, wyrażony jako odsetek całkowitej wielkości produkcji, będzie nieznaczny i dlatego nie można go uznać za dowód szkody. Ponadto strona ta argumentowała, że przedstawienie wartości zapasów w motywie 141 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych jest mylące, ponieważ zapasy zostały wyrażone w kW, a nie MW, w przeciwieństwie do wielkości produkcji przemysłu unijnego.

(209) W „związku z tym zwraca się uwagę, że motyw 143 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje zmieniony i powinien otrzymać brzmienie „... wzrost zapasów

produktu podobnego w okresie badanym *nie* jest czynnikiem istotnym dla ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę". Istnienie błędu pisarskiego jasno wynika z poprzedniego zdania, gdzie stwierdza się, że producenci unijni na ogół posiadają ograniczone zapasy, ponieważ ich produkcja oparta jest na zamówieniach.

(210) Wreszcie to, czy zapasy są wyrażone w kW, czy w MW, uznano za nieistotne dla ustalenia, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę.

(211) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron twierdziło, że zapasy należało określić dla całości przemysłu unijnego i że dane liczbowe dotyczące tylko dziesięciu producentów unijnych nie były reprezentatywne. Należy wyjaśnić, że zapasy rozpatrywane były jako wskaźnik makroekonomiczny i dlatego powinny zostać ustalone w oparciu o informacje zgromadzone w odniesieniu do poszczególnych przedsiębiorstw, w tym przypadku próby producentów unijnych uznanej za reprezentatywną dla całego przemysłu unijnego. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

(212) Wobec braku innych uwag w sprawie zapasów, motywy 141–143 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.3.4. Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje i zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskiwania kapitału

(213) W następstwie uwag przekazanych przez zainteresowaną stronę należy wyjaśnić, że stwierdzenie zawarte w motywie 148 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym przepływy pieniężne między 2009 r. a OD „wykazywały postępującą tendencję spadkową", było nieprawidłowe, ponieważ przepływy pieniężne w przypadku modułów - chociaż zmalały pomiędzy 2009 r. a 2010 r. - w rzeczywistości w 2011 r. wzrosły i ponownie spadły w OD.

(214) Ta sama strona twierdziła, że dane liczbowe dotyczące inwestycji przedstawione w motywie 149 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych były zbyt niskie w porównaniu do mocy produkcyjnych przemysłu unijnego, o których mowa w motywie 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Na poparcie tego twierdzenia strona ta poinformowała, że ma wiedzę o inwestycji dokonanej przez pewnego producenta unijnego w zakresie zwiększenia mocy produkcyjnych, która to inwestycja kosztowała znacznie więcej. Strona objęta postępowaniem stwierdziła, że w związku z tym ustalone moce produkcyjne przemysłu unijnego musiały zostać oszacowane zbyt wysoko. Należy zauważyć, że argument ten nie został poparty żadnymi dowodami, szczególnie w odniesieniu do inwestycji dokonanej przez danego producenta unijnego. Dane liczbowe dotyczące inwestycji zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych zostały natomiast oparte na faktycznych i zweryfikowanych informacjach uzyskanych od producentów unijnych objętych próbą. Należy zauważyć, że argument ten został również oparty na porównaniu całości inwestycji dokonanych przez producentów unijnych objętych próbą z całkowitymi mocami produkcyjnymi całego przemysłu unijnego, czego nie można uznać za odpowiednią podstawę porównania, ponieważ nie wzięto pod uwagę całości inwestycji dokonanych w całym przemyśle unijnym. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(215) Wobec braku innych uwag w sprawie rentowności, przepływów pieniężnych, inwestycji i zwrotu z inwestycji oraz zdolności do pozyskiwania kapitału motywy 144–152 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.4. Wnioski

(216) W świetle powyższego wnioski zawarte w motywach 153–158 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, tj. wnioski, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zostają potwierdzone.

## E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wprowadzenie

(217) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron twierdziło, że w przeprowadzonej analizie związku przyczynowego nie oddzielono, nie rozróżniono i nie określono ilościowo szkodliwego wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych od innych znanych czynników, które w tym samym czasie powodowały szkodę ponoszoną przez przemysł unijny. Ponadto twierdzono, że Komisja nie przeprowadziła wspólnej analizy tych pozostałych znanych czynników.

(218) W odpowiedzi na ten argument należy zauważyć, że Komisja zgodnie z ustaloną praktyką zbadała najpierw, czy istnieje związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny, a następnie zbadała, czy jakiekolwiek inne znane czynniki spowodowały zerwanie związku przyczynowego między istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem towarów po cenach dumpingowych. W tej analizie wpływ innych znanych czynników na sytuację przemysłu unijnego został oceniony, rozróżniony i oddzielony od szkodliwego wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych, aby zagwarantować, że szkody spowodowane przez te czynniki nie zostały przypisane przywozowi towarów po cenach dumpingowych. Ustalono, że żaden z nich nie miał istotnego wpływu na sytuację przemysłu, który to wpływ mógłby zmienić fakt, że ocenioną istotną szkodę należy przypisać przywozowi towarów po cenach dumpingowych. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(219) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka zainteresowanych stron ponownie wysunęło powyższe argumenty. W tym kontekście twierdzono, że Komisja powinna jednoznacznie ustalić, poprzez uzasadnione odpowiednie wyjaśnienie, że szkoda spowodowana przez czynniki inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych nie została przypisana temu przywozowi.

(220) W przedmiotowym dochodzeniu ustalono po zbadaniu wszystkich faktów, że przywóz towarów po cenach dumpingowych rozpatrywany osobno wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu. W związku z tym obliczenie wpływu innych znanych czynników było niemożliwe, dlatego przeprowadzono ocenę jakościową, jak określono w motywach 164–222 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Podsumowując, potwierdzono, że istotną szkodę przemysłu unijnego spowodował przywóz towarów po cenach dumpingowych. Co więcej, wpływ innych czynników na negatywną sytuację przemysłu unijnego uznano za ograniczony. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego nie nałożono żadnych obowiązków w odniesieniu do formy analizy atrybucyjnej i nieatrybucyjnej, które należy przeprowadzić. Przeciwnie, na mocy art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego analizy te muszą być przeprowadzone w taki sposób, aby umożliwić oddzielenie szkodliwego wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych od szkodliwego wpływu innych czynników. W trakcie dochodzenia nie odkryto żadnych dowodów na to, że wszystkie inne znane czynniki, które mogły przyczynić się do poniesionej szkody, rozpatrywane razem lub oddzielnie, spowodowały zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Biorąc pod uwagę powyższą analizę, potwierdzono, że inne znane czynniki same w sobie nie mogły spowodować zmiany

ustalenia, że istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny trzeba przypisać przywozowi towarów po cenach dumpingowych. W związku z powyższym argumenty te zostały odrzucone.

(221) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre zainteresowane strony zaprotestowały przeciwko ustaleniu zawartemu w motywie 160 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Strony te ponownie wysunęły argument, że w przypadku produktu objętego dochodzeniem warunki rynkowe są różne w poszczególnych państwach członkowskich, a zatem analizę związku przyczynowego należy przeprowadzić na poziomie każdego państwa członkowskiego osobno. Ponadto strony te argumentowały, że krajowe systemy wsparcia, nasłonecznienie i ceny energii elektrycznej (w tym opłaty regulacyjne) różnią się w poszczególnych państwach członkowskich oraz że istnieją ponadto różne segmenty rynkowe w obrębie każdego rynku (mieszkalny - instalacje o mocy poniżej 40 kW; komercyjny i przemysłowy - instalacje o mocy od 40 kW do 1 MW oraz segment użyteczności publicznej - instalacje o mocy od 1 MW do 10 MW). Z uwagi na to strony te twierdziły, że analizę związku przyczynowego należy przeprowadzić oddzielnie dla każdego państwa członkowskiego oraz oddzielnie dla segmentu dużych użytkowników i dla segmentu mieszkalnego.

(222) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że analizę związku przyczynowego należało przeprowadzić w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego oddzielnie, nie przekazano jednak żadnych nowych argumentów ani dowodów w tym zakresie.

(223) Dochodzenie wykazało, że ceny sprzedaży i importowe są podobne w całej Unii. Dlatego można uznać, że w rzeczywistości istnieje jeden rynek dla produktu objętego dochodzeniem. W trakcie dochodzenia nie wykazano również, że producenci w każdym państwie członkowskim lub regionie skoncentrowali swoją działalność na tym konkretnym rynku ani że przywóz towarów po cenach dumpingowych koncentrował się na jednym państwie członkowskim lub regionie. Ponadto żadna z zainteresowanych stron nie twierdziła, że dumping i szkodę należy analizować na poziomie każdego państwa członkowskiego odrębnie, co byłoby jednak wstępnym warunkiem przeprowadzenia oddzielnej analizy związku przyczynowego dla każdego państwa członkowskiego. W trakcie dochodzenia nie ujawniono żadnych dowodów na to, że byłoby to właściwe podejście, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że ceny produktu objętego postępowaniem były podobne w całej Unii. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że nasłonecznienie może być różne w różnych regionach tego samego państwa członkowskiego, np. południowa Francja jest bardziej nasłoneczniona niż północna Francja, lub różne regiony w obrębie jednego państwa członkowskiego mogą mieć różne systemy wsparcia (np. Belgia), i że wpływ tych czynników na popyt może zatem różnić się między poszczególnymi regionami w tym samym państwie członkowskim. Różnice w ramach regulacyjnych w każdym państwie członkowskim lub regionie oraz różnice takich warunków jak nasłonecznienie nie uzasadniają jednak oddzielnej analizy związku przyczynowego, a tym samym oddzielnej analizy szkody i dumpingu. Argumenty te musiały zatem zostać odrzucone.

(224) Inna zainteresowana strona argumentowała, że chociaż inne czynniki mają znaczenie, to krajowe systemy wsparcia pozostają głównym czynnikiem kształtującym popyt. Ta sama strona kwestionowała również to, że parytet sieci już osiągnięto w niektórych lokalizacjach, dowodząc, że ceny modułów wzrosły od OD, podczas gdy ceny energii elektrycznej spadły. Twierdziła ponadto, że w każdym razie przynajmniej w niektórych państwach członkowskich warunki regulacyjne, gospodarcze i techniczne

uniemożliwiają podłączenie do sieci i dlatego w odniesieniu do tych państw członkowskich jest nieistotne, czy osiągnięto parytet sieci. Strona ta nie przekazała jednak żadnych dowodów potwierdzających powyższe zarzuty. W każdym wypadku powyższe argumenty potwierdzają, że sytuacja w odniesieniu do krajowych systemów wsparcia, jak również parytet sieci, może w pewnym zakresie różnić się między poszczególnymi państwami członkowskimi. Żadna z przekazanych informacji jednak nie miała takiego charakteru, aby wykazać, że uzasadniona byłaby odrębna analiza dla poszczególnych państw członkowskich.

(225) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła przedmiotowy argument i przekazała pewne informacje rzekomo wskazujące na różne warunki rynkowe na poziomie państwa członkowskiego i segmentu. Przekazanych informacji nie można jednak uznać za rozstrzygające, ponieważ składały się z prezentacji w programie PowerPoint, lecz nie przekazano dowodów potwierdzających, dlatego informacje te nie wykazały, że uzasadnione byłoby przeprowadzenie analizy oddzielnie dla każdego państwa członkowskiego. Dlatego argument tej strony został odrzucony.

(226) Na tej podstawie stwierdzono, że analiza związku przyczynowego dla każdego państwa członkowskiego lub regionu oraz dla każdego segmentu nie odpowiadałaby rzeczywistości rynkowej. Wobec braku innych uwag w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 159 i 160 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

(227) Rząd ChRL twierdził, że Komisja przeprowadziła analizę związku przyczynowego w sposób niespójny, ponieważ analizę szkody przeprowadzono oddzielnie dla modułów i ogniw, podczas gdy w analizie związku przyczynowego nie dokonano rozróżnienia pomiędzy rodzajami produktu. W tej kwestii należy zauważyć, że chociaż wskaźniki szkody rzeczywiście zaprezentowano oddzielnie dla każdego rodzaju produktu, to wnioski wyciągnięte dla każdego wskaźnika odnoszą się do całości produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym, pojedynczym produktem, a zatem analizę związku przyczynowego przeprowadzono na tej podstawie. W związku z tym argument ten został odrzucony.

2. Skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych

(228) Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała istnienie wystarczającej korelacji między przywozem z ChRL produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Argumentowała, że potwierdzałby to z jednej strony fakt, że w latach 2009–2010 marże zysku przemysłu unijnego w odniesieniu do ogniw znacznie wzrosły (ze strat do 12 % zysku), podczas gdy przywóz chiński miał ceny o 36 % niższe od cen przemysłu unijnego i podwoił swój udział w rynku w tym samym okresie. Z drugiej strony między 2010 r. a 2011 r. przywóz chiński zyskał tylko 6 punktów procentowych udziału w rynku, nawet jeżeli konsumpcja w tym samym okresie znacznie wzrosła, podczas gdy przemysł unijny odnotował stratę wynoszącą 36 %. Wspomniana strona twierdziła dalej, że w odniesieniu do OD przywóz ogniw z innych państw trzecich był na takim samym poziomie cenowym co przywóz z Chin, ale zyskał większy udział w rynku odpowiadający utracie udziału w rynku przez przemysł unijny.

(229) Dochodzenie wykazało, że w okresie badanym wzrósł chiński udział w rynku w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktów (o 17 punktów procentowych w odniesieniu do modułów i o 17 punktów procentowych w odniesieniu do ogniw). Przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL wzrósł o ponad 300 % w

odniesieniu do modułów i o 482 % w przypadku ogniw. W tym samym czasie nastąpił znaczny i stały spadek chińskich cen importowych (64 % w odniesieniu do modułów i 42 % w przypadku ogniw w okresie badanym), a w OD powodowały one znaczne podcięcie cen przemysłu unijnego. Jednocześnie przemysł unijny utracił w okresie badanym udział w rynku i, jak opisano w motywach 153 i 154 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wszystkie główne wskaźniki szkody wykazały tendencję negatywną. Dlatego potwierdza się, że istnieje wyraźna zbieżność w czasie pomiędzy zwiększeniem przywozu towarów po cenach dumpingowych i utratą udziału w rynku przez przemysł unijny.

(230) Jak przedstawiono w motywach 161 i 162 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, tę korelację w czasie określono dla wszystkich rodzajów produktów oddzielnie. Ponadto analiza oddziaływania przywozu na marżę zysku przemysłu unijnego oddzielnie dla każdego roku okresu badanego nie prowadzi do istotnych wyników, ponieważ istnienia dumpingu i istotnej szkody, jak również związku przyczynowego między nimi nie trzeba określać dla każdego roku oddzielnie. Korelacja między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą została w wystarczający sposób wykazana przy analizowaniu zmiany w ciągu całego okresu badanego.

(231) Należy również zauważyć, że rentowność przemysłu unijnego jest jednym z czynników wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który należy przeanalizować podczas badania wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na sytuację przemysłu unijnego. Sam fakt, że przemysł unijny był rentowny w określonym roku, niekoniecznie oznacza, że nie poniósł żadnej istotnej szkody. Ponadto utrata udziału w rynku przez przemysł unijny nie musi dokładnie odpowiadać zwiększeniu udziału w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych, aby ustalić związek przyczynowy między szkodą a przywozem towarów po cenach dumpingowych. Zbadano wreszcie inne czynniki (np. przywóz z innych państw trzecich lub zmiany konsumpcji), które mogły mieć wpływ na szkody poniesione przez przemysł unijny. Opisano je oddzielnie w motywach 164–224 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(232) Zbieżność w czasie rosnącego przywozu towarów po cenach dumpingowych w znacznych ilościach, co podcięło ceny przemysłu unijnego, a także coraz bardziej niepewnej sytuacji przemysłu unijnego jest jasnym wskaźnikiem związku przyczynowego w przedmiotowej sprawie, jak określono w motywach 161–163 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Dlatego argument dotyczący braku korelacji między przywozem towarów po cenach dumpingowych a poważną szkodą poniesioną przez przemysł unijny został odrzucony.

(233) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona nadal kwestionowała analizę związku przyczynowego, ponieważ rentowność przemysłu unijnego nie została przeanalizowana konkretnie w odniesieniu do określonych lat (przede wszystkim do 2010 r.), lecz dla całego okresu badanego.

(234) W tym kontekście należy zauważyć, że nie można wyciągnąć żadnych wiążących wniosków dotyczących związku przyczynowego poprzez wyodrębnienie jednego określonego roku z okresu badanego, ignorując jednocześnie zmiany zachodzące w przemyśle unijnym przez cały okres badany i ich związek ze zmianami w zakresie przywozu towarów po cenach dumpingowych. Taka analiza może prowadzić wyłącznie do uzyskania częściowego obrazu i nie można z niej wyciągnąć żadnych wiarygodnych wniosków. Dlatego też wskaźniki rentowności, na których oparto także

inne wskaźniki finansowe, które przemysł unijny osiągnął w 2010 r., były wysokie ze względu na szczególnie duży skokowy wzrost konsumpcji unijnej spowodowany bardzo korzystnymi systemami wsparcia, które umożliwiły przemysłowi unijnemu osiągnięcie najsilniejszego wzrostu sprzedaży w tym samym roku. Był to jednak wzrost tylko tymczasowy i w żadnym razie nie był możliwy do utrzymania w dłuższej perspektywie dla tego typu przemysłu. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(235) Wobec braku innych uwag w sprawie wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych ustalenia zawarte w motywach 159–163 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3. Wpływ innych czynników

3.1. Przywóz z innych państw trzecich

(236) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron poczyniło uwagi w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu z innych państw trzecich i ponownie przedstawiło te uwagi po ujawnieniu ostatecznych ustaleń. Strony te nie przedstawiły jednak nowych informacji i dowodów potwierdzających, które mogłyby wpłynąć na zmianę odpowiednich ustaleń tymczasowych.

(237) Strony te pokreśliły przede wszystkim wielkość przywozu ogniw z Tajwanu. Całkowita wielkość przywozu produktu objętego postępowanie z Tajwanu (1132 MW) stanowi jednak zaledwie mały odsetek (mniej niż 5 %) całkowitej konsumpcji unijnej (21559 MW), a także w porównaniu z przywozem z ChRL (15005 MW). Dlatego przywóz z Tajwanu tylko w znikomym stopniu marginalny, o ile w ogóle, przyczynił się do szkody odniesionej przez przemysł unijny i nie spowodował zerwania związku przyczynowego.

(238) Wobec braku innych uwag w sprawie przywozu z innych państw trzecich ustalenia zawarte w motywach 164–167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.2. Zmiany konsumpcji w Unii

(239) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Komisja nie przeanalizowała wpływu zmian konsumpcji. W tej kwestii argumentowano, że przywóz z ChRL nie odpowiada za całość wzrostu konsumpcji oraz że chociaż w przypadku modułów przemysł unijny utracił udział w rynku między 2009 r. a 2010 r., to w tym samym okresie zwiększyła się jednak jego rentowność. Ponadto argumentowano, że w 2009 r., gdy przywóz ogniw z ChRL miał tylko 8 % udziału w rynku, przemysł unijny i tak utracił 8 % udziału w rynku.

(240) Jak wspomniano w motywie 168 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, pomimo spadku konsumpcji unijnej w OD udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych z ChRL utrzymał się na tym samym poziomie (moduły) lub wzrósł (ogniwa) ze szkodą dla przemysłu unijnego w okresie badanym. Dlatego nie można stwierdzić, że spadek konsumpcji był na tyle znaczący, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że ponieważ moce produkcyjne przemysłu unijnego były niezależnie od okoliczności znacznie niższe niż poziom konsumpcji, malejąca konsumpcja w okresie objętym dochodzeniem nie mogła mieć wpływu na niekorzystną sytuację przemysłu unijnego. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(241) Inna zainteresowana strona zakwestionowała twierdzenie, że popyt w Unii nadal będzie istniał, nawet przy braku krajowych systemów wsparcia. Strona ta twierdziła, że istnieje korelacja między popytem a systemami wsparcia i że przy braku takich systemów projekty w sektorze fotowoltaicznych nie będą już tak rentowne i dlatego zniknie również popyt na panele fotowoltaiczne.

(242) Jak wspomniano w motywie 169 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w trakcie dochodzenia zebrano pewne informacje, z których wynika, że nawet w przypadku braku systemów wsparcia popyt w Unii wciąż istniał i będzie istnieć. Dana strona nie przedstawiła żadnych dowodów, które mogłyby podważyć te ustalenia. Wobec braku nowych informacji w tym zakresie ustalenia zawarte w motywie 169 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone, a argument wysunięty w tej kwestii został odrzucony.

(243) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL argumentował, że fakt, iż moce produkcyjne przemysłu unijnego w żadnym razie nie zaspokajają popytu unijnego, jest bez znaczenia, ponieważ wielkość sprzedaży modułów przez przemysł unijny zmniejszyła się wraz ze spadkiem konsumpcji. Powtórzył też, że to spadek konsumpcji między 2011 r. a OD spowodował istotną szkodę przemysłu unijnego. Chociaż faktycznie między 2011 r. a OD konsumpcja unijna zmniejszyła się, a wielkość sprzedaży modułów spadła w podobny sposób, należy tę sytuację rozpatrywać w związku ze zmianami chińskich cen dumpingowych, znacznie podcinającymi ceny przemysłu unijnego, a tym samym zmuszającymi przemysł unijny do sprzedaży ze stratą. W związku z tym należy powtórzyć, jak wspomniano w motywie 111 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL albo utrzymał się na tym samym poziomie udziału w rynku (moduły), albo zwiększył udział w rynku (ogniwa), podczas gdy konsumpcja się zmniejszała. Jednocześnie chińskie ceny importowe znacznie spadły i istotne podcięły ceny sprzedaży przemysłu unijnego. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(244) Wobec braku innych uwag w sprawie zmian konsumpcji w Unii ustalenia zawarte w motywach 168 i 169 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.3. Taryfy gwarantowane jako główny przykład systemów wsparcia

(245) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron powtórzyło argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana rozwojem taryf gwarantowanych. Strony te twierdziły, że zmiany w zakresie taryf gwarantowanych wywierały silną presję na spadek cen, a tym samym na rentowność przemysłu unijnego. Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że zbadany został wyłącznie wpływ rozwoju taryf gwarantowanych na popyt, podczas gdy należało również przeanalizować wpływ na ceny. W tym samym kontekście kilka zainteresowanych stron twierdziło, że większość państw członkowskich już w 2010 r. wprowadziła znaczne cięcia, a tym samym wywarła presję na spadek cen modułów.

(246) W odniesieniu do twierdzenia należy zwrócić uwagę, że państwa członkowskie wprowadziły cięcia taryf gwarantowanych w różnych momentach i w różnym tempie, dlatego nakreślenie ogólnego obrazu dla całej Unii jest dość trudne. Niezależnie od momentu, w którym stawki taryf gwarantowanych osiągnęły bardzo niski poziom, istotnych spadków cen unijnych i rentowności przemysłu unijnego w okresie badanym nie można wytłumaczyć wyłącznie lub głównie obniżeniem taryf gwarantowanych. Po pierwsze, na podstawie informacji zebranych na potrzeby Niemiec i Włoch, które

razem odpowiadały za około 75 % rynku unijnego w 2011 r., spadek średnich cen sprzedaży był wyraźniejszy niż spadek stawek taryf gwarantowanych w OD. Po drugie, zgromadzone dowody wskazują, że w przypadku niektórych krajów takich jak Włochy nawet w kontekście bardzo korzystnych stawek taryf gwarantowanych przemysł unijny musiał znacznie obniżyć swoje ceny. W końcu w OD producenci unijni musieli sprzedawać produkty po cenach niższych od kosztów produkcji, co było skutkiem przede wszystkim faktu, że chińscy producenci eksportujący zaspokajali 80 % rynku unijnego, a tym samym mieli wpływ na mechanizm kształtowania cen.

(247) W trakcie dochodzenia ustalono ponadto, że do 2011 r. wyższe stawki taryf gwarantowanych wraz ze spadkiem cen modułów w Unii powodowały, że inwestycje w energię fotowoltaiczną były wyjątkowo atrakcyjne, ponieważ inwestorzy otrzymywali w zamian bardzo wysokie stopy zwrotu. Dlatego skutkowało to dużą liczbą inwestycji i w konsekwencji wysokim popytem na panele fotowoltaiczne. Wskutek zwiększonego popytu całkowita kwota wypłaconych taryf gwarantowanych znacznie wzrosła i większość państw członkowskich skorygowała swoje systemy taryf gwarantowanych, obniżając stawki, aby uniknąć między innymi wzrostu kosztów energii elektrycznej. Pokazuje to, że cięcia taryf gwarantowanych również mogły być wynikiem malejących cen, a nie odwrotnie.

(248) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że istniała sprzeczność między motywem 246 powyżej, zgodnie z którym ocena popytu dla całej Unii jest trudna, a motywem 223 powyżej, w którym stwierdza się, że analiza związku przyczynowego dla poszczególnych państw członkowskich nie prowadziłaby do znaczących wyników. W odniesieniu do tego należy wyjaśnić, że w ocenie dokonanej w motywie 246 powyżej odniesiono się do trudności w nakreśleniu ogólnego obrazu zmian taryf gwarantowanych dla całej Unii, a nie do popytu unijnego, jak twierdziła zainteresowana strona. W konsekwencji wynika z tego, że nie istnieje żadna sprzeczność między wspomnianymi dwoma motywami, i dlatego argument został odrzucony.

(249) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że nawet w kontekście wysokich taryf gwarantowanych cena modułów może znacznie spadać z powodu postępu technologicznego, korzyści skali, redukcji kosztów i rosnących światowych mocy produkcyjnych. W odniesieniu to tego twierdzenia należy zauważyć, że zgromadzone dowody wskazują na to, iż producenci włoscy musieli obniżyć swoje ceny do poziomu niższego od kosztu produkcji, nawet gdy stawki taryf gwarantowanych były wysokie. Podczas gdy wyżej wspomniane czynniki mogły rzeczywiście mieć wpływ na średnie koszty, to nie mogą uzasadnić, dlaczego producenci unijni musieli obniżyć swoje ceny do poziomu niższego od kosztu produkcji. Dlatego też stwierdza się, że to głównie przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL spowodował, że ceny znalazły się na poziomie niemożliwym do utrzymania w dłuższej perspektywie, i argument ten został odrzucony.

(250) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron twierdziła, że wniosek sformułowany w motywie 247 powyżej, zgodnie z którym cięcia taryf gwarantowanych również mogły być wynikiem malejących cen, a nie odwrotnie, nie jest poparty żadnymi dowodami.

(251) Należy zauważyć, że wnioski wyciągnięte w motywie 247 powyżej opierały się na informacjach dostępnych w trakcie dochodzenia, a opisany scenariusz rzeczywiście uznano za rozsądny, biorąc pod uwagę warunki panujące na tym określonym rynku. Argument ten został zatem odrzucony.

(252) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna ze stron powtórzyła, że nie zgadza się z wnioskiem, iż presja na spadek cen wywierana na producentów unijnych wynikała głównie z przywozu towarów po cenach dumpingowych, i stwierdziła, że wprost przeciwnie - to cięcia taryf gwarantowanych zmusiły producentów unijnych do obniżenia cen. Ta sama strona powtórzyła, że po obniżeniu taryf gwarantowanych ceny systemów fotowoltaicznych zmalały w podobnym stopniu co taryfy gwarantowane, a więc koszty dla podmiotów realizujących projekty nie wzrosły, co ostatecznie spowodowało wywieranie presji cenowej na producentów unijnych.

(253) Ponieważ nie przedstawiono jednoznacznych dowodów na poparcie tych argumentów, Komisja podtrzymała swoją analizę i wnioski zawarte w motywach 246–247 powyżej.

(254) Ta sama strona twierdziła, że rynki są napędzane zmianami taryf gwarantowanych, i przedstawiła informacje na temat liczby instalacji fotowoltaicznych w latach 2012 i 2013 w Zjednoczonym Królestwie. Informacjami dostarczonymi przez tę stronę była publikacja brytyjskiego rządu oparta na cotygodniowych danych dotyczących rejestracji w brytyjskim Centralnym Rejestrze Taryf Gwarantowanych (CFR). Należy zauważyć, że informacje te dotyczyły głównie okresu poza OD i odnosiły się tylko do jednego państwa członkowskiego, podczas gdy obecne dochodzenie koncentrowało się na sytuacji całego rynku unijnego. W każdym razie nie ulega wątpliwości, że wysokość taryf gwarantowanych wpływa na popyt, ponieważ rentowność inwestycji w lokalizacjach o mniejszym nasłonecznieniu zależy od poziomu taryf gwarantowanych. W celu wykazania, że poziom, na którym ustalono taryfy gwarantowane w OD, spowodował szkodę, zainteresowane strony musiałyby jednak wykazać, że wzrost cen producentów unijnych do poziomu niewyrządzającego szkody oznaczałby, że producenci unijni nie byliby w stanie sprzedać produktu objętego postępowaniem, ponieważ inwestycje w systemy fotowoltaiczne nie byłyby opłacalne przy tych poziomach cen. Nie przedstawiono żadnych takich dowodów. Argument ten został zatem odrzucony.

(255) Dlatego też argument, że redukcje taryf gwarantowanych spowodowały zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny, został odrzucony.

(256) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna ze stron ponownie wysunęła argument, że wskutek zmian taryf gwarantowanych możliwości inwestycji w energię słoneczną stały się nieatrakcyjne dla inwestorów, przez co zmniejszeniu uległ popyt na produkt. Inna strona twierdziła, że ustalenia zawarte w motywie 173 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z których to ustaleń wynika, iż pomimo zawieszenia systemu taryf gwarantowanych w Hiszpanii nadal dokonuje się inwestycji, są błędne.

(257) Wpływ taryf gwarantowanych na popyt uwzględniono w motywie 173 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wobec braku nowych argumentów w tej kwestii odrzucono powyższy argument, że popyt spadł wskutek zmian taryf gwarantowanych. W odniesieniu do inwestycji w Hiszpanii wyjaśnia się, że ustalenia zawarte w motywie 177 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych są oparte na informacjach uzyskanych w trakcie dochodzenia i zweryfikowanych podczas dochodzenia na miejscu. Ponieważ dana strona nie przedstawiła żadnych nowych informacji ani dowodów w tym zakresie, argument ten musiał zostać odrzucony.

(258) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron twierdziło, że w kontekście niskich stawek taryf gwarantowanych inwestycje w projekty fotowoltaiczne były rentowne gospodarczo wyłącznie wówczas, gdy realizowane były przy wykorzystaniu tańszych paneli fotowoltaicznych przywożonych z ChRL. Dlatego twierdzono, że cięcia taryf

gwarantowanych spowodowały istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Inna strona twierdziła, że poziom stawek taryf gwarantowanych wpływa na mechanizm ustalania cen modułów.

(259) Należy zauważyć, że koszt modułu, przy którym projekt nadal byłby rentowny, jest różny w poszczególnych państwach członkowskich lub regionach, ze względu na liczne czynniki, takie jak: taryfy gwarantowane, inne zachęty regulacyjne, nasłonecznienie, ceny konwencjonalnej energii elektrycznej itd.

(260) Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że obecne instalacje w coraz mniejszym stopniu zależą od taryf gwarantowanych, ponieważ parytet sieci fotowoltaicznej prawdopodobnie został osiągnięty dla określonych typów instalacji w kilku regionach Europy, takich jak znaczna część Włoch, Hiszpania, Portugalia, południowa Francja i Grecja.

(261) Na tej podstawie przedmiotowe argumenty zostały odrzucone.

(262) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że Komisja nie zbadała, czy przemysł unijny nie przewidział nagłego wycofania lub ograniczenia rządowych systemów wsparcia. Na poparcie tego twierdzenia nie przytoczono żadnych argumentów. Należy jednak zauważyć w oparciu o zgromadzone dowody, że nie istniały żadne informacje wskazujące na to, że przemysł unijny zareagował na sygnały rynkowe (np. zmiany poziomu konsumpcji) i na inne dostępne dane (np. redukcję systemów wsparcia) w sposób nieracjonalny. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(263) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że cięcia taryf gwarantowanych spowodowały spadek sprzedaży przemysłu unijnego, ponieważ inwestycje stały się rentowne wyłącznie przy niższych cenach chińskich. Co więcej, zgromadzone dowody wskazują na jedynie niewielki spadek sprzedaży przemysłu unijnego w OD w porównaniu z tym, czego można byłoby oczekiwać, gdyby projekty fotowoltaiczne były realne wyłącznie przy użyciu modułów chińskich. Sprzedaż modułów produkcji unijnej natomiast rosła do 2011 r., a następnie nieznacznie spadła w OD, zgodnie z taką samą tendencją jak konsumpcja. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(264) Inna zainteresowana strona twierdziła, że ustalenia określone w motywach 174 i 175 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi zmiany taryf gwarantowanych nie spowodowały zerwania związku przyczynowego, nie miały podstawy faktycznej ani prawnej i są niezgodne z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, ponieważ Komisja nie oceniła poziomu szkody spowodowanej redukcją taryf gwarantowanych i uznała, że znaczny spadek cen przemysłu unijnego był skutkiem wyłącznie przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin. Ta sama strona twierdziła, że spadek ceny modułów, ogniw i płytek był zjawiskiem ogólnoświatowym i nie wynikał z presji wywieranej przez przywóz z Chin.

(265) Jeżeli chodzi o twierdzenie, że Komisja nie oceniła poziomu szkody wywołanej cięciami taryf gwarantowanych, należy odnieść się do motywów 174, 175 i 182 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oraz motywów 245–263 powyżej, gdzie Komisja stwierdziła, że ani spadek popytu, ani taryfy gwarantowane nie miały takiego wpływu na ceny unijne, żeby spowodować zerwanie związku przyczynowego między szkodą odniesioną przez przemysł unijny a przywozem towarów po cenach dumpingowych z ChRL, niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie czynniki te zostały wywołane przez cięcia taryf gwarantowanych. Dlatego argument, że ustalenia Komisji nie mają oparcia w faktach, został odrzucony. W odniesieniu do twierdzenia,

że spadek cen modułów i ogniw był zjawiskiem ogólnoświatowym, odwołano się do motywów 164–167 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, gdzie oceniono wielkość i ceny przywozu do Unii z państw innych niż ChRL. Chociaż rzeczywiście istniała globalna tendencja spadkowa w cenach modułów i ogniw, ceny towarów przywożonych z ChRL po cenach dumpingowych pogłębiły tendencję spadkową do poziomów generujących straty. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

3.4. Inne wsparcie finansowe udzielone przemysłowi unijnemu

(266) Wobec braku innych uwag w sprawie systemów innego wsparcia finansowego udzielonego przemysłowi unijnemu ustalenia zawarte w motywach 184 i 185 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.5. Nadwyżka mocy produkcyjnych

(267) Jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że to nadwyżka mocy produkcyjnych na rynku światowym i na rynku unijnym spowodowała istotną szkodę, a nie przywóz z ChRL. W tej kwestii argumentowano, że przemysł unijny nadmiernie rozszerzył swoje zdolności, o czym świadczy niski wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych, a zatem jakakolwiek szkoda powstała z jego własnej winy. Rzekomy wpływ nadwyżki mocy produkcyjnych w Unii i na świecie został już omówiony w motywach 185–190 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, a zatem wobec braku nowych elementów argument ten musiał zostać odrzucony.

(268) Inna zainteresowana strona twierdziła, że nadwyżka mocy produkcyjnych doprowadziła do racjonalizacji cen. W tym kontekście należy zauważyć, że z jednej strony nadwyżka mocy produkcyjnych doprowadziła w rzeczywistości do „równania w dół" i do stłumienia cen przemysłu unijnego, które średnio przekroczyły ograniczenie kosztów produkcji. Z drugiej strony, jak opisano w motywie 186 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było podyktowane zmianami na rynku i uznane za uzasadnione. Ponadto zwiększenie mocy produkcyjnych w odniesieniu do ogniw było mniejsze niż w przypadku modułów. Zainteresowana strona nie przedstawiła żadnych nowych informacji ani dowodów w tym zakresie i z tego względu argument w tej kwestii musiał zostać odrzucony.

(269) Inna zainteresowana strona twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny wynika z faktu, że przemysł unijny skupił się wyłącznie na specjalistycznych inwestycjach i nie dokonał niezbędnych inwestycji w zakresie zwiększenia mocy produkcyjnych i ograniczenia kosztów. Twierdzenia tego również nie można było potwierdzić ustaleniami poczynionymi w ramach dochodzenia, które wykazało, że w okresie badanym przemysł unijny zwiększył swoje moce produkcyjne i wydajność (motywy 124 i 187 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Argument ten został zatem odrzucony.

(270) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że przemysł unijny zwiększył swoje moce produkcyjne pomimo już niskiego poziomu wykorzystania mocy produkcyjnych, a tym samym szkoda powstała z jego własnej winy. Twierdzenie to było oparte na porównaniu tendencji w inwestycjach dokonanych przez producentów unijnych objętych próbą z tendencjami w wykorzystaniu mocy produkcyjnych całego przemysłu unijnego, co nie stanowi odpowiedniej podstawy dla porównania. Ponadto dochodzenie wykazało, że przemysł unijny nie zwiększył swoich mocy produkcyjnych

na skalę, która przekraczałaby zmianę konsumpcji unijnej, dlatego argument ten został odrzucony.

(271) Ponadto zgromadzone dowody wskazują na to, że poprzez inwestycje w nowe maszyny przemysł unijny mógł zmniejszyć swoje koszty produkcji i stać się bardziej konkurencyjny pod względem kosztów. W związku z tym argument ten musiał zostać odrzucony.

(272) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wnioski zawarte w motywie 189 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych są sprzeczne z ustaleniami zawartymi w motywach 124 i 186 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jednak nie podała żadnych dalszych wyjaśnień co do charakteru lub stopnia rzekomych sprzeczności. Twierdzenie to musiało zatem zostać odrzucone.

(273) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektóre zainteresowane strony zakwestionowały to, że zwiększenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było uzasadnione i podyktowane zmianami na rynku, a w szczególności zmianami konsumpcji w Unii. Jeżeli chodzi o moduły, moce produkcyjne wzrosły o 106 %, podczas gdy konsumpcja unijna w okresie badanym wzrosła o 221 %, tj. ponad dwukrotnie. Podobnie jest w przypadku ogniw - moce produkcyjne wzrosły o 39 %, podczas gdy konsumpcja unijna w okresie badanym wzrosła o 87 %. Świadczy to o tym, że wzrost mocy produkcyjnych był znacznie mniejszy od wzrostu konsumpcji, a zatem nie można go uznać za nieuzasadniony, biorąc pod uwagę fakt, że w Unii nigdy nie było nadwyżki mocy produkcyjnych. Co więcej, analiza tego, czy zwiększenie mocy produkcyjnych było uzasadnione, nie powinna opierać się na analizie rok do roku, lecz należy wziąć w niej pod uwagę tendencje panujące w całym okresie badanym. Tak, więc zwiększenie mocy produkcyjnych zazwyczaj zapewni pełną sprawność dopiero po upływie pewnego czasu od poczynienia inwestycji, a pojedyncza analiza jednego roku może prowadzić do uzyskania zniekształconego obrazu. Argument ten został, zatem odrzucony.

(274) Wobec braku innych uwag w sprawie nadwyżki mocy produkcyjnych przemysłu unijnego ustalenia zawarte w motywach 185–190 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.6. Wpływ cen surowca

(275) Niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że przemysł unijny, a przynajmniej jego część, nie mógł w OD skorzystać ze spadku cen polikrzemu ze względu na długoterminowe umowy dotyczące surowców. W odniesieniu do ustaleń zawartych w motywie 193 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, gdzie stwierdza się, że przemysł unijny mógł renegocjować umowy długoterminowe z dostawcami (w tym producentami płytek) i dlatego mógł odnosić korzyści wskutek niższych cen, strony te twierdziły, że renegocjowanie lub zerwanie długoterminowych umów na dostawy polikrzemu lub płytek skutkowałoby karami. Na poparcie tego argumentu strony te przedstawiły artykuły prasowe, w których donoszono, że niektórzy producenci unijni stali w obliczu sporu sądowego lub zerwali umowy. Niektóre strony przekazały informacje, które rzekomo potwierdzają, że umów długoterminowych nie można było renegocjować.

(276) Polikrzem jest podstawowym surowcem dla producentów płytek. W toku dochodzenia wykazano, że ceny polikrzemu wzrosły w 2008 r., kiedy to osiągnęły szczytowy poziom około 500 USD/kg, lecz ponownie spadły w 2009 r., dochodząc do około 50–55 USD/kg pod koniec 2009 r. z jedynie nieznaczną tendencją wzrostową w 2010 r. i

na początku 2011 r. Ceny spadły znacznie w OD, osiągając poziom 30 USD/kg (sprawozdania naukowe i polityczne JRC, sprawozdanie na temat statusu sektora fotowoltaicznego za 2012 r.). Należy zauważyć, że wpływ cen polikrzemu na przemysł unijny mógł być wyłącznie marginalny, ponieważ każdy wpływ na koszt produkcji ogniw i modułów został osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości. Ponadto wyżej wspomniane artykuły prasowe odnosiły się do zmian po OD, które nie wpłynęły na sytuację producentów unijnych w OD i dlatego nie mogą zostać wzięte pod uwagę. Kwestię tę zbadano dokładniej po wprowadzeniu środków tymczasowych. W rezultacie można potwierdzić, że przemysł unijny mógł w rzeczywistości renegocjować nie tylko ceny przewidziane w umowach długoterminowych, ale też wszelkie kary umowne związane z tymi umowami.

(277) Jedna z wyżej wspomnianych zainteresowanych stron twierdziła ponadto, że wystarczy, aby długoterminowe umowy miały wpływ tylko na niektórych producentów unijnych oraz że sytuacja całego przemysłu unijnego jest nieistotna. Strona ta utrzymywała, że wysokie koszty niekoniecznie muszą wpływać na wszystkie podmioty gospodarcze w taki sam sposób. W argumencie tym ignorowane jest ustalenie, że ogółem dla przemysłu unijnego średnie ceny polikrzemu w wielu przypadkach nie okazały się wyższe od cen rynkowych lub od cen kasowych i że dlatego kwestia tego, czy wyższe koszty wpływają na wszystkie podmioty gospodarcze, czy tylko na niektóre, nie została uznana za istotną. Argument ten został zatem odrzucony.

(278) Inna zainteresowana strona wnioskowała, aby Komisja oddzieliła, rozróżniła i określiła ilościowo wpływ każdego czynnika oddziałującego na sytuację przemysłu unijnego; w szczególności oddzielnie należy rozważyć wpływ znacznego spadku cen polikrzemu. W związku z tym twierdzono, że spadek cen sprzedaży spowodowany był raczej spadkiem cen polikrzemu niż presją cenową wywieraną przez przywóz z Chin. Jeżeli chodzi o przemysł unijny, należy zauważyć, że średnie ceny sprzedaży spadły znacznie bardziej niż średni koszt produkcji, na który wpływ mógł mieć spadek cen surowców. Argument ten został zatem odrzucony.

(279) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń pewne zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że wpływ spadku cen polikrzemu na koszty dla przemysłu unijnego nie był ograniczony ani osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości, jak stwierdzono w ramach dochodzenia. Jak już jednak wspomniano w motywie 276 powyżej, polikrzem jest głównym surowcem dla producentów płytek, zatem stwierdzono, że żaden wpływ na koszty produkcji ogniw i modułów nie uległ osłabieniu w łańcuchu wartości. Zainteresowane strony nie przedstawiły żadnych dowodów, które mogłyby podważyć to ustalenie. Ponadto w toku dochodzenia wykazano, że spadek cen polikrzemu w okresie badanym był odzwierciedlony w średnich kosztach produkcji ogniw i modułów przedsiębiorstw unijnych objętych próbą, które to koszty zmalały w podobnym stopniu co ceny polikrzemu. Jedna zainteresowana strona zakwestionowała wpływ domniemanych kar, które przemysł unijny musiał zapłacić z powodu renegocjowania umów z dostawcami. Pod tym względem nie można wykluczyć, że pewna ograniczona liczba producentów musiała zapłacić kary za rozwiązanie umów na dostawy płytek w okresie badanym. Komisja nie znalazła jednak żadnych dowodów na to, że kary te mogły mieć wpływ na sytuację całego przemysłu unijnego lub że byłyby reprezentatywne. Również dana zainteresowana strona nie dostarczyła takich dowodów. Chociaż zatem nie można całkowicie wykluczyć, że kary mogły mieć pewien negatywny wpływ na ograniczoną liczbę producentów unijnych, ogólny wpływ na przemysł unijny jest w najlepszym razie znikomy, a tym samym nie mógł

spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez cały przemysł unijny. Argumenty te musiały zatem zostać odrzucone.

(280) Inna zainteresowana strona twierdziła, że spadek cen sprzedaży produktu objętego dochodzeniem w Unii częściowo był spowodowany obniżeniem cen polikrzemu. W tym kontekście należy jednak zauważyć, że dochodzenie wykazało, iż przywóz towarów z ChRL odbywał się po cenach dumpingowych i powodował znaczące podcięcie cenowe cen przemysłu unijnego. Spadek cen wykracza zatem poza zmniejszenie kosztów produkcji, które można wytłumaczyć spadkiem cen surowców. Gdyby spadek cen był tylko efektem spadku cen surowców, przemysł unijny nie byłby zmuszony do obniżenia cen sprzedaży do poziomu niższego od kosztu produkcji. Z tego względu argument ten należy odrzucić.

(281) Inna zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że spór sądowy z udziałem jednego producenta unijnego po OD mógł wpłynąć na sytuację przynajmniej tego producenta unijnego już w OD. Strona ta nie wyjaśniła jednak, w jaki sposób i w jakim stopniu takie zdarzenie mające miejsce po OD mogło rzeczywiście mieć wpływ na sytuację tego producenta w OD. Podobnie w toku dochodzenia nie znaleziono żadnych dowodów wskazujących na takie skutki. Dlatego argument ten trzeba było odrzucić.

(282) Co więcej, ta sama zainteresowana strona zakwestionowała wyżej wspomniane ustalenia, twierdząc, że rzekomo nie przedstawiono żadnych dowodów. Ustalenia poczynione w ramach dochodzenia oparto jednak na faktach i dowodach, których wersje nieopatrzone klauzulą poufności były dostępne dla wszystkich zainteresowanych stron.

(283) Wobec braku innych uwag w sprawie wpływu cen surowców ustalenia zawarte w motywach 191–194 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.7. Szkoda powstała z własnej winy: wpływ automatyzacji, rozmiaru, korzyści skali, konsolidacji, innowacji, oszczędności kosztowej i przywozu przemysłu unijnego

(284) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest spowodowana brakiem korzyści skali w tym przemyśle. Utrzymywano, że drobni producenci byli w gorszej sytuacji niż więksi producenci zintegrowani pionowo, a zatem żadnej szkody poniesionej przez drobnych producentów nie można przypisać przywozowi towarów po cenach dumpingowych. Inna zainteresowana strona twierdziła, że automatyzacja procesu produkcji jest kosztowna, dlatego też korzyści skali mają jeszcze większe znaczenie dla obniżenia kosztów produkcji.

(285) W toku dochodzenia wykazano, że ze względu na przywóz towarów po cenach dumpingowych przemysł unijny, w tym nawet więksi producenci zintegrowani pionowo, nie mógł w pełni czerpać korzyści z wysokiego stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych w celu osiągnięcia korzyści skali. W każdym wypadku dochodzenie nie ujawniło żadnej korelacji między rozmiarem, integracją pionową a lepszymi wskaźnikami rentowności, ponieważ wysoka presja cenowa wynikająca z przywozu towarów po cenach dumpingowych spowodowała zmianę tej korelacji. W toku dochodzenia wykazano, że korzyści skali już nie istniały na rynku, na którym stopień wykorzystania mocy produkcyjnych był niski, przy czym problem niewystarczającego

wykorzystania tych mocy dotyczył również producentów chińskich. W związku z tym argumenty te zostały odrzucone.

(286) Ponadto jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że inwestorzy i banki nie finansują projektów, jeżeli producent modułów jest zbyt mały, ponieważ więksi producenci zapewniają lepsze gwarancje i są bardziej akceptowani przez banki. Innymi słowy, inwestorzy i banki niechętnie finansują projekty związane z sektorem fotowoltaicznym, w których wykorzystuje się moduły wyprodukowane w Unii. Dochodzenie wykazało jednak, że wszelkie możliwe preferencje inwestorów i banków dotyczące finansowania chińskich producentów, którzy mają większe moce produkcyjne, są wynikiem zakłócenia, które przywóz towarów po cenach dumpingowych wywołał na rynku unijnym. Jak wspomniano powyżej w motywie 285, rozmiar linii produkcyjnych nie odgrywa roli, jeżeli poziom wykorzystania mocy produkcyjnych pozostaje niski. Dlatego argument ten został odrzucony.

(287) Jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że przemysł unijny ma niekorzystną strukturę kosztów w porównaniu do jego chińskich konkurentów, ponieważ ci ostatni korzystają z niższych kosztów pracy, kosztów energii elektrycznej i kosztów amortyzacji, poza tym posiadają najnowsze urządzenia. Zainteresowana strona nie była jednak w stanie przedstawić nowych informacji ani dowodów potwierdzających, które mogłyby zmienić ustalenia poczynione w tej kwestii w ramach przedmiotowego dochodzenia. W szczególności argument, że chińscy producenci wykorzystywali nowsze urządzenia, został uwzględniony w motywie 203 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, gdzie stwierdzono, że producenci eksportujący w ChRL nie mają żadnej przewagi komparatywnej, przede wszystkim dlatego, że maszyny i urządzenia były importowane z Unii Europejskiej. W związku z tym powyższe twierdzenia zostały odrzucone.

(288) Inna strona twierdziła, że Chińczycy korzystali z przewagi komparatywnej w zakresie cen polikrzemu i korzyści skali, które skutkowały niższym kosztem maszyn. W odniesieniu do tego zagadnienia strona ta nie przedstawiła żadnych nowych informacji ani dowodów potwierdzających, które mogłyby zmienić ustalenia zawarte w motywach 195, 196 i 203 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W związku z tym twierdzenie tej strony musiało zostać odrzucone.

(289) Należy przypomnieć, że - jak określono w motywie 203 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i jak wspomniano również w motywie 287 powyżej - producenci eksportujący w ChRL nie posiadają żadnej przewagi komparatywnej w zakresie wykorzystywanych surowców (polikrzemu) i maszyn, ponieważ zarówno surowce, jak i maszyny są w większości przywożone z Unii. Jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała powyższe ustalenia, jednak nie przedstawiła żadnych dowodów. Jeżeli chodzi o koszty pracy i koszty ogólne, w tym amortyzację, w okresie objętym dochodzeniem stanowiły one średnio mniej niż 10 % całkowitego kosztu modułu i nie uznaje się, aby odgrywały one jakąkolwiek istotną rolę. Jeżeli chodzi o koszty energii elektrycznej, w okresie objętym dochodzeniem stanowiły one średnio mniej niż 1 % całkowitego kosztu modułu i nie uznaje się, aby odgrywały one jakąkolwiek istotną rolę. Również argument, że przedsiębiorstwa chińskie korzystały z najnowocześniejszych urządzeń, nie został uzasadniony.

(290) Ponadto jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że niektórzy producenci unijni pozyskiwali płytki lub moduły z państwa, którego dotyczy postępowanie, a następnie odsprzedawali te produkty jako własne na rynku unijnym. Wnioskowała, żeby nie przypisywać szkody wynikającej z tych transakcji przywozowi

towarów po cenach dumpingowych. Dochodzenie wykazało jednak, że przywóz produktu objętego postępowaniem przez przemysł unijny miał charakter uzupełniający oraz ograniczony pod względem wielkości w porównaniu z całkowitą produkcją unijną, a zatem ewentualny wpływ tego przywozu byłby jedynie marginalny i nie można uznać, że spowodował zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

(291) Jeden niepowiązany importer twierdził, że w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych w niewystarczającym stopniu uwzględniono fakt, iż w okresie badanym liczba zatrudnionych wzrosła. W odniesieniu do tego argumentu należy zwrócić uwagę, że zatrudnienie w zakresie modułów zwiększyło się między 2009 r. a 2011 r., a następnie w okresie objętym dochodzeniem zmalało. W przypadku ogniw zatrudnienie rosło do 2010 r., a następnie spadło w 2011 r. i dalej malało w okresie objętym dochodzeniem. Należy zauważyć, że w odniesieniu do modułów zatrudnienie odpowiadało tendencjom w zakresie produkcji unijnej. W przypadku ogniw przemysł unijny nie mógł skorzystać z rosnącej konsumpcji w oczekiwanym stopniu, ponieważ w całym tym okresie zwiększył się udział przywozu chińskiego w rynku. W związku z tym spadek zatrudnienia w 2011 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem związany jest z przedsiębiorstwami, które albo stały się niewypłacalne, albo zaprzestały produkcji ogniw.

(292) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny jest spowodowana jego małą skalą i brakiem korzyści skali. Jak już wyjaśniono w motywie 285 powyżej oraz w motywach 195 i 196 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, nawet na rynku światowym wielkość, a zatem i korzyści skali nie mogą już istnieć tam, gdzie stopień wykorzystania mocy produkcyjnych był ogólnie niski oraz gdzie istniała ogromne nadwyżka mocy produkcyjnych na całym świecie. Dlatego argument ten trzeba było odrzucić.

(293) Ponadto ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niezdolnością do wykorzystania przewagi kosztowej. Strona ta twierdziła, że wynika to w szczególności z pionowej integracji większości producentów unijnych. Strona ta nie przedstawiła jednak żadnych dalszych informacji na temat stopnia, w jakim fakt, że producenci są zintegrowani pionowo, mógł mieć negatywny wpływ na ich strukturę kosztów. Dlatego argument ten trzeba było odrzucić.

(294) Wobec braku innych uwag w tym zakresie motywy 195–206 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.8. Konkurencja ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych i innych technologii fotowoltaicznych

(295) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana konkurencją ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych oraz innych technologii fotowoltaicznych, ponieważ technologie te konkurowały z produktem objętym dochodzeniem, zwłaszcza w przypadku systemów montowanych na ziemi i komercyjnych/przemysłowych systemów dachowych, które stanowią znaczną część całego unijnego rynku fotowoltaicznego.

(296) W toku dochodzenia wykazano, że chociaż cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne są tańsze niż produkt objęty dochodzeniem, mają one tylko ograniczony udział w

całym unijnym rynku energii fotowoltaicznej, ponieważ charakteryzują się znacznie niższą sprawnością przetwarzania i niższą mocą wyjściową mierzoną w watach niż moduły z krzemu krystalicznego. Według dostępnych informacji udział produktów cienkowarstwowych w rynku nie był znaczący w porównaniu do całego unijnego rynku energii fotowoltaicznej w OD. W związku z tym potwierdza się ustalenia zawarte w motywie 208 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi, mimo że produkty cienkowarstwowe i produkt objęty postępowaniem mogą w pewnym zakresie być produktami konkurencyjnymi, konkurencję taką uznaje się za marginalną. Z tych względów argumenty wysunięte w tej kwestii musiały zostać odrzucone.

(297) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny prawdopodobnie spowodowała konkurencja ze strony cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych. W tym kontekście strona ta podniosła argument, że w Niemczech udział cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych w całym rynku energii fotowoltaicznej był znaczny przez większość OD i zmalał dopiero na początku 2012 r.

(298) Dochodzenie rzeczywiście wykazało, że średnie ceny cienkowarstwowych produktów fotowoltaicznych były niższe niż średnie ceny produktu objętego dochodzeniem.

(299) Jak jednak wskazano w motywie 296 powyżej, cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne charakteryzują się znacznie niższą sprawnością przetwarzania i niższą mocą wyjściową mierzoną w watach niż moduły z krzemu krystalicznego i dlatego ewentualna konkurencja ze strony tych produktów nie mogła przyczynić się do powstania szkody dla przemysłu unijnego, ponieważ moduły z krzemu krystalicznego stanowią dominującą technologię na unijnym rynku fotowoltaicznym. W sprawozdaniu JRC na temat statusu sektora fotowoltaicznego za 2012 r. stwierdza się, że w wyniku spadku cen polikrzemu cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne w ostatnich latach utraciły udział w rynku w porównaniu z modułami z krzemu krystalicznego.

(300) Wobec braku innych uwag w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 207–210 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.9. Kryzys finansowy i jego skutki pod względem dostępu do finansowania

(301) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń stwierdzono, że szkodliwe skutki kryzysu finansowego i jego wpływu na dostęp do finansowania należy wyodrębnić i rozróżnić, natomiast nie należy przypisywać ich przywozowi towarów po cenach dumpingowych.

(302) W tym względzie należy odnieść się do motywu 212 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, gdzie uwzględniono w szczególności skutki kryzysu finansowego i recesji gospodarczej dla sytuacji przemysłu unijnego. W motywie tym szczegółowo opisano tok rozumowania leżący u podstaw ustalenia, że chociaż kryzys finansowy wpłynął na sytuację przemysłu unijnego, nie spowodował zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Zainteresowane strony nie kwestionowały tego konkretnego toku rozumowania ani nie przedstawiły żadnych nowych informacji ani dowodów, które mogłyby spowodować zmianę ustaleń zawartych w tym motywie. Argumenty w tym zakresie zostały zatem odrzucone.

(303) Ponadto twierdzono, że szkoda odniesiona przez przemysł unijny była spowodowana tym, że przemysł unijny nie ubiegał się o odpowiednie finansowanie, oraz że Komisja

powinna zbadać, czy przemysł unijny ubiegał się o takie finansowanie, kiedy był rentowny. Dochodzenie rzeczywiście wykazało, że w 2010 r., gdy przemysł unijny nadal był rentowny, poziom inwestycji zwiększył się w odniesieniu do modułów i ogniw odpowiednio o 315 % i 10 % w porównaniu z 2009 r. Ponieważ przemysł fotowoltaiczny jest kapitałochłonny, oczekuje się, że przemysł unijny będzie stale poszukiwał odpowiedniego finansowania, aby poprawić swoją oszczędność kosztową i konkurować z nieuczciwym przywozem towarów po cenach dumpingowych. Dlatego stwierdza się, że brak dostępu do finansowania był skutkiem zakłócenia sytuacji spowodowanego przywozem towarów po cenach dumpingowych, a nie przyczyną. Z tego względu powyższy argument został odrzucony.

(304) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że szkodliwe skutki kryzysu finansowego należy wyodrębnić i rozróżnić, natomiast nie należy przypisywać ich przywozowi towarów po cenach dumpingowych. Strona ta odniosła się do publicznie dostępnych informacji, które wskazują na to, że co najmniej jeden unijny producent uważał kryzys finansowy za główną przyczynę poniesionej przez siebie szkody. Ustalenia poczynione w toku obecnego dochodzenie oparto na danych dotyczących konkretnych przedsiębiorstw, które to dane znacznie wykraczają poza publicznie dostępne oświadczenia poszczególnych przedsiębiorstw. Dlatego publicznie dostępne oświadczenie, którego dotyczy wspomniane odniesienie, nie może podważyć ustaleń zawartych w motywie 212 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, gdzie stwierdzono, że chociaż kryzys finansowy w pewnym stopniu wpłynął na sytuację przemysłu unijnego, nie mógł on spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. W związku z tym powyższy argument trzeba było odrzucić.

(305) Inna zainteresowana strona twierdziła, że pod uwagę należy wziąć różnice w dostępie do finansowania między przemysłem unijnym a chińskimi producentami eksportującymi. Strona ta twierdziła, że to właśnie, a nie przywóz towarów po cenach dumpingowych, jest jednym z głównych czynników, które spowodowały istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Ustalono jednak że preferencyjny dostęp wielu chińskich producentów eksportujących do finansowania powoduje zakłócenia na rynku i faktycznie może być jedną z głównych przyczyn pozwalających chińskim producentom eksportującym na wywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych. Czynnik ten nie może zatem spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a istotną szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Argument ten został zatem odrzucony.

(306) Wobec braku innych uwag w sprawie skutków kryzysu finansowego ustalenia zawarte w motywach 211 i 212 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.10. Wyniki wywozowe przemysłu unijnego

(307) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywach 213 i 215 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.11. Odkrycie złóż gazu łupkowego w Unii Europejskiej

(308) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywach 215–217 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.12. Unijny system handlu uprawnieniami do emisji (ETS)

(309) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywach 218 i 219 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.13. Decyzje w zakresie zarządzania

(310) Niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły argument przedstawiony w motywie 220 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że istotna szkoda poniesiona przez co najmniej jednego producenta unijnego była spowodowana złymi decyzjami w zakresie zarządzania. Strony te przekazały dalsze informacje w formie artykułu prasowego. Dostarczonych informacji jednak nie można było zweryfikować, a zatem nie mogły one zmienić ustaleń poczynionych w ramach przedmiotowego dochodzenia, zgodnie z którymi decyzje przedsiębiorstwa objętego postępowaniem w zakresie zarządzania były typowe i rozsądne oraz nie miały wpływu na cały przemysł unijny. W związku z tym powyższe twierdzenia zostały odrzucone.

(311) Wobec braku innych argumentów w tym zakresie ustalenia zawarte w motywach 220 i 221 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

3.14. Inne strategie rządowe

(312) Wobec braku uwag przedstawionych w celu ponownego rozważenia ustaleń zawartych w motywie 222 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych ustalenia te zostają potwierdzone.

3.15. Inne argumenty

(313) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niekorzystną sytuacją i brakiem wsparcia politycznego ze strony Komisji Europejskiej w latach poprzednich. Strona ta twierdziła również, że oprócz krajowych systemów wsparcia ważnymi czynnikami na każdym rynku są również liczba ludności, PKB, zużycie energii elektrycznej, możliwości finansowania i możliwość podłączenia do sieci. Wspomniana strona nie była jednak w stanie uzasadnić swoich argumentów, dlatego zostały one odrzucone.

(314) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń ta sama zainteresowana strona ponownie wysunęła argument, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny była spowodowana jego niekorzystną sytuacją jako sektora prekursorskiego. Argument ten nie został jednak ani przeanalizowany, ani uzasadniony, dlatego trzeba było go odrzucić.

4. Ocena łączna innych czynników, co do których stwierdzono, że przyczyniają się do szkody

(315) W toku dochodzenia wykazano, że następujące inne czynniki mogły przyczynić się do szkody: przywóz produktu objętego postępowaniem z Tajwanu; zmniejszenie poziomu taryf gwarantowanych; długoterminowe umowy na dostawy polikrzemu zawarte z ograniczoną liczbą producentów unijnych; kryzys finansowy i gospodarczy.

(316) Jak wykazano powyżej odpowiednio w sekcjach 3.1 i 3.6, możliwy wpływ przywozu z Tajwanu i długoterminowych umów na dostawy polikrzemu zawartych z ograniczoną liczbą producentów unijnych jest w najlepszym razie znikomy, ponieważ każdy inny wpływ został osłabiony za pośrednictwem łańcucha wartości.

(317) W odniesieniu do kryzysu gospodarczego i finansowego dochodzenie wykazało, że głównym powodem trudności przemysłu unijnego w uzyskaniu dostępu do kapitału potrzebnego na inwestycje był przywóz towarów po cenach dumpingowych, co

uniemożliwiło przemysłowi unijnemu sprzedaż swoich produktów po cenach pozwalających na osiągnięcie zysku, gdy rynek unijny wykazywał duże tempo wzrostu (w latach 2009–2011).

(318) W odniesieniu do taryf gwarantowanych osoby trzecie nie były w stanie wykazać, że poziom tych taryf w OD był tak niski, iż uniemożliwiły one producentom unijnym sprzedaż produktu objętego postępowaniem po cenach niewyrządzających szkody. Instytucje są zdania, że obniżenie taryf gwarantowanych może tłumaczyć zmniejszenie popytu, ponieważ inwestycje w pewnych miejscach nie były już rentowne. Nie może to jednak powodować zerwania związku przyczynowego, nawet razem z innymi czynnikami, co do których stwierdzono, że przyczyniają się do szkody, ponieważ taryfy te znajdowały się jeszcze na poziomie, przy którym w razie braku przywozu towarów po cenach dumpingowych producenci unijni mogli sprzedawać swoje produkty po cenach niewyrządzających szkody.

(319) Dlatego nawet jeśli ocenić skumulowany skutek czterech innych czynników potencjalnie przyczyniających się do powstania szkody, związek przyczynowy między dumpingiem a szkodą nie ulega zerwaniu.

5. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

(320) Wszelkie skutki czynników przyczyniających się do powstania szkody innych niż przywóz towarów po cenach dumpingowych zostały przeanalizowane indywidualnie i łącznie. Dlatego też stwierdza się, że zbiorowa ocena wszystkich czynników, które mogły mieć wpływ na szkody poniesione przez przemysł unijny (tj. przywozu z państw trzecich, taryf gwarantowanych, wpływu cen surowców, kryzysu finansowego), nie wyjaśnia szkody doznanej przez przemysł unijny, w szczególności w odniesieniu do niskich cen i strat finansowych spowodowanych przywozem z ChRL produktu objętego postępowaniem w znacznych ilościach i po niskiej cenie. Na podstawie powyższego tymczasowe ustalenia, zawarte w motywach 223–224 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL wyrządził istotną szkodę przemysłowi unijnemu w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, zostają potwierdzone.

## F. INTERES UNII

1. Uwagi wstępne

(321) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że ocena interesu Unii nie opierała się na reprezentatywnej liczbie podmiotów gospodarczych.

(322) Komisja skontaktowała się z różnymi podmiotami w następujący sposób.

(323) Importerzy niepowiązani: jak wspomniano w motywie 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja skontaktowała się ze wszystkimi 250 importerami niepowiązanymi zgłoszonymi przez skarżącego i wybrała tymczasową próbę zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, tak aby objąć największą reprezentatywną wielkość przywozu, którą można właściwie zbadać w dostępnym czasie. Jak jednak określono w motywach 12 i 232 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, po weryfikacji potwierdzono, że tylko jedno z przedsiębiorstw wstępnie wybranych rzeczywiście było importerem niepowiązanym. Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych do dalszej współpracy w ramach dochodzenia zaproszono piętnastu kolejnych niepowiązanych importerów, którzy początkowo przekazali formularz dotyczący kontroli wyrywkowej na etapie wszczęcia postępowania, ale nie zostali objęci próbą. Sześciu z nich zgodziło się i otrzymało kwestionariusz. Pięć

podmiotów udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, przy czym odpowiedzi trzech podmiotów uznano za wystarczająco kompletne. Ostateczna próba importerów niepowiązanych składa się zatem z czterech importerów niepowiązanych, którzy reprezentują od 2 do 5 % przywozu produktu objętego postępowaniem. Jeżeli chodzi o ten niski odsetek, należy pamiętać, że jak wyjaśniono w motywie 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, większość przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii nie odbywa się za pośrednictwem importerów niepowiązanych.

(324) Podmioty inne niż importerzy niepowiązani (podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla): jak wspomniano w motywie 226 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja przesłała również specjalne kwestionariusze około 150 podmiotom, łącznie z tymi importerami niepowiązanymi, którzy zgłosili się po wszczęciu dochodzenia i którzy mieli dzięki temu możliwość przekazania Komisji istotnych danych. Poza tym w ramach dochodzenia pod uwagę wzięto nie tylko odpowiedzi otrzymane na pytania zawarte w kwestionariuszu, ale także weryfikowalne i należycie uzasadnione uwagi i oświadczenia przekazane w wyznaczonym terminie przez zainteresowane strony, niezależnie od tego, czy strony te odpowiedziały na pytania zawarte w kwestionariuszu. W szczególności AFASE przekazało Komisji uwagi w imieniu swoich członków – podmiotów z sektora fotowoltaicznego - które również przeanalizowano.

(325) Na podstawie powyższego zgromadzono wystarczające elementy umożliwiające konstruktywną ocenę interesu Unii. Na tej podstawie argument ten został odrzucony.

(326) Jedna z zainteresowanych stron zwróciła się do Komisji o wyjaśnienie, w jaki sposób Komisja zajęła się kwestionariuszami otrzymanymi od importerów, które jej zdaniem przedłożyły podmioty działające na rynku niższego szczebla.

(327) W odpowiedzi na ten wniosek wyjaśnia się, że 36 odpowiedzi, o których mowa w motywie 241 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dotyczyło odpowiedzi odnoszących się do załącznika B do zawiadomienia o wszczęciu postępowania, przy czym celem tego załącznika było określenie w stosownym przypadku próby importerów niepowiązanych.

(328) Jeżeli chodzi o odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, jakich udzieliły dwa podmioty, o których mowa w motywie 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, odpowiedzi jednego z nich uwzględniono w odpowiedniej analizie podmiotów działających na rynku niższego szczebla. Drugi podmiot przedstawił dodatkowe informacje, które wykazały, że wbrew temu, co stwierdzono w motywie 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, podmiot ten był tak naprawdę importerem modułów, a nie importerem ogniw. Ze względu na fakt, że udzielone odpowiedzi były niekompletne, informacje przekazane w odpowiedzi tego podmiotu na pytania zawarte w kwestionariuszu były jednak niewystarczające do uwzględnienia go w analizie importerów niepowiązanych.

(329) Po nałożeniu środków tymczasowych przeprowadzono dalsze wizyty weryfikacyjne u dwóch podmiotów realizujących projekty (zob. motyw 8 powyżej). Ponadto sześć odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu specjalnym (zob. motyw 324), udzielone przez usługodawców prowadzących działalność również w sektorze fotowoltaicznym (logistyka, transport, public relations itp.), które początkowo uznano za niewystarczająco kompletne (zob. motyw 241 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), przeanalizowano i uwzględniono dla celów przedmiotowego dochodzenia (zob. motywy 369–371 poniżej).

(330) Podsumowując, analizę interesu Unii oparto na następujących informacjach:

– odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, otrzymanych od ośmiu producentów unijnych objętych próbą i czterech importerów niepowiązanych objętych próbą, jak również odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu specjalnym, otrzymanych od ośmiu podmiotów działających na rynku wyższego szczebla i trzynastu podmiotów działających na rynku niższego szczebla (siedmiu podmiotów realizujących projekty/instalatorów; sześciu usługodawców prowadzących działalność również w sektorze fotowoltaicznym) spośród 150 podmiotów, które zgłosiły się po wszczęciu postępowania i otrzymały kwestionariusz specjalny;

– danych sprawdzonych w trakcie weryfikacji na miejscu w siedzibie ośmiu producentów unijnych, jednego importera niepowiązanego, dwóch podmiotów działających na rynku wyższego szczebla, czterech podmiotów działających na rynku niższego szczebla (podmiotów realizujących projekty/instalatorów) i jednego stowarzyszenia (zob. motyw 17 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i motyw 8 powyżej);

– danych dotyczących interesu Unii przedłożonych przez inne zainteresowane strony, w tym stowarzyszenia, jak również publicznie dostępnych danych dotyczących zmian na rynku fotowoltaicznym w Europie, w szczególności: opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013–2017 (Global Market Outlook for Photovoltaics 2013–2017).

2. Interes przemysłu unijnego

(331) Niektóre zainteresowane strony zakwestionowały fakt, że przemysł unijny będzie mógł odnieść korzyści z jakichkolwiek środków, twierdząc, że (i) środki zmniejszą popyt na produkty fotowoltaiczne w Unii, a tym samym przemysł unijny nie będzie mógł zwiększyć swojej sprzedaży, (ii) przemysł unijny ma małe zakłady produkcyjne i dlatego nie jest w stanie zaspokoić popytu na określone typy instalacji, takie jak dachy budynków komercyjnych i duże instalacje montowane na ziemi, (iii) producenci unijni nie są chętnie akceptowani przez banki, (iv) nałożenie ceł na ogniwa *de facto* podniesie koszt produkcji dla unijnych producentów modułów i spowoduje, że będą mniej atrakcyjni dla konsumentów, (v) w przypadku znacznego spadku przywozu z Chin producenci z innych państw trzecich najprawdopodobniej wykorzystają mniejszy przywóz z ChRL.

(332) W odniesieniu do twierdzenia, że środki obniżą popyt na produkty fotowoltaiczne w Unii, a tym samym przemysł unijny nie będzie mógł zwiększyć sprzedaży, należy zauważyć, że strony nie były w stanie przedstawić żadnych weryfikowalnych dowodów na istnienie bezpośredniego związku między wprowadzeniem środków a spadkiem popytu na produkty fotowoltaiczne, na które w ciągu lat miało wpływ kilka czynników.

(333) W odpowiedzi na stwierdzenie, że przemysł unijny ma małe zakłady produkcyjne i dlatego nie jest w stanie zaspokoić popytu na określone typy instalacji, takie jak dachy budynków komercyjnych i duże instalacje montowane na ziemi, należy zauważyć, że dochodzenie wykazało, że przemysł jest w stanie zaspokoić popyt zarówno na instalacje komercyjne, jak i przemysłowe (od 40 kW do 1 MW), a także na instalacje w segmencie użyteczności publicznej (od 1 MW do 10 MW). Ponadto w toku dochodzenia nie znaleziono żadnych dowodów na to, że produkty dostarczane przez

różnych producentów nie mogą być wykorzystywane w tym samym projekcie. Argument ten został zatem odrzucony.

(334) Argument, że przemysł unijny nie odniesie korzyści z przedmiotowych środków, ponieważ producenci unijni nie są akceptowani przez banki, oraz że fundusze inwestycyjne nie zgodzą się na finansowane projektów z wykorzystaniem modułów wyprodukowanych w UE, nie został uzasadniony. W każdym przypadku oczekuje się, że wprowadzenie środków przywróci uczciwe warunki rynkowe, które powinny uspokoić inwestorów, w tym inwestorów z sektora bankowego, co do zdolności producentów unijnych do opracowania rentownych projektów. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

(335) W odniesieniu do twierdzenia, że nałożenie ceł na ogniwa *de facto* zwiększy koszt produkcji unijnych producentów modułów i spowoduje, że będą one mniej atrakcyjne dla konsumentów, chociaż nie można wykluczyć, że pewien wzrost cen może wystąpić niezależnie od nałożenia ceł, to należy również wziąć pod uwagę, że dostępne publicznie źródła wskazują, iż trendy cenowe dla modułów i ogniw są zniżkowe. Dlatego nawet jeżeli koszt ogniw mógłby wzrosnąć wskutek wprowadzenia środków, to ogólna tendencja spadkowa w zakresie cen powinna skutkować zmniejszeniem kosztów modułów. Przedmiotowi producenci mogą również zdecydować się na pozyskiwanie ogniw w Unii, a już nie z ChRL. Wreszcie należy oczekiwać, że nałożenie środków zwiększy wykorzystanie mocy produkcyjnych przez producentów ogniw w Unii, a tym samym zwiększy ich korzyści skali i w konsekwencji zmniejszy koszty. Argument ten został zatem odrzucony.

(336) Argument, że w przypadku znacznego spadku przywozu z Chin w następstwie nałożenia środków przewagę tę wykorzystają inne państwa trzecie, a nie przemysł unijny, nie został potwierdzony w trakcie dochodzenia. Dochodzenie nie wykazało żadnych wyraźnych oznak, że inne państwa trzecie skierowałyby masowo wywóz na rynek unijny, szczególnie biorąc pod uwagę prawdopodobny rozwój rynków innych państw trzecich, przede wszystkich w Azji, przewidywany w publicznie dostępnych źródłach. Wreszcie nic nie wskazuje na to, że przemysł unijny nie będzie w stanie konkurować z przywozem z tych krajów, nawet jeżeli przywóz z pozostałych państw trzecich zwiększyłby się wskutek zmniejszenia przywozu z Chin.

(337) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony twierdziły, że nierealistycznie jest oczekiwać na pojawienie się stabilnego przemysłu unijnego produkującego moduły i ogniwa, ponieważ nie istnieje żaden rozsądny inwestor, który zainwestowałby w producentów unijnych, którzy rzekomo mają problemy z powodu niekorzystnej struktury kosztów, a zatem nie mogą produkować po cenach konkurencyjnych. Jak wyjaśniono w motywach 202 i 203 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie nie potwierdziło, że przemysł unijny ma problemy z powodu niekorzystnej struktury kosztów. W związku z tym brak przywozu towarów po cenach dumpingowych i większe wykorzystanie mocy produkcyjnych powinny przynieść korzyści skali i umożliwić powstanie stabilnego przemysłu unijnego. Na podstawie powyższego przedmiotowy argument został odrzucony.

(338) Jedna ze stron stwierdziła, że popyt w Unii wynika z rozwoju taryf gwarantowanych i że przewidywany zwrot z inwestycji dla inwestorów jest powiązany z tym rozwojem. Twierdziła w szczególności, że jeżeli ceny w Unii wzrosną wskutek nałożenia ceł, a wzrost ten nie zostanie odpowiednio uwzględniony w taryfach gwarantowanych, popyt się zmniejszy, a przemysł unijny nie skorzysta na nałożeniu ceł.

(339) W odpowiedzi na powyższe twierdzenie należy zwrócić uwagę, że pomimo korelacji między poziomem taryf gwarantowanych a popytem na instalacje fotowoltaiczne, dowody zebrane w trakcie dochodzenia wskazują na to, że przyszły popyt będzie coraz mniej zależny od taryf gwarantowanych i że w odniesieniu do określonych typów instalacji na pewnych obszarach Unii prawdopodobnie zostaną wykorzystane inne systemy wsparcia, takie jak parytet sieci fotowoltaicznej (zob. motyw 260 powyżej). Ponadto oczekiwany zwrot z inwestycji powinien opierać się na uczciwych cenach rynkowych. W końcu, jak wspomniano w motywie 335 powyżej, mimo że nie wyklucza się, że może nastąpić pewien wzrost cen wynikający z nałożenia środków, należy zauważyć, iż dostępne publicznie źródła wskazują, iż ogólny trend cenowy jest zniżkowy. Argument ten został zatem odrzucony.

(340) Zainteresowane strony zwróciły uwagę, że ze względu na fakt, iż popyt na panele fotowoltaiczne napędzany jest programami wsparcia, w szczególności taryfami gwarantowanymi, oraz poziomem cen energii elektrycznej dla konsumenta końcowego (które decydują o parytecie sieci), elastyczność cenowa popytu może być bardzo wysoka. Podczas gdy prawdą jest, że istotny wzrost cen może doprowadzić do istotnego zmniejszenia popytu ze względu na szczególny charakter rynku, jak zauważyły te zainteresowane strony, argument ten należy odrzucić, ponieważ z następujących powodów jest bardzo mało prawdopodobne, że wzrost cen spowodowany przedmiotowymi środkami będzie istotny. Po pierwsze, wszystkie dostępne źródła potwierdzają, że będzie utrzymywał się istotny spadek cen produktu objętego postępowaniem w całym OD i od OD do chwili obecnej. Po drugie, skutek gospodarczy zobowiązania, która zaakceptowała Komisja, jest taki, że chińscy producenci eksportujący będą dostarczali produkt objęty postępowaniem po minimalnej cenie importowej niższej niż 60 c/W, co jest ceną znacznie niższą od ceny notowanej podczas OD, w ilości odpowiadającej mniej więcej ich aktualnemu udziałowi w rynku. Przy tym poziomie cen jest bardzo mało prawdopodobne, żeby popyt istotnie zmalał, ponieważ poziom cen zapewnia wystarczający popyt zarówno w ramach obecnego poziomu wsparcia zapewnianego przez systemy wsparcia, jak i przy obecnym poziomie parytetu sieci. Ponadto spodziewany jest wzrost ceny energii elektrycznej dla konsumentów końcowych, podczas gdy cena produktu objętego postępowaniem ma zmaleć. Poprzez formułę indeksacji zobowiązanie gwarantuje, że dalsze spadki cen produktu objętego postępowaniem brane są pod uwagę przy obliczaniu minimalnej ceny importowej. Z tego względu argumenty te muszą zostać odrzucone.

(341) Niektóre zainteresowane strony ponownie wysunęły zarzut, że interes przemysłu unijnego nie jest istotny, ponieważ wartość dodana tworzona przez podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla jest znacznie większa niż wartość dodana tworzona przez przemysł unijny w łańcuchu wartości sektora fotowoltaicznego. To, że różne segmenty sektora fotowoltaicznego mają inną wartość dodaną, nie ulega wątpliwości. Jak wspomniano w motywie 228 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w toku dochodzenia ustalono, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę spowodowaną nieuczciwymi praktykami handlowymi. Co więcej, niektórzy producenci unijni już zostali zmuszeni do zaprzestania działalności, a jeżeli nie zostaną wprowadzone żadne środki, dalsze pogorszenie wydaje się pewne. Wszystkie segmenty w sektorze fotowoltaicznym są ściśle ze sobą powiązane, więc zanik produkcji unijnej byłby szkodliwy dla całego sektora fotowoltaicznego, sprawiając, że byłby całkowicie zależny od dostaw z zewnątrz. Dlatego, a także ze względu na bezpieczeństwo dostaw, argument ten został odrzucony.

(342) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron ponownie wysunęła argument, że tworzona przez podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla wyższa wartość dodana w porównaniu z przemysłem unijnym zajmującym się produktem objętym postępowaniem jest istotna dla ustalenia, czy należy wprowadzić cła antydumpingowe. W związku z tym potwierdza się, że w ocenie interesu Unii instytucje faktycznie rozważyły pozytywne i negatywne konsekwencje, jakie cła mogą mieć dla różnych podmiotów gospodarczych. Podczas gdy wpływ na podmioty działające na rynkach wyższego i niższego szczebla jest ograniczony, środki zapewnią przemysłowi unijnemu możliwość poprawy sytuacji po dumpingu wyrządzającym szkodę.

(343) Jedna ze stron zakwestionowała liczbę miejsc pracy, którą zabezpieczyłoby wprowadzenie środków. Stwierdziła, że przemysł unijny zatrudnia około 6 000 osób, a nie 25 000, jak podano w motywie 229 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(344) Na poparcie tego twierdzenia nie przedstawiono jednak żadnych dowodów, dlatego zostało ono odrzucone. Wyjaśniono, że w związku z wyłączeniem płytek z zakresu produktów objętych postępowaniem zatrudnienie w przemyśle unijnym wynosiło około 21 000 pracowników w OD. Zainteresowane strony nie przedstawiły żadnego dowodu na to, że liczba zatrudnionych w przemyśle unijnym znacznie się zmieniła po OD.

(345) Podsumowując, dochodzenie wykazało, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę wskutek przywozu towarów po cenach dumpingowych z ChRL, ponieważ nie był w stanie uzyskać zwrotu z inwestycji poprzez sprzedaż z zyskiem. Oczekuje się, że nałożenie środków przywróci uczciwe warunki handlu na rynku unijnym, umożliwiając przemysłowi unijnemu konkurowanie na równych zasadach. Prawdopodobny spadek przywozu z ChRL powinien umożliwić przemysłowi unijnemu zwiększenie sprzedaży w Unii, a tym samym lepsze wykorzystanie dostępnych mocy produkcyjnych w krótkim okresie. To z kolei może przynieść korzyści skali. Chociaż możliwe jest, że ceny podobnego produktu wzrosną w krótkim okresie wskutek nałożenia środków, to ogólny zniżkowy trend cenowy może się utrzymywać z jednej strony dzięki dalszemu spadkowi kosztu produkcji produktu objętego dochodzeniem, a z drugiej strony wskutek presji konkurencyjnej ze strony producentów z państw trzecich, którzy również będą konkurować na rynku unijnym.

(346) Wobec braku innych uwag motywy 227 i 231 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone, z wyjątkiem danych liczbowych dotyczących zatrudnienia, o których mowa w motywie 344 powyżej.

3. Interes niepowiązanych importerów

(347) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niepowiązany importer, który przed wprowadzeniem środków tymczasowych przedstawił odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu i był uważany za jedyny podmiot tworzący próbę tymczasową, stwierdził, że wnioski dotyczące wpływu środków na importerów niepowiązanych oparte były wyłącznie na jego własnej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, której w związku z tym nie można uznać za reprezentatywną.

(348) Zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych ustalenia dotyczące importerów niepowiązanych oparte były na jednym przedsiębiorstwie, biorąc pod uwagę fakt, że - jak wyjaśniono w motywie 232 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych - jedynie w przypadku jednego z trzech importerów objętych tymczasową próbą podstawową działalnością gospodarczą był handel produktem

objętym postępowaniem. Jak stwierdzono w motywie 21 powyżej, po wprowadzeniu środków tymczasowych próbę powiększono i skontaktowano się z większą liczbą importerów niepowiązanych. Spośród dodatkowych pięciu otrzymanych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu tylko trzy zawierały wystarczająco dużo informacji, aby umożliwić dokonanie wnikliwej oceny. Na etapie końcowym próba niepowiązanych importerów została zatem rozszerzona i objęła czterech importerów. W ujęciu ogólnym w OD działalność czterech niepowiązanych importerów współpracujących objętych próbą dotycząca produktu objętego postępowaniem wynosiła od 60 % do 100 % ich działalności ogółem. Ponadto czterech niepowiązanych importerów współpracujących sprowadzało z ChRL od 16 % do 100 % ich łącznego przywozu modułów, przy czym tylko jeden zaopatrywał się wyłącznie w państwie, którego dotyczy postępowanie. Rentowność tych czterech niepowiązanych importerów współpracujących objętych próbą dotycząca produktu objętego postępowaniem w OD kształtowała się średnio na poziomie około 2,3 %.

(349) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że wpływ ceł na importerów niepowiązanych był zaniżony, ponieważ nie istniały bezpośrednie alternatywne źródła dostaw, które mogłyby zastąpić przywóz z Chin produktu objętego postępowaniem, gdyby nałożono cła, oraz że zmiana źródła dostaw jest trudna z uwagi na fakt, że większość produkcji zlokalizowana jest w ChRL i że pociągnęłoby to za sobą dodatkowe znaczne koszty.

(350) W tym kontekście przypomina się, że nałożenie środków nie powinno prowadzić do zaniku przywozu z ChRL produktu objętego postępowaniem. W toku dochodzenia wskazano, że możliwe zmniejszenie przywozu z ChRL wpłynie przede wszystkim na tych importerów, którzy pozyskują produkt objęty postępowaniem wyłącznie z ChRL, co ma miejsce w przypadku tylko jednego z czterech współpracujących importerów niepowiązanych. W odniesieniu do wpływu środków na sytuację finansową niepowiązanych importerów nie wykluczono, że wpływ ten może być negatywny, ale stwierdzono, że będzie w dużej mierze zależał od ich zdolności do zmiany źródeł dostaw lub do przeniesienia przynajmniej części ewentualnego wzrostu cen na klientów. W przypadku podmiotów przywożących dany produkt również ze źródeł innych niż ChRL lub przywożących produkty inne niż produkt objęty postępowaniem negatywny wpływ będzie jeszcze bardziej ograniczony. Dlatego też Komisja uważa, że chociaż prawdopodobnie zaistnieje negatywny wpływ na importerów produktu objętego postępowaniem, przeciętnie wpływ ten pozostanie ograniczony.

(351) Jeden niepowiązany importer twierdził, że potrzebuje wiele czasu i znacznych inwestycji finansowych, zanim zaakceptuje produkty nowego dostawcy. W związku z tym w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń stwierdzono, że podczas wizyty na miejscu zespołowi przeprowadzającemu weryfikację przedstawiono istotne dowody dotyczące wymogu długotrwałych testów, które importer musi przeprowadzić przed podjęciem decyzji o zaopatrywaniu się u określonego eksportera.

(352) Uznaje się, że nawiązanie nowych relacji pomiędzy importerem a dostawcą może pociągać za sobą dodatkowe koszty i nakłady czasu (np. z uwagi na testowanie produktu). Jednocześnie zmiana dostawców wydaje się być normalnym ryzykiem wliczonym w działalność zawodową importerów i jest związana z faktem, że rynek fotowoltaiczny dojrzewa, a tym samym zachodzą na nim ciągłe zmiany (np. upadłość, konsolidacja) wymagające zmiany dostawców na nowych. Co więcej, można założyć, że nowe rodzaje modułów, które stale trafiają do obrotu (charakteryzujące się np. nowym poziomem wydajności) również wymagają testowania. Pod tym względem

badanie nowego produktu (nawet od tego samego dostawcy) wydaje się być działaniem standardowym, a nie nietypowym. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

(353) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń dwie strony ponownie wysunęły argument, że interes importerów niepowiązanych nie został właściwie uwzględniony. Jedna ze stron twierdziła, że brak jawnej wersji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, których udzielili dodatkowi importerzy współpracujący, nie pozwala stronom na dokonanie właściwej oceny. Strona ta zakwestionowała ocenę przeprowadzoną przez Komisję co do możliwości, że przywóz do Unii z innych państw trzecich będzie wzrastać, dzięki czemu importerzy będą mogli zmienić dostawców, przy czym strona ta oparła się na stwierdzeniu, że na rynkach innych państw trzecich panuje dobra koniunktura. W związku z tym strona ta twierdziła, że takie założenie jest sprzeczne z wnioskami zawartymi w motywie 336, gdzie argumentuje się, że przywóz z innych państw trzecich nie będzie ogromny. Inna strona podała w wątpliwość, czy Komisja respektowała zasadę niedyskryminacji, ponieważ Komisja poświęciła producentom unijnym więcej uwagi w swojej ocenie niż innym podmiotom.

(354) Po pierwsze, potwierdza się, że jawna wersja odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, które otrzymano po publikacji rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych od dodatkowych importerów współpracujących, została włączona do akt udostępnionych zainteresowanym stronom. Po drugie, nie ma sprzeczności między założeniem, że przywóz z innych państw trzecich może wzrastać w odpowiedzi na mniejszy przywóz z ChRL, a założeniem, że taki wzrost nie powinien być ogromny z powodu rosnącego popytu na instalacje fotowoltaiczne na całym świecie. Jednocześnie nie można wykluczyć, ze importerzy niepowiązani poniosą pewne straty w ramach swojej działalności gospodarczej, ponieważ oczekuje się, że przemysł unijny odzyska pewną część udziału w rynku, która należała wcześniej do produktów z ChRL. Należy jednak zauważyć, że w perspektywie długookresowej całkowita wielkość rynku fotowoltaicznego ma nadal rosnąć, ponieważ w coraz większej liczbie miejsc osiągany jest parytet sieci. Wreszcie należy wyjaśnić, że, podobnie jak we wszystkich dochodzeniach w zakresie ochrony handlu, chociaż sytuacja przemysłu unijnego została poddana ocenie w celu ustalenia, czy przemysł ten poniósł istotną szkodę z powodu przywozu towarów po cenach dumpingowych, w kontekście analizy interesu Unii interes przemysłu unijnego oceniono na takiej samej podstawie jak w przypadku innych podmiotów gospodarczych, w tym importerów niepowiązanych. Trzeba również wyjaśnić, że dochodzenie w sprawie tego, czy przemysł unijny poniósł istotną szkodę, podlega w szczególności art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, gdzie określone są minimalne standardy takiego dochodzenia. Interes Unii jest analizowany dopiero wtedy, gdy zostanie ustalone zgodnie z normami określonymi w art. 21 rozporządzenia podstawowego, że miał miejsce dumping wyrządzający szkodę. W rezultacie uznano, że prawdopodobieństwo negatywnego wpływu środków na niektórych importerów, w szczególności tych pozyskujących dany produkt wyłącznie z ChRL, nie przewyższa korzyści płynących z przedmiotowych środków dla przemysłu unijnego oraz średnio- i długookresowych korzyści dla unijnego rynku fotowoltaicznego wynikających z uczciwej konkurencji.

(355) Wobec braku innych uwag motywy 233 i 234 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone na podstawie informacji dotyczących czterech importerów objętych próbą.

4. Interes podmiotów działających na rynku wyższego szczebla

(356) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka stron ponownie wysunęło argument, że większość środków produkcji w łańcuchu wartości w sektorze fotowoltaicznym pochodzi z Unii i że nałożenie ceł może zmienić tę korzystną sytuację, ponieważ w następstwie wprowadzenia cła, w ChRL zmniejszy się produkcja produktu objętego postępowaniem. W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron zwróciła uwagę na to, że w tym przypadku środki mogą spowodować pojawienie się innych środków, które ChRL może nałożyć na produkty unijne.

(357) Jak wspomniano w motywie 239 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, pod tym względem oczekuje się, że nawet po wprowadzeniu ceł importerzy chińscy będą kontynuowali dostawy na rynek unijny. Ponadto różne publicznie dostępne źródła w sektorze fotowoltaicznym, takie jak opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013–2017, przewidują, że możliwe zmniejszenie popytu w Unii powinno być wyłącznie krótkotrwałe (w latach 2013 i 2014), ponieważ w następnych latach konsumpcja w Unii ponownie wzrośnie. Jak stwierdzono w motywie 239 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, również przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom handlowym prawdopodobnie umożliwi osiągnięcie zrównoważonego wzrostu rynku fotowoltaicznego w Unii w perspektywie średnio- i długookresowej, na czym powinny skorzystać wszystkie podmioty w Unii. Wreszcie w odniesieniu do argumentu o ewentualnych retorsjach ze strony ChRL w odpowiedzi na środki zastosowane w przedmiotowym przypadku należy przypomnieć, że ChRL, jak każdy inny członek WTO, może odwoływać się do dochodzeń w zakresie ochrony handlu tylko w uzasadnionych przypadkach i że każde takie dochodzenie musi być zgodne z rygorystycznymi zasadami WTO. Komisja monitoruje każde takie dochodzenie, aby dopilnować, że zasady WTO są przestrzegane. Argument ten został zatem odrzucony.

(358) Niektóre strony kwestionowały wniosek zawarty w motywie 239 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że zmniejszenie wywozu z Unii do ChRL przez podmioty działające na rynku wyższego szczebla można byłoby zrekompensować wywozem na inne rynki, i argumentowały przy tym, że cła zmniejszą ogólnoświatowy popyt na przedmiotowy produkt.

(359) W tej kwestii po pierwsze należy zwrócić uwagę, że nie oczekuje się całkowitego wstrzymania przywozu z Chin wskutek nałożenia ceł. Dodatkowo informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia nie pozwoliły na stwierdzenie jakiejkolwiek bezpośredniej korelacji pomiędzy zmianą przywozu z ChRL na rynek unijny a wywozem z ChRL na inne rynki. Ponadto w publicznie dostępnych źródłach, takich jak opracowane przez EPIA globalne perspektywy rynkowe dla przemysłu fotowoltaicznego na lata 2013–2017, prognozuje się, że w następnych latach światowy rynek fotowoltaiczny będzie się rozwijał. W odniesieniu do chińskiego rynku istnieją przesłanki, że krajowa konsumpcja w ChRL znacząco wzrośnie (np. jak sugeruje EPIA). Z uwagi na powyższe nie oczekuje się znaczącego spadku wywozu do ChRL przez podmioty unijne działające na rynku wyższego szczebla, wynikającego z wprowadzenia środków.

(360) Należy też zauważyć, że zmniejszenie popytu w Unii w latach 2013–2014, o którym mowa w motywie 357 powyżej, może mieć negatywny wpływ na podmioty działające na rynku wyższego szczebla. Nie można tego jednak wiązać – przynajmniej nie w większości - z cłami, ponieważ to zmniejszenie popytu przewidziano na długo przed wprowadzeniem środków tymczasowych. Ponadto w odniesieniu do unijnych producentów maszyn dla przemysłu fotowoltaicznego – o czym również wspomniano w motywie 239 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych - wskutek istniejącej

znaczącej rezerwy mocy produkcyjnych w ChRL jest mało prawdopodobne, żeby prowadzony przez nich wywóz do ChRL mógł znacznie wzrosnąć nawet w przypadku scenariusza, w którym producenci chińscy zwiększą wielkość swojej produkcji. W końcu informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia wskazują na to, że na producentów maszyn może mieć wpływ również chiński 12. plan pięcioletni dla przemysłu fotowoltaicznego, w którym przewiduje się, że do 2015 r. 80 % urządzeń do produkcji ogniw powinno pochodzić z ChRL. O ile zmiana ta zostanie osiągnięta w zgodzie z zasadami WTO, może ponadto ograniczyć producentom maszyn w Unii możliwość konkurowania na rynku chińskim. Dlatego powyższy argument został odrzucony.

(361) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń rząd ChRL twierdził, że 12. plan pięcioletni dla przemysłu fotowoltaicznego zapewnia tylko pewne ogólne wytyczne, które nie są wiążące, gdyż nie ma przewidzianych uprawnień wykonawczych, oraz że w związku z tym plan ten nie powinien być traktowany jako oznaka, że unijni producenci maszyn będą mieli ograniczone możliwości konkurowania na rynku chińskim. Pod tym względem należy zauważyć, że w swoim 12. planie pięcioletnim rząd ChRL włączył przemysł fotowoltaiczny do sektorów strategicznych i wydał również szczegółowy plan dla sektora energii fotowoltaicznej. W planie tym rząd ChRL wyraził poparcie dla „najważniejszych przedsiębiorstw" i „kluczowych przedsiębiorstw" oraz zobowiązał się do „promowania wdrożenia różnych działań politycznych wspierających sektor fotowoltaiczny" i „sformułowania ogólnego przygotowania polityki wsparcia w obszarach przemysłu, finansowania, opodatkowania…". Ponadto ze względu na fakt, że plan ten zawiera istotne cele, które chiński przemysł ma osiągnąć w ciągu pięciu lat, plan ten ma ogromny wpływ na otoczenie biznesu, zarówno w ChRL, jak i w państwach, które prowadzą interesy z ChRL. Biorąc powyższe pod uwagę, istnieją wyraźne przesłanki, że plan ogranicza swobodę wyboru chińskich producentów ogniw oraz presję konkurencyjną unijnych producentów urządzeń produkcyjnych wywożonych na rynek chiński. Argument ten został zatem odrzucony.

(362) Jeden współpracujący producent surowców zakwestionował perspektywę, że inne rynki zrekompensują spadek produkcji na rynku chińskim, biorąc pod uwagę dostępne w ChRL znaczne moce produkcyjne, których nie można byłoby łatwo osiągnąć w innym miejscu.

(363) Z uwagi na wnioski przedstawione w motywie 359 powyżej argument ten zostaje odrzucony, ponieważ nic nie wskazuje na rzekomy spadek produkcji na rynku chińskim.

(364) Jedna z zainteresowanych stron kwestionowała liczbę zatrudnionych w sektorze wyższego szczebla, którą podano w motywie 236 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(365) Wyjaśniono, że liczba 4 200 zatrudnionych podana w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych odnosi się wyłącznie do współpracujących podmiotów działających na rynku wyższego szczebla, takich jako producenci urządzeń i dostawcy polikrzemu, a nie do całego sektora, i oparta jest na odpowiedziach udzielonych przez nich na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(366) W związku z wyłączeniem płytek z zakresu produktów objętych postępowaniem producenci tego produktu w Unii powinni jednak odnieść korzyści w wyniku nałożenia ceł, ponieważ oczekuje się, że w przemyśle unijnym zwiększona zostanie produkcja ogniw i modułów.

(367) Wobec braku innych uwag motywy 235 i 240 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5. Interes podmiotów działających na rynku niższego szczebla

(368) Jak wspomniano w motywie 329 powyżej, po nałożeniu środków tymczasowych przeprowadzono dalsze wizyty weryfikacyjne u dwóch podmiotów realizujących projekty.

(369) Oprócz siedmiu odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, udzielone przez podmioty działające na rynku niższego szczebla, których działalność jest bezpośrednio związana z produktem podobnym (a mianowicie podmioty realizujące projekty i instalatorzy), a które to odpowiedzi po przeanalizowaniu stanowiły podstawę oceny podmiotów działających na rynku niższego szczebla zawartej w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, sześć dodatkowych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, których udzielono na etapie wstępnym, lecz nie zostały one uznane za wystarczająco kompletne (zob. motyw 241 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), poddano dalszej analizie, ponieważ dostarczały one informacji na temat względnego znaczenia związanej z energią fotowoltaiczną działalności podmiotów, które udzieliły tych odpowiedzi, w porównaniu do ogółu działalności tych podmiotów.

(370) Tymi sześcioma dodatkowymi podmiotami byli usługodawcy w sektorze energii fotowoltaicznej (logistyka, transport, public relations itp.), a zatem podmioty, których działalność nie jest bezpośrednio związana z produktem objętym dochodzeniem. Pomimo pewnych braków w odpowiedziach dane zawarte w kwestionariuszach wykazały, że działalność tych podmiotów związana z sektorem fotowoltaicznym jest marginalna w porównaniu z ogólnym zakresem ich działalności. W rzeczywistości w OD działalność związana z sektorem fotowoltaicznym stanowiła średnio tylko około 5 % ich łącznego obrotu i wiązała się z około 8 % ogółu zatrudnienia. Rentowność wynosiła średnio około 7 %. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę, że dane dotyczące rentowności nie były kompletne, ponieważ nie wszystkie podmioty przekazały informacje dotyczące tego zagadnienia.

(371) Na podstawie dalszej analizy stwierdzono, że w świetle przedstawionych danych jest mało prawdopodobne, aby ewentualny wpływ środków na sytuację gospodarczą usługodawców w sektorze energii fotowoltaicznej był znaczący.

(372) Po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń kilka stron zakwestionowało reprezentatywność danych dotyczących podmiotów działających na rynku niższego szczebla w odniesieniu do obrotów, rentowności i zatrudnienia, które to dane Komisja opracowała na podstawie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, których udzieliło siedem podmiotów działających na rynku niższego szczebla. AFASE przekazało „badanie” przeprowadzone wśród swoich członków (instalatorów), aby zobrazować, że dla większości instalatorów sektor fotowoltaiczny stanowi główne źródło dochodu. AFASE twierdziło również, że wbrew ustaleniom zawartym w motywie 242 do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych podmioty działające na rynku niższego szczebla, w szczególności instalatorzy, osiągnęliby tylko jednocyfrową marżę zysku, co uniemożliwia pokrycie jakichkolwiek ceł.

(373) Jeżeli chodzi o reprezentatywność danych wykorzystanych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, Komisja wykorzystała wszystkie dane dostarczone przez te podmioty działające na rynku niższego szczebla, które wypełniły specjalny

kwestionariusz, jak również informacje przedłożone przez AFASE, jak wyjaśniono w motywie 330 powyżej.

(374) Jeżeli chodzi o argument, że działalność gospodarcza w sektorze fotowoltaicznym stanowi główne źródło dochodu dla instalatorów, dalsza analiza odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez siedem podmiotów działających na rynku niższego szczebla (instalatorów i podmioty realizujące projekty) potwierdziła, że działalność bezpośrednio związana z produktem podobnym objętym dochodzeniem stanowiła średnio około 42 % ogółu działalności tych podmiotów, zaś ich rentowność wynosiła średnio 11 %. Jeżeli jednak wziąć pod uwagę również ich działalność (niezwiązaną bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem), jej ogólne znaczenie istotnie wzrasta w przypadku trzech z siedmiu podmiotów. Wskutek tego odpowiedni współczynnik wynosiłby w OD od 45 % do 100 %. Ponadto w przypadku siedmiu podmiotów (instalatorów i podmiotów realizujących projekty) rentowność działalności związanej z energią fotowoltaiczną, w tym działalności niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem, wyniosłaby średnio 9 %. Pod względem zatrudnienia działalność związana z energią fotowoltaiczną, w tym działalność niezwiązana bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem, odpowiadałaby ok. 660 miejscom pracy w pełnym wymiarze czasu pracy w OD w odniesieniu do siedmiu podmiotów. Poza projektami i instalacjami fotowoltaicznymi podmioty te prowadziły działalność również w zakresie instalacji elektrowni wiatrowych i produkcji urządzeń elektrycznych.

(375) Uważa się, że wszelki wpływ środków na podmioty działające na rynku niższego szczebla musi zostać wstępnie oceniony w odniesieniu do ich działalności bezpośrednio związanej z produktem objętym dochodzeniem, która to działalność w OD osiągnęła rentowność wynoszącą średnio 11 %. Nawet gdyby wpływ ten został oceniony na podstawie ogólnej działalności w sektorze fotowoltaicznym niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym dochodzeniem, wnioski byłyby podobne do tych osiągniętych na etapie wstępnym, ponieważ uwzględnione różne czynniki, a mianowicie rentowność i możliwość pokrycia części cła, nie różnią się istotnie (rentowność maleje ze średnio 11 % do średnio 9 %). W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron, w której siedzibie Komisja przeprowadziła wizytę weryfikacyjną, zakwestionowała reprezentatywność wniosku dotyczącego rentowności instalatorów i podmiotów realizujących projekty, który rzekomo byłby oparty tylko na jednej transakcji. Argument ten zostaje odrzucony, ponieważ Komisja obliczyła rentowność podmiotu działającego na rynku niższego szczebla na podstawie wszystkich danych, które podmioty działające na rynku niższego szczebla przedstawiły w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(376) W odniesieniu do badania przeprowadzonego przez AFASE wśród jego członków należy po pierwsze zauważyć, że wszystkie podmioty miały możliwość zgłoszenia się na etapie wszczęcia dochodzenia i udzielenia odpowiedzi na specjalny kwestionariusz przeznaczony dla podmiotów działających na rynku niższego szczebla, w którym to kwestionariuszu trzeba było podać informacje niezbędne dla oceny wpływu ceł na te podmioty. Po drugie, tożsamość instalatorów nie została ujawniona w trakcie badania, co uniemożliwia weryfikację np. istotności i wiarygodności przekazanych danych. Po trzecie, chociaż kilka pytań zadanych w tym badaniu dotyczyło zdolności pokrycia możliwych ceł przez instalatorów, w badaniu brakowało odniesienia do zysku osiągniętego przez tych instalatorów w OD, a tym samym brakowało ważnego elementu do oceny wpływu środków. Wskutek tego na podstawie przekazanych wyników badania nie można było wyciągnąć konstruktywnych wniosków.

(377) Szereg stron zakwestionował wnioski zawarte w motywach 247 i 250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi w perspektywie krótkoterminowej zaistnieje negatywny wpływ na miejsca pracy w segmencie rynku niższego szczebla, a ogólny wpływ będzie negatywny, ale tylko w ograniczonym zakresie, ponieważ prognozuje się, że rynek energii fotowoltaicznej w Unii będzie rozwijał się w perspektywie średnio- i długoterminowej. Niektóre strony twierdziły, że z powodu spadku popytu ucierpią w szczególności instalatorzy, którzy są zależni od instalacji fotowoltaicznych.

(378) Kwestię ewentualnej utraty miejsc pracy wynikającej z nałożenia ceł poddano dalszej analizie. Ogólnie rzecz biorąc, informacje zgromadzone w trakcie dochodzenia potwierdzają, że sektor niższego szczebla doświadczył pomiędzy 2011 r. a 2012 r. utraty miejsc pracy wskutek zmniejszenia popytu na instalacje fotowoltaiczne w Unii o około 5 GW, jak już stwierdzono w motywie 246 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Tej utraty miejsc pracy nie można wiązać ze środkami, ponieważ odzwierciedla ona zmiany na rynku. Ponadto w latach 2013–2014 przewiduje się dalsze zmniejszenie popytu i prawdopodobnie będzie to skutkować dalszą utratą miejsc pracy w sektorze fotowoltaicznym. Taką zmianę popytu przewidziały również główne ośrodki badawcze, takie jak EPIA, przed wszczęciem dochodzenia i dlatego utraty miejsc pracy nie można przypisać nałożeniu środków.

(379) Przemysł unijny przedstawił badanie przeprowadzone przez konsultanta PriceWaterHouseCoopers („PWC”) na temat możliwego wpływu środków na miejsca pracy w sektorze fotowoltaicznym. Badanie PWC odnosi się do wcześniejszego badania przeprowadzonego przez innego konsultanta, firmę Prognos, w którym prognozowano utratę dużej liczby miejsc pracy na rynku fotowoltaicznym wynikającą z nałożenia środków. AFASE przedstawiło to badanie przed nałożeniem ceł tymczasowych; wspomniano je także w motywach 243–246 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W badaniu PWC skrytykowano badanie przeprowadzone przez Prognos, podkreślając fakt, że szacowana przez Prognos całkowita liczba utraconych miejsc pracy w rzeczywistości przekracza ogólną liczbę miejsc pracy istniejących w sektorze fotowoltaicznym w Unii. W odniesieniu do wpływu ceł na rynek unijny PWC doszedł do wniosków odmiennych niż Prognos, przewidując pozytywny wpływ netto na miejsca pracy w Unii oraz twierdząc, że korzyści przeważają nad możliwymi negatywnymi skutkami ceł (np. na popyt). Wobec braku nowych uzasadnionych argumentów na temat wpływu środków na zatrudnienie w sektorze niższego szczebla wnioski zawarte w motywach 247–250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

(380) AFASE twierdziło, że Komisja nie ujawniła źródła marginesu błędu wynoszącego 20 % całkowitej liczby miejsc pracy bezpośrednio w sektorze energii fotowoltaicznej, który to margines obliczono dla 2011 r. i wspomniano w motywie 245 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(381) Ten margines błędu wynoszący 20 %, który można zastosować w obie strony, stał się oczywisty w trakcie wizyty weryfikacyjnej w EPIA. Wskazuje to na trudność w oszacowaniu dokładnej liczby zatrudnionych w sektorze niższego szczebla, ponieważ istnieje niewiele źródeł gromadzenia danych, często ze sobą sprzecznych.

(382) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony twierdziły, że w analizie sporządzonej przez Komisję nie wspomniano o fakcie, że cła tylko przyczynią się do utraty miejsc pracy wynikającej z mniejszej liczby instalacji fotowoltaicznych po 2011 r. Argumentowano, że taka utrata miejsc pracy, w szczególności w sektorze

niższego szczebla, jest ściśle związana z tym, że instalatorzy instalacji fotowoltaicznych są od tych instalacji uzależnieni. Ponadto AFASE skrytykowało Komisję za nieodpowiednie uwzględnienie badania, które stowarzyszenie to przeprowadziło wśród swoich członków, oraz podobnego badania przeprowadzonego przez brytyjskie Stowarzyszenie na rzecz Handlu Energią Fotowoltaiczną (Solar Trade Association), w którym rzekomo przedstawiono taką zależność.

(383) Jeśli chodzi o domniemane milczenie Komisji w sprawie wpływu ceł na miejsca pracy, należy odnieść się do motywów 377 i 379 powyżej, w których uwzględniono twierdzenia dotyczące wpływu środków na zatrudnienie w sektorze fotowoltaicznym i gdzie przyznaje się, że rzeczywiście środki mogą mieć krótkotrwały wpływ na liczbę miejsc pracy w sektorze niższego szczebla.

(384) Jeżeli chodzi o badania przeprowadzone przez AFASE i brytyjskie stowarzyszenie Solar Trade Association, w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń przekazano informacje na temat tożsamości przedsiębiorstw uczestniczących w wywiadzie. Badania te nadal są jednak niewystarczające, gdyż na przykład niektóre odpowiedzi były niekompletne. Analiza tych badań wykazała, co następuje. W przypadku badania przeprowadzonego przez AFASE należy po pierwsze zauważyć, że większość z 50 instalatorów, którzy udzielili odpowiedzi w ramach wywiadu, zadeklarowała, że prowadzi działalność wyłącznie na rynku fotowoltaicznym. 15 z 50 instalatorów oświadczyło, że prowadzi działalność także w innych branżach niezwiązanych z energią fotowoltaiczną, takich jak ogrzewanie, instalacje elektryczne oraz do pewnego stopnia energia wiatrowa. W przypadku badania brytyjskiego 21 z 31 brytyjskich przedsiębiorstw, które udzieliły odpowiedzi w ramach wywiadu, prowadziło również działalność niezwiązaną z energią fotowoltaiczną. Wynik ten wskazuje na to, że w odniesieniu do prawie połowy podmiotów realizujących projekty i instalatorów ustalenie zawarte w motywie 247 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dotyczące możliwości wykonywania innych czynności, takich jak zakładanie instalacji elektrycznych, grzewczych i wodno-kanalizacyjnych oraz innych ekologicznych instalacji energetycznych, jest prawidłowe. Przyznaje się jednak, że ta możliwość może występować w mniejszym stopniu, niż zakłada się w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Jej łagodzący wpływ na utratę miejsc pracy może zatem być mniej istotny, niż początkowo zakładano. Po drugie, niektóre podmioty zbadane przez AFASE i stowarzyszenie Solar Trade Association korzystały z produktów wytwarzanych w Unii, a niektóre po wprowadzeniu przedmiotowych środków przewidują zakup produktów produkcji innej niż chińska, aby uniknąć wzrostu cen. Tak więc oczekuje się, że zależność tych podmiotów od przywozu z Chin i wpływ środków na te podmioty zmniejszą się ze względu na możliwość dostępu do produktów wytwarzanych w Unii. Po trzecie, oszacowanie wpływu środków na działalność wszystkich badanych podmiotów nie pozwalało na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków, ponieważ ich ocena była bardzo zróżnicowana. Niektóre przedsiębiorstwa nawet nie były w stanie ocenić takiego wpływu. Po czwarte, w badaniu przeprowadzonym w Zjednoczonym Królestwie również odpowiedzi na pytanie o liczbę projektów fotowoltaicznych, co do których istnieje ryzyko anulowania w przypadku wprowadzenia ceł, wahały się od „niewiele” do „wszystkie projekty”. Niektóre podmioty nie były w stanie dokonać oszacowania. Wreszcie oba badania nie obejmowały pytania o rentowność badanych podmiotów gospodarczych, co jest ważne dla oceny ewentualnego pokrycia wzrostu cen wynikającego z wprowadzenia cła.

(385) Inne strony twierdziły, że ze względu na bardzo różne technologie i odmienną wiedzę fachową instalatorzy nie mogą łatwo zmienić działalności ani przestawić się na inne ekologiczne instalacje energetyczne. Dlatego po nałożeniu ceł zbankrutowaliby. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń argument ten podniosła jedna z zainteresowanych stron, twierdząc, że instalatorzy zainwestowali znaczne zasoby w specjalizację w zakresie energii fotowoltaicznej, np. w specjalistyczne szkolenie, co wskazywałoby na to, że są oni skoncentrowani na sektorze fotowoltaicznym i że nie będą w stanie łatwo przejść na inne rodzaje działalności.

(386) Argument ten nie został wystarczająco uzasadniony, gdyż nie wykazano, jaką dokładnie wiedzę instalator musiałby zdobyć ani jak trudne i kosztowne jest uzyskanie takiej wiedzy. Niezależnie od tego instytucje przyznają, że instalatorzy zdobyli specyficzną wiedzę fachową na potrzeby instalacji modułów fotowoltaicznych. Rozwój tej wiedzy fachowej jest jednak względnie nowy i stanowi ona uzupełnienie podstawowej wiedzy specjalistycznej instalatorów w zakresie instalacji elektrycznych, grzewczych, wodno-kanalizacyjnych itp. Jest ona także rozwijana w odpowiedzi na nieuczciwe praktyki, a mianowicie ogromny napływ przywozu towarów po cenach dumpingowych z ChRL. Niezależnie od specjalistycznych umiejętności pracowników instalatorów argument ten należy rozpatrywać równolegle z analizą przeprowadzoną w motywach 378 i 382 powyżej w odniesieniu do sytuacji w zakresie zatrudnienia w sektorze niższego szczebla, która w perspektywie krótkookresowej może ulec pogorszeniu, ale dzięki stabilnemu handlowi, doprowadzi do wzrostu zatrudnienia instalatorów w perspektywie średnio- lub długookresowej. W związku z tym powyższy argument został odrzucony.

(387) Niektóre strony zakwestionowały argument dotyczący możliwości częściowego pokrycia przez podmioty działające na rynku niższego szczebla możliwego wzrostu cen, o którym mowa w motywie 247 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Również ten argument nie został wystarczająco uzasadniony, co uniemożliwiło ocenę stopnia trafności tego zarzutu. Jak wspomniano w motywie 374 powyżej, rentowność współpracujących podmiotów działających na rynku niższego szczebla bezpośrednio w powiązaniu z produktem objętym postępowaniem została oceniona średnio na około 11 %, co pozostawia danym podmiotom możliwość przynajmniej częściowego pokrycia wzrostu ceny, jeżeli jakikolwiek wzrost nastąpi. W tym kontekście przypomina się, że ogólna tendencja w zakresie cen jest zniżkowa, jak wspomniano w motywie 335 powyżej. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

(388) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń niektóre strony ponownie wysunęły argument dotyczący poważnego ryzyka zmniejszenia popytu na produkty fotowoltaiczne w Unii w wyniku wprowadzenia środków, co zdaniem tych stron przemawia przeciwko tym środkom. Jedna ze stron twierdziła, że energia fotowoltaiczna charakteryzuje się obecnie wysoką elastycznością cenową popytu i nawet ograniczony wzrost cen produktów fotowoltaicznych skutkowałby znacznym zmniejszeniem popytu. Strona ta oszacowała, że cło antydumpingowe na poziomie 30 % może zmniejszyć popyt o 8 GW, natomiast cło wynoszące 50 % zmniejszyłoby popyt o 10 GW. W odniesieniu do tej samej kwestii AFASE wspomniało o badaniu przeprowadzonym przez analityka rynku, w którym również przewiduje się zmniejszenie popytu o maksymalnie 2 GW w 2013 r. w wyniku wprowadzenia cła w wysokości 50 %, a zatem zmniejszenie popytu o znacznie mniejszej skali.

(389) Mimo że w trakcie dochodzenia strony przedstawiły różne scenariusze zmniejszenia popytu poza tymi, o których mowa powyżej, nie zawierały one porównywalnych wyników. Chociaż nie można wykluczyć, że cła mogą spowodować zmniejszenie

popytu na instalacje fotowoltaiczne, oszacowanie takiego wpływu jest trudne ze względu na różne elementy, które wpływają na atrakcyjność instalacji fotowoltaicznych w Unii (zob. np. motyw 258 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Ponadto nawet gdyby takie zmniejszenie popytu nastąpiło w perspektywie krótkookresowej, oczekuje się, że średnio- i długoterminowe korzyści płynące ze sprawiedliwego handlu przewyższą krótkoterminowy wpływ negatywny. Wreszcie samo AFASE uznało, że ocena bezpośredniego związku między popytem a cłami będzie dostępna dopiero po wprowadzeniu tych ceł. Argument ten został zatem odrzucony.

(390) Wobec braku innych uwag motywy 243 i 250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone. Ustalenia w sprawie sześciu usługodawców, dla których działalność związana z energią fotowoltaiczną stanowi tylko niewielką część ich szerszej działalności (zob. motyw 370 powyżej), nie zmieniają wniosku zawartego w motywie 250 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wniosku tego nie zmienia także rozróżnienie działalności siedmiu podmiotów realizujących projekty/instalatorów w sektorze fotowoltaicznym niezwiązanej bezpośrednio z produktem objętym postępowaniem, o czym mowa w motywie 374.

6. Interes użytkowników końcowych/konsumentów

(391) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń niektóre strony ponownie wysunęły argument, że cła spowodowałyby podniesienie ceny produktu objętego postępowaniem. W konsekwencji doszłoby do zmniejszenia popytu na instalacje fotowoltaiczne, ponieważ byłyby one zbyt kosztowne dla konsumentów i niewystarczająco atrakcyjne dla innych inwestorów.

(392) Jak już wspomniano w motywie 335 powyżej, nawet jeżeli nałożenie środków może skutkować czasowym wzrostem cen, ogólna tendencja w zakresie cen jest zniżkowa, co potwierdziło kilka publicznych źródeł. Chociaż trudno określić ilościowo dokładny możliwy wzrost cen wynikający ze środków oraz spowodowane tym możliwe zmniejszenie popytu, należy wspomnieć kilka elementów. Po pierwsze, produkt objęty dochodzeniem stanowi do 50 % całkowitego kosztu instalacji fotowoltaicznej i dlatego cło może zostać przynajmniej częściowo pokryte. Po drugie, konkurencja przemysłu unijnego w odniesieniu do producentów z państw trzecich już obecnych na rynku unijnym prawdopodobnie spowoduje utrzymanie się cen na niskim poziomie. Jednocześnie przemysł unijny powinien być w stanie osiągnąć lepsze wyniki finansowe dzięki korzyściom skali wynikającym z lepszego wykorzystania zakładów produkcyjnych i zmniejszeniu kosztu produkcji. Po trzecie, popyt na instalacje fotowoltaiczne jest skorelowany nie tylko z poziomami ceny produktu objętego dochodzeniem, ale też z poziomem taryf gwarantowanych. Przy obecnym niskim poziomie popytu w porównaniu z poziomem osiągniętym w 2011 r. i w OD oczekuje się, że taryfy gwarantowane nie powinny zmniejszyć się tak szybko jak w okresie badanym, co umożliwi dalsze inwestycje w projekty fotowoltaiczne. Argument ten został zatem odrzucony.

(393) W odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń jedna ze stron zakwestionowała powyższy tok rozumowania. Twierdziła, że po wprowadzeniu środków nie da się utrzymać zniżkowego trendu cenowego. Strona ta przypomniała, że środki te wiążą się z bardzo istotnym wzrostem kosztów, który nie może zostać w pełni zrekompensowany przez spadek kosztów lub przywóz z państw trzecich. Ponadto ponownie wysunięto argument, że przemysł unijny nie będzie w stanie poczynić nowych inwestycji w zakłady i maszyny oraz że podmioty działające na rynku

niższego szczebla mogą w niewielkim stopniu pokryć wzrost cen, jeśli ich zysk wynosi 11 %. Wreszcie nic nie wskazuje na to, że taryfy gwarantowane mogłyby zrekompensować wzrost cen.

(394) Należy przypomnieć, że wbrew temu twierdzeniu nie oczekuje się, iż będzie można w pełni zrekompensować wzrost cen wynikający z przedmiotowych środków, ale raczej że możliwy będzie tymczasowy wzrost cen po wprowadzeniu tych środków (zob. motyw 247 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Co więcej, taki wzrost cen może wynikać z różnicy w poziomach cen między chińskimi cenami dumpingowymi a cenami towarów produkcji innej niż chińska. Informacje zebrane podczas dochodzenia pozwalają jednak twierdzić, że ewentualny wzrost cen może zostać częściowo pokryty poprzez szereg czynników z uwagi na zysk w sektorze niższego szczebla na poziomie 11 %. Wreszcie w odniesieniu do twierdzenia, iż nic nie wskazuje na to, że taryfy gwarantowane mogłyby zrekompensować wzrost cen, można racjonalnie przyjąć, że taryfy gwarantowanie zostaną z czasem skorygowane zgodnie z zmianami cen w zakresie projektów.

(395) Jedna strona twierdziła, że w rzeczywistości od marca 2013 r. ceny modułów w Europie wzrosły o 20 % i że od 2013 r. występują poważne braki w zapasach. Argument ten nie został uzasadniony – wręcz przeciwnie, publiczne źródła informacji potwierdzają względną stabilność cen w drugim kwartale 2013 r. Nawet jeżeli informacje te były poprawne, to odzwierciedlałyby tylko fakt, że po wprowadzeniu rejestracji przywozu wkalkulowano ryzyko nałożenia ewentualnego cła antydumpingowego. Argument ten został zatem odrzucony.

(396) Inna strona twierdziła, że projekty fotowoltaiczne nie będą generować zwrotu dla inwestora, jeżeli spadek taryf gwarantowanych nie będzie skorelowany ze spadkiem kosztów projektu, w tym ceny modułów, ponieważ stanowią one znaczącą część kosztów danego projektu. W związku z tym twierdzono, że cła podważą rentowność wielu projektów fotowoltaicznych, ponieważ spowodują wzrost ceny.

(397) Jak wspomniano w motywie 335 powyżej, ogólna tendencja w zakresie cen ogniw i modułów jest zniżkowa. Ponadto znaczenie taryfy gwarantowanej w odniesieniu do rynku maleje, ponieważ w kilku regionach prawdopodobnie osiągnięty zostanie parytet sieci. Na tej podstawie argument, że cena modułów fotowoltaicznych będzie miała negatywny wpływ na projekty fotowoltaiczne, w tym na ich rentowność, został odrzucony.

(398) Jedna zainteresowana strona przekazała wewnętrzny model, aby udowodnić, że rentowność wielu projektów fotowoltaicznych będzie zagrożona, jeżeli zostaną wprowadzone cła.

(399) Ten model nie umożliwił odpowiedniego oszacowania zakresu, w jakim atrakcyjność inwestycji w instalacje fotowoltaiczne (np. zwrot z inwestycji) mogłaby zmaleć w przypadku wzrostu cen ogniw i modułów. Niemniej jednak wykorzystane w tym modelu założenie, że każde cło zostałoby w całości przeniesione na końcowego użytkownika lub konsumenta, jest mało prawdopodobne z uwagi na istniejące marże zysków podmiotów działających na rynku niższego szczebla. Ponadto decyzja inwestycyjna opiera się nie tylko na cenie modułów, ale zależy również od wielu innych czynników, w tym między innymi istnienia w danym państwie ogólnych korzystnych ram dla instalacji fotowoltaicznych, poziomu wsparcia względem cen energii elektrycznej (w odniesieniu do parytetu sieci). Oznacza to, że powyższy argument należy odrzucić.

(400) Wobec braku innych uwag motywy 252 i 254 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

7. Inne argumenty

(401) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń ponownie wysunięto argument, że przemysł unijny nie jest w stanie zaopatrywać rynku unijnego i że tylko ChRL jest w stanie zaopatrywać ten rynek.

(402) Twierdzenie to uwzględniono w motywie 256 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Nawet przy bardziej zachowawczym założeniu co do unijnych mocy produkcyjnych (zob. motyw 183 powyżej), łączne niewykorzystane moce produkcyjne Unii i państw trzecich byłyby wystarczające, aby w perspektywie krótkoterminowej uzupełnić braki wynikające z ewentualnego spadku przywozu z Chin. Ponadto można racjonalnie przyjąć, że w perspektywie średnioterminowej przemysł unijny zwiększy swoje moce produkcyjne, aby zaspokoić popyt, co umożliwi mu osiągnięcie korzyści skali, co z kolei umożliwiłoby dalsze obniżenie cen. Argument ten został zatem odrzucony.

(403) Niektóre strony ponownie wysunęły argument, że w przypadku nałożenia ceł trudno będzie osiągnąć cele w zakresie czystej energii, jakie Komisja wyznaczyła na 2020 r. Argument ten został już uwzględniony w motywach 257–259 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dlatego wobec braku innych elementów motywy 257 i 259 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

8. Wniosek dotyczący interesu Unii

(404) W świetle powyższego ocena zawarta w motywach 260–261 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych znajduje potwierdzenie.

(405) W związku z tym nie ma istotnych argumentów przeciwko wprowadzeniu środków ostatecznych w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL.

## G. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

(406) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi unijnemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.

1. Poziom usuwający szkodę

(407) Do celów określenia poziomu wspomnianych środków pod uwagę wzięto ustalone marginesy dumpingu oraz kwotę należności celnych niezbędną do usunięcia szkody poniesionej przez producentów unijnych, jednak nie przekraczając ustalonych marginesów dumpingu.

(408) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna z zainteresowanych stron zakwestionowała marżę zysku równą 10 %, którą zastosowano do obliczenia poziomu usuwającego szkodę, twierdząc, że ten poziom jest zbyt wysoki dla tego sektora w obecnych warunkach rynkowych oraz że użyto go w odniesieniu do zarówno modułów, jak i ogniw. Należy zauważyć, że prawnym punktem odniesienia służącym określeniu zysku przed opodatkowaniem w celu obliczenia poziomu usuwającego szkodę jest to, czy taki zysk byłby możliwy do osiągnięcia dla tego rodzaju przemysłu w normalnych warunkach konkurencji, czyli gdyby nie istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych. Zgodnie z orzecznictwem Sądu taki zysk jest zyskiem

osiągniętym na początku okresu badanego, tj. przed wzrostem przywozu towarów po cenach dumpingowych. W związku z tym docelowy zysk skorygowano na poziomie 8 % na podstawie średniej ważonej zysku osiągniętego przez przemysł unijny w latach 2009 i 2010 w odniesieniu do modułów i ogniw, jeżeli osiągano zysk.

(409) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń w przemyśle unijnym stwierdzono, że za poziom rentowności, który przemysł unijny mógłby racjonalnie osiągnąć, gdyby nie istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych, powinien posłużyć poziom rentowności z 2010 r., a nie średnia marża zysku z lat 2009 i 2010. W tym względzie argumentowano, że rentowność w 2009 r. była niewystarczająca, a okoliczności w podanych dwóch latach były wyraźnie odmienne, biorąc w szczególności pod uwagę rozwój konsumpcji w 2010 r., który ograniczył skutki dumpingu w tym roku. W związku z tym należy zauważyć, że nie jest istotne, czy średnia marża zysku osiągniętego przez przemysł unijny była „wystarczająca" podczas określania poziomu usuwającego szkodę. Jak już stwierdzono w motywie 264 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, poziom usuwający szkodę powinien opierać się na zysku, który można racjonalnie osiągnąć, gdyby nie istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych. W swojej praktyce organy prowadzące dochodzenie uznają, że poziom ten został osiągnięty na początku okresu badanego. Ponieważ w tym przypadku przemysł unijny odniósł straty w sprzedaży ogniw na początku okresu badanego w 2009 r., metodyka ta była niewłaściwa i uznano, że bardziej wiarygodne będzie określenie poziomu usuwającego szkodę na podstawie średniej marży zysku z pierwszego i drugiego roku okresu badanego. Pod tym względem uznano także, iż nie jest istotne, że okoliczności były inne we wskazanych dwóch latach.

(410) Kolejna strona potwierdziła, że w odniesieniu do modułów i ogniw należy określać inne zyski docelowe, ponieważ rentowność tych typów produktów wykazywała inne trendy w badanym okresie. Pomimo przedstawienia wskaźników dla każdego typu produktu z osobna wnioski sformułowane dla każdego wskaźnika odnoszą się w całości do produktu objętego dochodzeniem. Należy również przypomnieć, że moduły i ogniwa są jednym, pojedynczym produktem, a zatem marginesy dumpingu oraz poziom usuwający szkodę były określane na tej właśnie podstawie.

(411) Ponadto wpływ na obliczony margines szkody miały koszty ponoszone po przywozie skorygowanej próby niepowiązanych importerów (próbę tę zmieniono z powodów wyjaśnionych w motywie 21). Ponadto na wszystkie marginesy sprzedaży po zaniżonych cenach wpłynęły korekty cen CIF, wyłączenie płytek i nowy docelowy zysk.

(412) Jedna ze stron twierdziła, że sprzedaż producentów unijnych objętych próbą koncentruje się na rynku towarów wysokiej klasy, np. na sektorze mieszkalnym/sektorze drobnego handlu, co pociąga za sobą wyższe taryfy gwarantowane, i zasugerowała, że cenę sprzedaży przemysłu unijnego należy zatem odpowiednio dostosować. Należy zauważyć, że argument ten nie powinien mieć decydującego znaczenia dla obliczenia marginesu szkody, ponieważ dochodzenie wykazało, że producenci unijni nie osiągali zysku.

(413) Wobec braku innych uwag dotyczących poziomu usuwającego szkodę potwierdza się metodykę opisaną w motywach 263–266 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. Środki ostateczne

(414) W świetle wniosków wyciągniętych w odniesieniu do dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego uważa się, że ostateczne środki antydumpingowe powinny zostać nałożone na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzących lub wysyłanych z ChRL, na poziomie niższego z ustalonych marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła. W związku z tym w niniejszym przypadku stawkę cła należy wyznaczyć na poziomie stwierdzonego marginesu szkody.

(415) Należy zauważyć, że dochodzenie antysubsydyjne przeprowadzono równolegle z dochodzeniem antydumpingowym. W związku ze stosowaniem zasady mniejszego cła i faktem, że ostateczny margines subsydiowania jest niższy od poziomu usuwającego szkodę, uznaje się za stosowne nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na poziomie ustalonego ostatecznego marginesu subsydiowania, a następnie nałożyć ostateczne cło antydumpingowe do odpowiedniego poziomu usuwającego szkodę. Na podstawie powyższych wniosków stawki tych ceł określa się następująco:

| Przedsiębiorstwo | Margines subsydiowania | Margines dumpingu | Poziom usuwający szkodę | Cło wyrównawcze | Cło antydumpingowe |
|---|---|---|---|---|---|
| Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd;<br>Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd;<br>Changzhou Youze Technology Ltd;<br>Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd;<br>Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. | 3,5 % | 90,3 % | 48,2 % | 3,5 % | 44,7 % |
| Delsolar (Wujiang) Co. Ltd | *de minimis* | 111,5 % | 64,9 % | 0,0 % | 64,9 % |
| Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd | 11,5 % | 91,9 % | 58,2 % | 11,5 % | 46,7 % |
| JingAo Solar Co. Ltd<br>Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd<br>JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd<br>Hefei JA Solar | 5,0 % | 97,5 % | 56,5 % | 5,0 % | 51,5 % |

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| Technology Co. Ltd<br>Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd | | | | | |
| Jinko Solar Co Ltd<br>Jinko Solar Import and Export Co. Ltd<br>ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD<br>ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD | 6,5 % | 88,1 % | 47,7 % | 6,5 % | 41,2 % |
| Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd<br>Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd<br>Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd | 6,4 % | 53,8 % | 33,7 % | 6,4 % | 27,3 % |
| RENESOLA ZHEJIANG LTD<br>RENESOLA JIANGSU LTD | 4,6 % | 88,1 % | 47,7 % | 4,6 % | 43,1 % |
| Wuxi Suntech Power Co. Ltd<br>Suntech Power Co. Ltd<br>Wuxi Sun-Shine Power Co. Ltd<br>Luoyang Suntech Power Co. Ltd<br>Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd<br>Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd | 4,9 % | 73,2 % | 46,3 % | 4,9 % | 41,4 % |
| Yingli Energy (China) Co. Ltd<br>Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd | 6,3 % | 93,3 % | 41,8 % | 6,3 % | 35,5 % |

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd | | | | | |
| Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym (z wyjątkiem przedsiębiorstw objętych cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr **XXX**/2013)[17] (załącznik 1) | 6,4 % | 88,1 % | 47,7 % | 6,4 % | 41,3 % |
| Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym, objęte cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr **XXX**/2013) (załącznik 2) | 11,5 % | 88,1 % | 47,7 % | 11,5 % | 36,2 % |
| Wszystkie pozostałe | 11,5 % | 111,5 % | 64,9 % | 11,5 % | 53,4 % |

[17] Zob. s. **XX** tego Dziennika Urzędowego.

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| przedsiębiorstwa | | | | | |

(416) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń obecnego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw") mają wyłączne zastosowanie do przywozu towarów pochodzących z ChRL i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. W odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem, wytworzonego przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i siedziba nie zostały konkretnie wymieniona w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie można korzystać z tych stawek i należy stosować stawkę cła stosowaną względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw".

(417) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL argumentował, że średnia ważona stawka celna dla przedsiębiorstw wymienionych w załączniku I i II jest niezgodna z Porozumieniem antydumpingowym WTO, ponieważ rzekomo opiera się ona na średniej ważonej ceł obliczonych osobno dla objętych próbą producentów eksportujących ogniwa i moduły. Ocena ta jest jednak błędna. W odniesieniu do producentów eksportujących obliczona została jednolita stawka celna dla wszystkich wywozów badanego produktu – przy czym większość producentów eksportujących wywoziła ogniwa i moduły. W związku z tym ocena, zgodnie z którą cła były obliczane osobno dla producentów eksportujących ogniwa i moduły, jest błędna, a tym samym nie można zgodzić się ze wspomnianym argumentem.

(418) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę w strukturze handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań może zostać wszczęte dochodzenie w sprawie obejścia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe.

(419) Wszelkie wnioski o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji wraz z wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby niniejsze rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła antydumpingowego.

(420) W celu zapewnienia równego traktowania wszystkich nowych eksporterów i współpracujących przedsiębiorstw niewłączonych do próby, wymienionych w załączniku I i II do niniejszego rozporządzenia, należy wprowadzić przepis przewidujący, iż średnie ważone cło nałożone na tę drugą kategorię przedsiębiorstw będzie miało zastosowanie do wszystkich nowych eksporterów, którzy w przeciwnym

razie byliby uprawnieni do przeglądu zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

(421) Wprowadza się środki umożliwiające producentom w Unii poprawę sytuacji po wyrządzającym szkodę dumpingu. O ile wystąpi początkowe zachwianie równowagi pomiędzy ewentualną korzyścią dla producentów w Unii a kosztami dla innych podmiotów gospodarczych w Unii, ten brak równowagi mógłby zostać zrekompensowany poprzez wzrost lub ponowne rozpoczęcie produkcji w Unii.

(422) Przewidywany scenariusz wzrostu produkcji w Unii może być jednak niezgodny ze zmianami na tym niestabilnym rynku. Jak wskazano w motywie 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, konsumpcja unijna w odniesieniu do modułów wzrosła w latach 2009–2011 o 264 %, a następnie spadła o 43 punkty procentowe podczas 6 miesięcy od 2011 r. do OD. Zmienność ta jest jeszcze bardziej znacząca, jeżeli wziąć pod uwagę lata 2006–2011, kiedy to konsumpcja unijna w odniesieniu do modułów wzrosła z mniej niż 1 GW do prawie 20 GW, tj. w ciągu zaledwie pięciu lat nastąpił wzrost o około 2 000 %. Oczekuje się, że zmienność ta utrzyma się, a prognozy opublikowane przez stowarzyszenia przedsiębiorców wskazują na różnice rzędu 100 % lub większe między poszczególnymi scenariuszami nawet w perspektywie średnioterminowej, tj. w latach 2014–2015.

(423) Z tych powodów uważa się za właściwe ograniczyć czas trwania środków w takich wyjątkowych okolicznościach tylko do dwóch lat.

(424) Okres ten powinien wystarczyć producentom w Unii na zwiększenie lub ponowne rozpoczęcie produkcji, a jednocześnie nie zagrozić znacznie sytuacji innych podmiotów gospodarczych w Unii. Uznaje się, że okres dwóch lat będzie najbardziej odpowiedni do przeanalizowania, czy wprowadzenie środków przyczyniło się rzeczywiście do wzrostu europejskiej produkcji i w związku z tym do zrównoważenia negatywnego wpływu na inne podmioty gospodarcze w Unii.

(425) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z producentów unijnych argumentował, że czas trwania środków ograniczony do 2 lat jest zbyt krótki, aby poprawić sytuację po poniesionej szkodzie. Ponadto argumentował, że okres 2 lat nie pozwoli producentom unijnym na przedstawienie planów operacyjnych za bieżący i nadchodzący rok budżetowy. Pod tym względem zauważono, że czas trwania środków kończy się w grudniu 2015 r., co powinno zapewnić producentom unijnym wystarczającą ilość czasu na przedstawienie planów operacyjnych do 2015 r.

(426) Ponadto wspomniany producent unijny nie kwestionował powodów, dla których czas trwania został ograniczony do dwóch lat, szczególnie zmienności rynku. Co więcej producent ten w wyraźnie przychylny sposób odniósł się do przeprowadzenia przeglądu, jeżeli zajdzie konieczność zmiany środków w wyniku zmiany sytuacji na rynku. Ponieważ prawdopodobieństwo zmiany okoliczności na rynku w ciągu dwóch lat jest faktycznie wysokie na tak zmiennym rynku, uznaje się za właściwe ograniczyć od samego początku czas trwania środków do dwóch lat.

(427) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący argumentował, że okres dwóch lat jest niewystarczający do dokonania inwestycji w produkcję, odnosząc się do motywu 424 powyżej. Ze względu na istotną dodatkową zdolność przemysłu unijnego wzrost produkcji można zapewnić poprzez lepsze wykorzystanie istniejącej zdolności produkcyjnej, co powinno być możliwe bez dokonywania istotnych dodatkowych inwestycji.

(428) Skarżący argumentował również, że nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych na okres dwóch lat jest niewystarczające, aby przemysł unijny mógł poprawić swoją sytuację po wyrządzającym szkodę dumpingu. Nałożenie ceł antydumpingowych nie może jednak koncentrować się wyłącznie na interesach przemysłu unijnego, lecz wymaga zrównoważenia możliwych korzyści dla producentów w Unii oraz kosztów ponoszonych przez podmioty gospodarcze w Unii. W związku z tym decyzja o ograniczeniu czasu trwania środków do dwóch lat pozostaje w mocy.

(429) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których planowano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego, pochodzących lub wysyłanych z ChRL, a także ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego (ujawnienie ostatecznych ustaleń). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.

(430) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

3. Moc wsteczna

(431) Jeżeli chodzi o możliwe stosowanie środków antydumpingowych z mocą wsteczną, trzeba poddać ocenie kryteria określone w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 10 ust. 4 lit. b) jednym z kluczowych kryteriów, które musi być spełnione, jest to, że „przywóz nadal znacznie rośnie" „poza rozmiarem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym postępowaniem".

(432) Porównanie miesięcznych średnich wielkości przywozu[18] modułów i ogniw z miesięcznymi średnimi wielkościami przywozu w okresie objętym rejestracją (marzec 2013 r. – czerwiec 2013 r.) wskazuje na gwałtowny spadek wielkości przywozu po OD. Jak stwierdzono w motywie 110 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w OD średnia miesięczna wielkość przywozu chińskich modułów i ogniw wyniosła 1 250 MW[19]. Dla porównania – w okresie rejestracji miesięczna średnia wielkość przywozu chińskich modułów i ogniw stanowiła tylko około połowy tej ilości.

(433) Ewentualnie, z uwagi na niestabilny charakter rynku, dalszy znaczny wzrost przywozu można byłoby ocenić w ujęciu względnym, a nie bezwzględnym. Aby ocenić, czy nastąpił dalszy znaczny wzrost przywozu w ujęciu względnym, trzeba porównać wielkość przywozu z konsumpcją na rynku unijnym, tj. konsumpcja musiałaby zmniejszyć się o znacznie większą wartość niż spadek chińskiego przywozu. Ponieważ wielkość przywozu chińskich modułów i ogniw w okresie rejestracji była równa tylko połowie wielkości przywozu w OD, ten spadek konsumpcji musiałby być znacznie wyższy niż 50 %. Mimo braku dokładnych informacji na temat konsumpcji w okresie objętym rejestracją nic nie wskazuje na to, że konsumpcja spadła o ponad 50 %.

(434) Z powodów określonych powyżej kryterium dotyczące dalszego znacznego wzrostu przywozu nie jest zatem spełnione. W związku z tym stwierdza się, że ostateczne cło

[18] Ponieważ okres objęty rejestracją jest znacznie krótszy niż OD, porównanie miesięcznych średnich wartości jest bardziej użyteczne niż porównanie całkowitej wielkości w odniesieniu do obu tych okresów.

[19] 13 986 MW modułów + 1 019 MW ogniw dla okresu 12 miesięcy.

antydumpingowe nie jest nałożone z mocą wsteczną obejmującą okres przed datą rozpoczęcia stosowania środków tymczasowych.

## H. FORMA ŚRODKÓW

(435) Po przyjęciu tymczasowych środków antydumpingowych grupa współpracujących producentów eksportujących, w tym ich spółek powiązanych w ChRL i Unii Europejskiej, wraz Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych, złożyła wspólne zobowiązanie cenowe, zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Złożone zobowiązanie zostało również poparte przez władze chińskie.

(436) Komisja zbadała tę ofertę zobowiązania i przyjęła je decyzją 2013/423/UE[20]. Jak już wspomniano w motywach 3, 4 i 7 tej decyzji, aby ocenić, czy zobowiązanie cenowe usuwa wyrządzający szkodę wpływ dumpingu, Komisja przeanalizowała wszelkie zmienione okoliczności rynkowe o trwałym charakterze, dotyczące między innymi obecnych cen eksportowych i poziomu usuwającego szkodę, co do którego stwierdzono, że jest niższy niż poziom dumpingu.

(437) Po wydaniu decyzji 2013/423/UE producenci eksportujący wraz z Chińską Izbą Gospodarczą ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych złożyli zawiadomienie mające na celu zmianę ich pierwotnego zobowiązania. Zwrócili się o zmianę zobowiązania w celu uwzględnienia wyłączenia płytek z zakresu definicji produktu opisanej w motywach 31 i 72. Ponadto kilku kolejnych eksporterów zwróciło się, z zachowaniem terminu określonego w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, z wnioskiem o objęcie ich wspomnianym zobowiązaniem.

(438) Decyzją 2013/**XXX**/UE[21] Komisja potwierdziła przyjęcie zobowiązania złożonego przez eksporterów wymienionych w załączniku do niniejszej decyzji w odniesieniu do ceł ostatecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

*Artykuł 1*

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego (ogniwa o grubości nieprzekraczającej 400 mikrometrów), objętych obecnie kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 i ex 8541 40 90 (kody TARIC 8501 31 00 81, 8501 31 00 89, 8501 32 00 41, 8501 32 00 49, 8501 33 00 61, 8501 33 00 69, 8501 34 00 41, 8501 34 00 49, 8501 61 20 41, 8501 61 20 49, 8501 61 80 41, 8501 61 80 49, 8501 62 00 61, 8501 62 00 69, 8501 63 00 41, 8501 63 00 49, 8501 64 00 41, 8501 64 00 49, 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 i 8541 40 90 39), pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, chyba że stanowią one produkt przewożony w tranzycie w rozumieniu art. V GATT.

   Z definicji produktu objętego postępowaniem wyklucza się następujące rodzaje produktów:

   – przenośne ładowarki solarne składające się z mniej niż sześciu ogniw, dostarczające energię elektryczną do urządzeń lub ładujące akumulatory;

   – cienkowarstwowe produkty fotowoltaiczne;

[20] Dz.U. L 209 z 3.8.2013, s. 26.

[21] Zob. s. **XXX** tego Dziennika Urzędowego.

– produkty fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego trwale wbudowane do urządzeń elektrycznych spełniających inną funkcję niż wytwarzanie energii elektrycznej i wykorzystujących energię elektryczną wytwarzaną przez wbudowane ogniwo lub ogniwa fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego;

– moduły lub panele o napięciu wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego oraz mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W, wyłącznie jako urządzenia do bezpośredniego ładowania akumulatorów w systemach o tej samej charakterystyce napięcia i mocy.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocleniem jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wyprodukowanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

| Przedsiębiorstwo | Stawka celna | Dodatkowy kod TARIC |
|---|---|---|
| Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd;<br>Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd;<br>Changzhou Youze Technology Co. Ltd;<br>Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd;<br>Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd | 44,7 % | B791 |
| Delsolar (Wujiang) Ltd | 64,9 % | B792 |
| Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd<br>LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd | 46,7 % | B793 |
| LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd | 46,7 % | B927 |
| JingAo Solar Co. Ltd<br>Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd<br>JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd<br>Hefei JA Solar Technology Co. Ltd<br>Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd | 51,5 % | B794 |
| Jinko Solar Co. Ltd<br>Jinko Solar Import and Export Co. Ltd<br>ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD<br>ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD | 41,2 % | B845 |
| Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd<br>Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd<br>Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. | 27,3 % | B795 |

| | | |
|---|---|---|
| Ltd | | |
| RENESOLA ZHEJIANG LTD<br>RENESOLA JIANGSU LTD | 43,1 % | B921 |
| Wuxi Suntech Power Co. Ltd<br>Suntech Power Co. Ltd<br>Wuxi Sunshine Power Co. Ltd<br>Luoyang Suntech Power Co. Ltd<br>Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd<br>Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd | 41,4 % | B796 |
| Yingli Energy (China) Co. Ltd<br>Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd<br>Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd | 35,5 % | B797 |
| Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym (z wyjątkiem przedsiębiorstw objętych cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr **XXX**/2013)[22] (załącznik 1) | 41,3 % | |
| Inne przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu antydumpingowym, objęte cłem rezydualnym w równoległym antysubsydyjnym rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr **XXX**/2013) (załącznik 2) | 36,2 % | |
| Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa | 53,4 % | B999 |

[22] Zob. s. **XX** tego Dziennika Urzędowego.

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

4. W przypadku gdy jakikolwiek nowy producent eksportujący w Chińskiej Republice Ludowej dostarczy Komisji wystarczające dowody potwierdzające, że:

– nie dokonywał wywozu do Unii produktu opisanego w ust. 1 w okresie od 1 lipca 2011 r. do 30 czerwca 2012 r. (okresie objętym dochodzeniem);

– nie jest powiązany z żadnym eksporterem albo producentem w Chińskiej Republice Ludowej, który objęty jest środkami antydumpingowymi wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem;

– rzeczywiście dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii po upływie okresu objętego dochodzeniem, na podstawie którego wprowadzono środki, lub zaciągnął nieodwołalne zobowiązanie umowne na wywóz znacznych ilości do Unii;

Rada, stanowiąc zwykłą większością głosów na wniosek Komisji złożony po konsultacji z Komitetem Doradczym, może zmienić ust. 2 poprzez dodanie nowego producenta eksportującego do współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, w stosunku do których zastosowanie ma średnie ważone cło w wysokości 41,3 %.

*Artykuł 2*

1. Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 513/2013 na przywóz płytek (płytki, których grubość nie przekracza 400 mikrometrów) oraz modułów lub paneli o napięciu wyjściowym nieprzekraczającym 50 V prądu stałego oraz mocy wyjściowej nieprzekraczającej 50 W, przeznaczonych wyłącznie do bezpośredniego ładowania akumulatorów w systemach o tej samej charakterystyce napięcia i mocy, pochodzących lub wysyłanych z ChRL, zostają zwolnione.

2. Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 513/2013 na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw typu stosowanego w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego (ogniwa o grubości nieprzekraczającej 400 mikrometrów), objętych obecnie kodami CN ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 oraz ex 8541 40 90 (kody TARIC 8501 31 00 81, 8501 31 00 89, 8501 32 00 41, 8501 32 00 49, 8501 33 00 61, 8501 33 00 69, 8501 34 00 41, 8501 34 00 49, 8501 61 20 41, 8501 61 20 49, 8501 61 80 41, 8501 61 80 49, 8501 62 00 61, 8501 62 00 69, 8501 63 00 41, 8501 63 00 49, 8501 64 00 41, 8501 64 00 49, 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 oraz 8541 40 90 39), pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, chyba że stanowią one produkt przewożony w tranzycie w rozumieniu art. V GATT, zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę ceł antydumpingowych zostają zwolnione.

*Artykuł 3*

1. Przywóz produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu i objętych obecnie kodem CN ex 8541 40 90 (kody TARIC 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 i 8541 40 90 39), które są fakturowane przez przedsiębiorstwa, od których

Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji 2013/**XXX**/UE[23], jest zwolniony z cła antydumpingowego nałożonego art. 1, pod warunkiem że:

a) przedsiębiorstwo wymienione w załączniku do decyzji 2013/**XXX**/UE bezpośrednio wytworzyło, wysłało i zafakturowało określone powyżej produkty lub dokonało tego za pośrednictwem swojego przedsiębiorstwa powiązanego również wymienionego w złączniku do decyzji 2013/**XXX**/UE dla ich powiązanych przedsiębiorstw w Unii działających jako importerzy oraz odpowiedzialnych za dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii lub dla pierwszego niezależnego klienta działającego jako importer oraz odpowiedzialnego za dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii; oraz

b) takiemu przywozowi towarzyszy faktura w ramach zobowiązania, która jest fakturą handlową, zawierającą co najmniej informacje i oświadczenie przewidziane w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;

c) takiemu przywozowi towarzyszy świadectwo dotyczące zobowiązania eksportowego zgodnie z załącznikiem IV do niniejszego rozporządzenia;

d) towary zgłoszone i przedstawione organom celnym odpowiadają dokładnie opisowi na fakturze w ramach zobowiązania.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu:

a) zawsze, gdy w odniesieniu do przywozu określonego w ust. 1 zostanie ustalone, że nie jest spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w tym ustępie; lub

b) gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie, zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, rozporządzeniem lub decyzją, które(-a) odnosi się do konkretnych transakcji, oraz gdy Komisja stwierdzi, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne.

*Artykuł 4*

Przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji Komisji 2013/**XXX**/UE oraz objęte pewnymi warunkami wyszczególnionymi w tej decyzji, również wystawiają fakturę za transakcje, które nie są zwolnione z ceł antydumpingowych. Taka faktura jest fakturą handlową zawierającą co najmniej elementy przewidziane w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 5*

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Rozporządzenie obowiązuje przez okres dwóch lat.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

[23] Zob. s. **XXX** tego Dziennika Urzędowego.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

*W imieniu Rady*
*Przewodniczący*

**ZAŁĄCZNIK I**

| Nazwa przedsiębiorstwa | Dodatkowy kod TARIC |
|---|---|
| Anhui Schutten Solar Energy Co. Ltd<br>Quanjiao Jingkun Trade Co. Ltd | B801 |
| Anji DaSol Solar Energy Science & Technology Co. Ltd | B802 |
| Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc.<br>Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc.<br>CSI Cells Co. Ltd<br>CSI Solar Power (China) Inc. | B805 |
| Changzhou Shangyou Lianyi Electronic Co. Ltd | B807 |
| CHINALAND SOLAR ENERGY CO. LTD | B808 |
| CEEG Nanjing Renewable Energy Co. Ltd<br>CEEG (Shanghai) Solar Science Technology Co. Ltd<br>China Sunergy (Nanjing) Co. Ltd<br>China Sunergy (Shanghai) Co. Ltd<br>China Sunergy (Yangzhou) Co. Ltd | B809 |
| Chint Solar (Zhejiang) Co. Ltd | B810 |
| ChangZhou EGing Photovoltaic Technology Co. Ltd | B811 |
| ANHUI RINENG ZHONGTIAN SEMICONDUCTOR DEVELOPMENT CO. LTD<br>CIXI CITY RIXING ELECTRONICS CO. LTD<br>HUOSHAN KEBO ENERGY & TECHNOLOGY CO. LTD | B812 |
| CNPV Dongying Solar Power Co. Ltd | B813 |
| CSG PVtech Co. Ltd | B814 |
| DCWATT POWER Co. Ltd | B815 |
| Dongfang Electric (Yixing) MAGI Solar Power Technology Co. Ltd | B816 |
| EOPLLY New Energy Technology Co. Ltd<br>SHANGHAI EBEST SOLAR ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD | B817 |

| | |
|---|---|
| JIANGSU EOPLLY IMPORT & EXPORT CO. LTD | |
| ERA Solar Co. Ltd | B818 |
| ET Energy Co. Ltd<br>ET Solar Industry Limited | B819 |
| GD Solar Co. Ltd | B820 |
| Guodian Jintech Solar Energy Co. Ltd | B822 |
| Hangzhou Bluesun New Material Co. Ltd | B824 |
| Hangzhou Zhejiang University Sunny Energy Science and Technology Co. Ltd<br>Zhejiang Jinbest Energy Science and Technology Co. Ltd | B825 |
| Hanwha SolarOne Co. Ltd | B929 |
| Hanwha SolarOne (Qidong) Co. Ltd | B826 |
| Hengdian Group DMEGC Magnetics Co. Ltd | B827 |
| HENGJI PV-TECH ENERGY CO. LTD | B828 |
| Himin Clean Energy Holdings Co. Ltd | B829 |
| Jetion Solar (China) Co. Ltd<br>Junfeng Solar (Jiangsu) Co. Ltd<br>Jetion Solar (Jiangyin) Co. Ltd | B830 |
| Jiangsu Green Power PV Co. Ltd | B831 |
| Jiangsu Hosun Solar Power Co. Ltd | B832 |
| Jiangsu Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd | B833 |
| Jiangsu Runda PV Co. Ltd | B834 |
| Jiangsu Sainty Machinery Imp. And Exp. Corp. Ltd<br>Jiangsu Sainty Photovoltaic Systems Co. Ltd | B835 |
| Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd | B836 |
| Changzhou Shunfeng Photovoltaic Materials Co. Ltd<br>Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Electronic Power Co. Ltd<br>Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Technology Co. Ltd | B837 |

| | |
|---|---|
| Jiangsu Sinski PV Co. Ltd | B838 |
| Jiangsu Sunlink PV Technology Co. Ltd | B839 |
| Jiangsu Zhongchao Solar Technology Co. Ltd | B840 |
| Jiangxi Risun Solar Energy Co. Ltd | B841 |
| Jiangyin Hareon Power Co. Ltd<br>Taicang Hareon Solar Co. Ltd<br>Hareon Solar Technology Co. Ltd<br>Hefei Hareon Solar Technology Co. Ltd<br>Jiangyin Xinhui Solar Energy Co. Ltd<br>Altusvia Energy (Taicang) Co, Ltd | B842 |
| Jinggong P-D Shaoxing Solar Energy Tech Co. Ltd | B844 |
| Juli New Energy Co. Ltd | B846 |
| Jumao Photonic (Xiamen) Co. Ltd | B847 |
| Kinve Solar Power Co. Ltd (Maanshan) | B849 |
| GCL SOLAR POWER (SUZHOU) LIMITED<br>GCL-Poly Solar Power System Integration (Taicang) Co. Ltd<br>GCL Solar System (Suzhou) Limited<br>GCL-Poly (Suzhou) Energy Limited<br>Jiangsu GCL Silicon Material Technology Development Co. Ltd<br>Jiangsu Zhongneng Polysilicon Technology Development Co. Ltd<br>Konca Solar Cell Co. Ltd<br>Suzhou GCL Photovoltaic Technology Co. Ltd | B850 |
| Lightway Green New Energy Co. Ltd<br>Lightway Green New Energy (Zhuozhou) Co. Ltd | B851 |
| Motech (Suzhou) Renewable Energy Co. Ltd | B852 |
| Nanjing Daqo New Energy Co. Ltd | B853 |

| | |
|---|---|
| LEVO SOLAR TECHNOLOGY CO. LTD<br>NICE SUN PV CO. LTD | B854 |
| Ningbo Jinshi Solar Electrical Science & Technology Co. Ltd | B857 |
| Ningbo Komaes Solar Technology Co. Ltd | B858 |
| Ningbo Osda Solar Co. Ltd | B859 |
| Ningbo Qixin Solar Electrical Appliance Co. Ltd | B860 |
| Ningbo South New Energy Technology Co. Ltd | B861 |
| Ningbo Sunbe Electric Ind Co. Ltd | B862 |
| Ningbo Ulica Solar Science & Technology Co. Ltd | B863 |
| Perfectenergy (Shanghai) Co. Ltd | B864 |
| Perlight Solar Co. Ltd | B865 |
| Phono Solar Technology Co. Ltd<br>Sumec Hardware & Tools Co. Ltd | B866 |
| RISEN ENERGY CO. LTD | B868 |
| SHANDONG LINUO PHOTOVOLTAIC HI-TECH CO. LTD | B869 |
| SHANGHAI ALEX NEW ENERGY CO. LTD<br>SHANGHAI ALEX SOLAR ENERGY SCIENCE & TECHNOLOGY CO. LTD | B870 |
| BYD(Shangluo)Industrial Co.Ltd<br>Shanghai BYD Co. Ltd | B871 |
| Shanghai Chaori International Trading Co. Ltd<br>Shanghai Chaori Solar Energy Science & Technology Co. Ltd | B872 |
| Propsolar (Zhejiang) New Energy Technology Co. Ltd<br>Shanghai Propsolar New Energy Co. Ltd | B873 |
| Lianyungang Shenzhou New Energy Co. Ltd<br>Shanghai Shenzhou New Energy Development Co. Ltd<br>SHANGHAI SOLAR ENERGY S&T CO. LTD | B875 |

| | |
|---|---|
| Jiangsu ST-Solar Co. Ltd<br>Shanghai ST-Solar Co. Ltd | B876 |
| Shanghai Topsolar Green Energy Co. Ltd | B877 |
| Shenzhen Sacred Industry Co. Ltd | B878 |
| Leshan Topray Cell Co. Ltd<br>Shanxi Topray Solar Co. Ltd<br>Shenzhen Topray Solar Co. Ltd | B880 |
| Shanghai Sopray New Energy Co. Ltd<br>Sopray Energy Co. Ltd | B881 |
| Ningbo Sun Earth Solar Energy Co. Ltd<br>NINGBO SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD<br>SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD | B882 |
| TDG Holding Co. Ltd | B884 |
| Tianwei New Energy (Chengdu) PV Module Co. Ltd<br>Tianwei New Energy Holdings Co. Ltd<br>Tianwei New Energy (Yangzhou) Co. Ltd | B885 |
| Wenzhou Jingri Electrical and Mechanical Co. Ltd | B886 |
| Winsun New Energy Co. Ltd | B887 |
| Wuhu Zhongfu PV Co. Ltd | B889 |
| Wuxi Saijing Solar Co. Ltd | B890 |
| Wuxi Solar Innova PV Co. Ltd | B892 |
| Wuxi Machinery & Equipment Import & Export Co. Ltd<br>Wuxi Taichang Electronic Co. Ltd<br>Wuxi Taichen Machinery & Equipment Co. Ltd | B893 |
| Shanghai Huanghe Fengjia Photovoltaic Technology Co. Ltd<br>State-run Huanghe Machine-Building Factory Import and Export Corporation<br>Xi'an Huanghe Photovoltaic Technology Co. Ltd | B896 |

| | |
|---|---|
| Wuxi LONGi Silicon Materials Co. Ltd<br>Xi'an LONGi Silicon Materials Corp. | B897 |
| Years Solar Co. Ltd | B898 |
| Yuhuan BLD Solar Technology Co. Ltd<br>Zhejiang BLD Solar Technology Co. Ltd | B899 |
| Yuhuan Sinosola Science & Technology Co. Ltd | B900 |
| Yunnan Tianda Photovoltaic Co. Ltd | B901 |
| Zhangjiagang City SEG PV Co. Ltd | B902 |
| Zhejiang Global Photovoltaic Technology Co. Ltd | B904 |
| Zhejiang Heda Solar Technology Co. Ltd | B905 |
| Zhejiang Jiutai New Energy Co. Ltd<br>Zhejiang Topoint Photovoltaic Co. Ltd | B906 |
| Zhejiang Kingdom Solar Energy Technic Co. Ltd | B907 |
| Zhejiang Koly Energy Co. Ltd | B908 |
| Zhejiang Longbai Photovoltaic Tech Co. Ltd | B909 |
| Zhejiang Mega Solar Energy Co. Ltd<br>Zhejiang Fortune Photovoltaic Co. Ltd | B910 |
| Zhejiang Shuqimeng Photovoltaic Technology Co. Ltd | B911 |
| Zhejiang Shinew Photoelectronic Technology Co. Ltd | B912 |
| Zhejiang SOCO Technology Co. Ltd | B913 |
| Zhejiang Sunflower Light Energy Science & Technology Limited Liability Company<br>Zhejiang Yauchong Light Energy Science & Technology Co. Ltd | B914 |
| Zhejiang Tianming Solar Technology Co. Ltd | B916 |
| Zhejiang Trunsun Solar Co. Ltd<br>Zhejiang Beyondsun PV Co. Ltd | B917 |
| Zhejiang Wanxiang Solar Co. Ltd | B918 |

| | |
|---|---|
| WANXIANG IMPORT & EXPORT CO LTD | |
| Zhejiang Xiongtai Photovoltaic Technology Co. Ltd | B919 |
| ZHEJIANG YUANZHONG SOLAR CO. LTD | B920 |
| Zhongli Talesun Solar Co. Ltd | B922 |
| ZNSHINE PV-TECH CO. LTD | B923 |
| Zytech Engineering Technology Co. Ltd | B924 |

*ZAŁĄCZNIK II*

| Nazwa przedsiębiorstwa | Dodatkowy kod TARIC |
|---|---|
| Jiangsu Aide Solar Energy Technology Co. Ltd | B798 |
| Alternative Energy (AE) Solar Co. Ltd | B799 |
| Anhui Chaoqun Power Co. Ltd | B800 |
| Anhui Titan PV Co. Ltd | B803 |
| TBEA SOLAR CO. LTD<br>Xi'an SunOasis (Prime) Company Limited<br>XINJIANG SANG'O SOLAR EQUIPMENT | B804 |
| Changzhou NESL Solartech Co. Ltd | B806 |
| Dotec Electric Co. Ltd | B928 |
| Greenway Solar-Tech (Shanghai) Co. Ltd<br>Greenway Solar-Tech (Huaian) Co. Ltd. | B821 |
| GS PV Holdings Group | B823 |
| Jiangyin Shine Science and Technology Co. Ltd | B843 |
| King-PV Technology Co. Ltd | B848 |
| Ningbo Best Solar Energy Technology Co. Ltd | B855 |
| Ningbo Huashun Solar Energy Technology Co. Ltd | B856 |
| Qingdao Jiao Yang Lamping Co. Ltd | B867 |
| SHANGHAI SHANGHONG ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD | B874 |
| Shenzhen Sungold Solar Co. Ltd | B879 |
| SUZHOU SHENGLONG PV-TECH CO. LTD | B883 |
| Worldwide Energy and Manufacturing USA Co. Ltd | B888 |
| Wuxi Shangpin Solar Energy Science and Technology Co. Ltd | B891 |
| Wuxi UT Solar Technology Co. Ltd | B894 |
| Xiamen Sona Energy Co. Ltd | B895 |

| | |
|---|---|
| Zhejiang Fengsheng Electrical Co. Ltd | B903 |
| Zhejiang Yutai Photovoltaic Material Co. Ltd | B930 |
| Zhejiang Sunrupu New Energy Co. Ltd | B915 |

*ZAŁĄCZNIK III*

Na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych zobowiązaniem podane są następujące informacje:

1. Nagłówek „FAKTURA HANDLOWA TOWARZYSZĄCA TOWAROM OBJĘTYM ZOBOWIĄZANIEM”.

2. Nazwa przedsiębiorstwa wystawiającego fakturę handlową.

3. Numer faktury handlowej.

4. Data wystawienia faktury handlowej.

5. Dodatkowy kod TARIC, w ramach którego towary wskazane na fakturze mają być poddane odprawie celnej na granicy Unii Europejskiej.

6. Dokładny opis towarów sporządzony w zrozumiałym języku oraz:

   – numer kodu produktu (PCN),

   – specyfikacje techniczne PCN,

   – numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC),

   – kod CN,

   – ilość (podana w jednostkach wyrażonych w watach).

7. Opis warunków sprzedaży, w tym:

   – cena jednostkowa (waty),

   – obowiązujące warunki płatności,

   – obowiązujące warunki dostawy,

   – całkowite zniżki i rabaty.

8. Nazwa przedsiębiorstwa działającego jako importer, na które faktura jest wystawiona bezpośrednio przez przedsiębiorstwo.

9. Nazwisko pracownika w przedsiębiorstwie, który wystawił fakturę handlową, oraz podpisane przez niego oświadczenie następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że sprzedaż towarów, których dotyczy niniejsza faktura, przeznaczonych do bezpośredniego wywozu do Unii Europejskiej, jest dokonywana w ramach i na warunkach zobowiązania złożonego przez [PRZEDSIĘBIORSTWO] i przyjętego przez Komisję Europejską na mocy decyzji Komisji 2013/XX/UE. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”.

ZAŁĄCZNIK IV

ŚWIADECTWO DOTYCZĄCE ZOBOWIĄZANIA EKSPORTOWEGO

Na świadectwie dotyczącym zobowiązania eksportowego wydawanym przez CCCME dla każdej faktury handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych zobowiązaniem podane są następujące informacje:

1. Nazwa, adres, numer telefonu i faksu chińskiej Izby Gospodarczej ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektronicznych (CCCME).

2. Nazwa przedsiębiorstwa wymienionego w załączniku do decyzji Komisji 2013/XX/UE wystawiającego fakturę handlową.

3. Numer faktury handlowej.

4. Data wystawienia faktury handlowej.

5. Dodatkowy kod TARIC, pod którym towary na fakturze mają być odprawione celnie na granicy Unii Europejskiej.

6. Dokładny prosty opis towarów, zawierający:

- numer kodu produktu (PCN),
- specyfikację techniczną towarów, numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC) (jeżeli ma zastosowanie),
- kod CN.

7. Dokładna ilość w jednostkach wyrażonych w watach.

8. Numer i data wygaśnięcia (trzy miesiące po wydaniu) świadectwa.

9. Nazwisko pracownika CCME, który wystawił świadectwo, oraz podpisane przez niego oświadczenie następującej treści:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, iż to świadectwo jest wydane w celu bezpośredniego wywozu do Unii Europejskiej towarów wskazanych na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży objętej zobowiązaniem oraz że świadectwo jest wydane w ramach i na warunkach zobowiązania złożonego przez [przedsiębiorstwo] oraz przyjętego przez Komisję Europejską na mocy decyzji Komisji 2013/XX/UE. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym świadectwie są zgodne z prawdą oraz że ilość objęta świadectwem nie przekracza progu zobowiązania”.

10. Data.

11. Podpis i pieczęć CCCME.

ZAŁĄCZNIK V

Na fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Unii Europejskiej towarów objętych cłem antydumpingowym podane są następujące informacje:

1. Nagłówek „FAKTURA HANDLOWA TOWARZYSZĄCA TOWAROM OBJĘTYM CŁEM ANTYDUMPINGOWYM I WYRÓWNAWCZYM”.

2. Nazwa przedsiębiorstwa wystawiającego fakturę handlową.

3. Numer faktury handlowej.

4. Data wystawienia faktury handlowej.

5. Dodatkowy kod TARIC, w ramach którego towary wskazane na fakturze mają być poddane odprawie celnej na granicy Unii Europejskiej.

6. Dokładny opis towarów sporządzony w zrozumiałym języku oraz:

- numer kodu produktu (PCN),
- specyfikacje techniczne PCN,
- numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC),
- kod CN,
- ilość (podana w jednostkach wyrażonych w watach).

7. Opis warunków sprzedaży, w tym:
   - cena jednostkowa (waty),
   - obowiązujące warunki płatności,
   - obowiązujące warunki dostawy,
   - całkowite zniżki i rabaty.
8. Nazwisko i podpis pracownika przedsiębiorstwa, które wystawiło fakturę handlową.